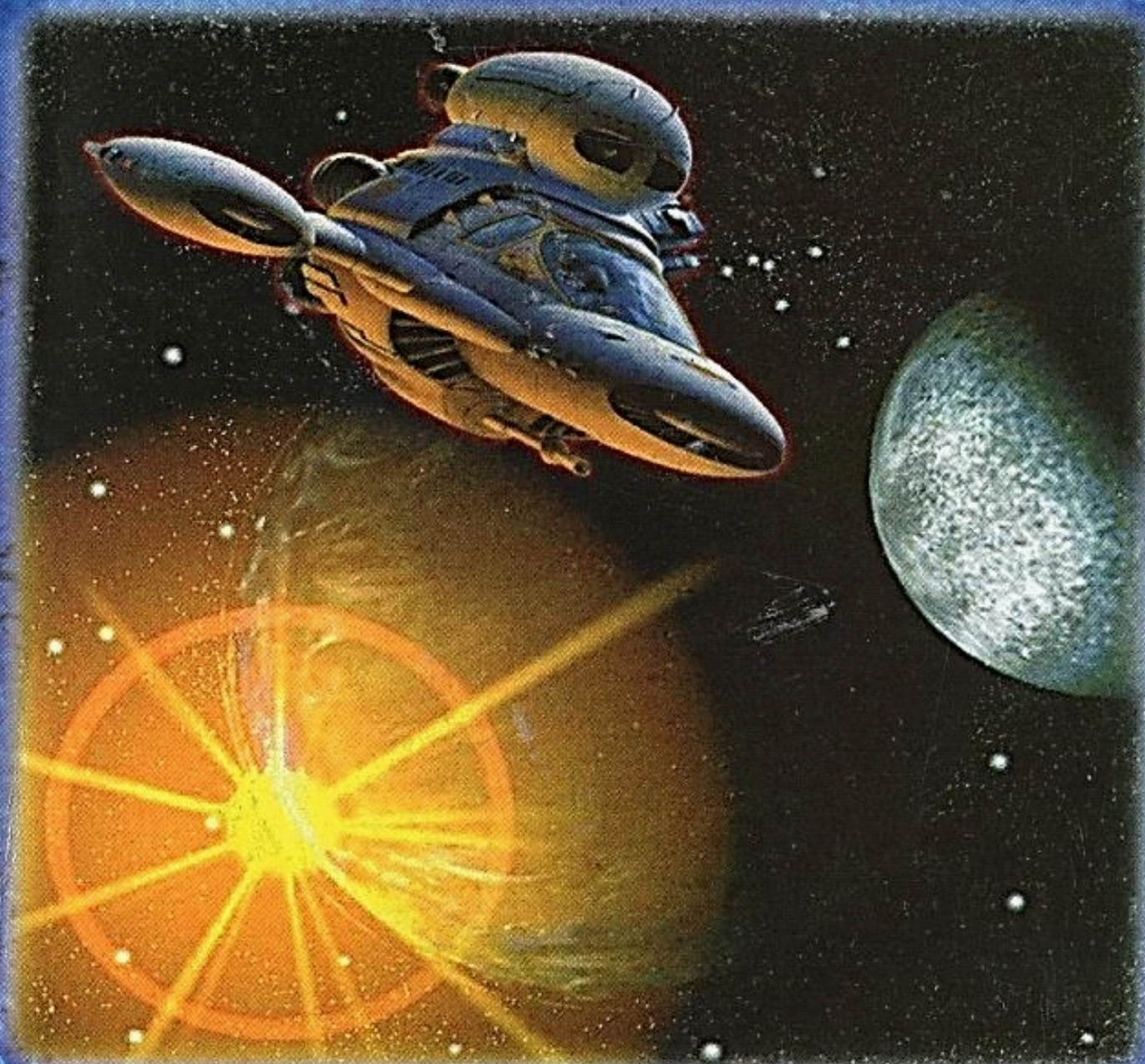

Isaac ASIMOV

FANTOMELE SOARELUI

Editura LUCMAN

ISAAC ASIMOV

**FANTOMELE
SOARELUI**

Versiunea 2.0

Traducere de: Dorin Preisler și Virgil Dorobanțu

Titlul original: OCEANS OF VENUS

Editura LUCMAN

PARTEA I

OCEANUL

1. PRIN NORII LUI VENUS

Lucky Starr și John Bigman Jones se desprinseseră de Stația Spațială nr. 2, lipsită de gravitație, și pluteau spre naveta planetară care-i aștepta cu poarta ecluzei deschisă. Mișcările lor aveau grația dată de o îndelungată familiarizare cu condițiile de imponderabilitate, în ciuda faptului că ei înșiși păreau prea grași și de-a dreptul grotești în costumele lor spațiale.

Bigman își arcui spatele și, în vreme ce urca, își întoarse capul ca să mai arunce o privire lui Venus. Vocea lui răsună cu putere în urechea lui Lucky, prin intermediul radioului din cască.

— Pe Spațiu! Uită-te numai la bolovanul ăla de colo.

Fiecare centimetru al trupului de 1,55 metri al lui Bigman arăta cât de mult îl încântă priveliștea.

Bigman se născuse și crescuse pe Marte și nu fusese în viața lui atât de aproape de Venus. Era obișnuit cu planete roșiatice și cu asteroizi stâncoși. Ba la viața lui chiar vizitase și planeta verde-albastră, Pământul. Dar aici avea parte de o alăturare de gri și de alb pur.

Venus umplea peste jumătate din cer. Era la doar 3 000 de kilometri de stația spațială, lângă care se aflau ei. Altă stație spațială se găsea de cealaltă parte a planetei. Aceste două stații funcționau ca instalații de primire pentru navele care aveau drept țintă Venus. Perioada de revoluție a celor două stații era de trei ore. Se urmau una pe cealaltă cum își vânează un câțel coada.

Deși erau atât de apropiate de Venus, de pe cele două stații nu se putea vedea nici un detaliu de pe suprafața planetei. Nu se vedea nici un continent,

nici un ocean, nici un deșert sau munte, nici o vale înverzită. Doar o albeață, o albeață strălucitoare, întreruptă de linii cenușii în mișcare.

Albeața era dată de agitatul strat de nori care plutea permanent deasupra întregii suprafețe a lui Venus, iar liniile gri marcau frontierele grupurilor de nori, interfața violentelor lor ciocniri.

De-a lungul acestor linii, vaporii se deplasau pe verticală, în jos, iar pe suprafața – invizibilă – a lui Venus ploua.

Lucky Starr spuse:

— Nu are nici un rost să te uiți la Venus, Bigman. O să te sature de peisaje când te apropii. Dacă vrei să-ți iei un rămas-bun, uită-te la Soare, că n-o să-l mai vezi.

Bigman fornăi supărat. Pentru ochii lui acomodați pe Marte, până și Soarele văzut de pe Pământ părea prea umflat și îngrozitor de luminos. Dar de pe orbita lui Venus Soarele părea un monstru lăbărțat. Era bucuros că stația spațială își aranjează scuturile astfel încât să blocheze permanent lumina solară.

Lucky Starr continuă:

— Marțian nebun, nu intri odată?

Bigman se opri ținându-se într-o mână de marginea ecluzei, privind în continuare la Venus. Jumătatea vizibilă era în plină bătaie a Soarelui, dar în partea estică umbra nopții se făcea văzută, deplasându-se rapid o dată cu mișcarea vertiginoasă a stației spațiale pe orbită.

Lucky, încă urcând, prinse la rândul lui marginea ușii ecluzei și-și propti palma pe spatele lui Bigman. În condițiile imponderabilității, trupul mic al lui Bigman intră rostogolindu-se în ecluză, în vreme ce Lucky avu un ușor recul, anulat de mâna care încă ținea strâns marginea trapei.

Mușchii mâinii lui Lucky se contractară, iar el pluti înăuntru într-o mișcare lejeră. Lucky nu avea nici un motiv să fie fericit în acel moment, dar nu-și putu reține un zâmbet, văzându-l pe Bigman

întins în mijlocul ecluzei, cu un deget înmănușat prins de un inel. Ușa exterioară se închise îndată după intrarea lui Lucky.

Bigman spuse:

— Ascultă, vierme terestru, într-o zi o să te las baltă și poți să-ți găsești...

Aerul începu să intre șuierând în mica încăpere. Ușa interioară a ecluzei se deschise. În ecluză intrară imediat doi oameni care-l prinseră pe Bigman de picioarele care încă îi bălăngăneau. Cel din față, un tip îndesat, solid, cu păr negru și o mustață surprinzător de mare, spuse:

— Aveți probleme, domnilor?

Cel de-al doilea, mai înalt, mai suplu, cu păr mai deschis la culoare, dar cu o mustață la fel de mare, spuse și el:

— Putem să vă ajutăm cu ceva?

Bigman le răspunse tăfnos:

— Normal că ne puteți ajuta. E de ajuns să vă dați la o parte și să ne lăsați să ne scoatem costumele astea.

Deja se lăsase la podea și-și desfăcea costumul în timp ce vorbea. Lucky și-l scosese pe-al lui între timp.

Ieșiră cu toții prin poarta interioară a ecluzei, care se închise imediat. Costumele spațiale, cu partea exterioară rece de la contactul cu vidul exterior, acum condensau direct gheață din atmosfera navei. Bigman le scutură și lăsă gheața să se topească în căldura umedă de la bordul navei, după care puse costumul în dulapul special.

Individul cu păr negru spuse:

— Ia să vedem... Voi doi sunteți William Williams și John Jones. Corect?

— Corect, răspunse Lucky. Eu sunt Williams.

Pentru Lucky era deja a doua natură să folosească un pseudonim în asemenea condiții absolut banale. Membrii Consiliului Științific evitau astfel o publicitate nedorită. Iar acum, cu

situația nesigură și tulbure de pe Venus, era chiar de dorit.

— Sper că actele noastre sunt în regulă, continuă Lucky, iar bagajele noastre sunt deja la bord.

— Totul este în regulă, răspunse Păr-Negru. Eu sunt George Reval, pilot, iar dumnealui este Tor Johnson, copilotul meu. Pornim în câteva minute. Dacă doriți ceva, spuneți-ne.

Cei doi pasageri fură duși într-o cabină mică. Lucky oftă resemnat. În spațiu nu găsești nicăieri confort. Nicăieri, cu excepția navei lui rapide, Shooting Starr, care acum odihnea în hangarul stației spațiale.

Tor Johnson spuse cu o voce profundă:

— Permiteți-mi să vă avertizez că, odată părăsită orbita stației spațiale, nu vom mai fi în imponderabilitate, iar gravitația va crește. Dacă aveți rău de spațiu...

Bigman izbucni:

— Rău de spațiu? Ascultă, moluscă planetară, când eram țănc suportam variații gravitaționale mai mari decât o să ai parte în toată viața ta.

Își propti un deget în perete, făcu un salt lent, întinse din nou piciorul și se opri cu picioarele la doar un centimetru de „podeaua” cabinei.

— Încearcă asta și vezi cum te simți după aia.

— Ascultă, spuse copilotul, zâmbind. Știam că jumătățile de buletin pot suporta orice.

— Juma' de buletin! Ascultă tu, amice... strigă el, dar Lucky îl strângea de umăr și Bigman își înghiți restul frazei. Ne vedem pe Venus, murmură răzbunător micul marțian.

Tor încă zâmbea. Își urmă șeful în cabina de control aflată în fața navei.

Lui Bigman îi pierise deja furia. Avea alt subiect de discuție:

— Ce zici ce mustățile ăstora? În viața mea n-am văzut mustăți așa mari.

— E un vechi obicei venusian, răspunse Lucky. Cred că nu există bărbat de pe Venus să nu aibă mustați mari.

— Așa, deci... Bigman își verifică reflex buza superioară fără pic de păr. Mă întreb cum aş arăta cu o asemenea mustață.

— Cu una atât de mare? zâmbi Lucky. O să-ți acopere toată fața.

Evită cu ușurință pumnul întins al lui Bigman, exact în clipa în care podeaua începea să tremure sub picioarele lor, iar Minunea venusiană se desprindea de stațiunea spațială. Naveta își întoarse botul și o porni pe traiectoria spirală care o ducea spre Venus, în „jos”.

Lucky Starr simți începutul unei relaxări de mult dorite, în vreme ce naveta prindea viteză. Ochii lui căprui deveniseră gânditori, iar fața lui ascuțită, cu trăsături fine, nu arăta nimic. Era înalt și arăta suplu, dar sub acea subțirime înșelătoare se aflau niște mușchi tari ca piatra.

Viața îi oferise lui Lucky o grămadă de lucruri bune, dar și rele. Își pierduse părinții copil fiind, într-un atac pirateresc chiar în apropiere de această planetă Venus de care se apropia el acum. Fusesse crescut de cel mai bun prieten al tatălui său, Hector Conway, care acum era șef al Consiliului Științei, și de Augustus Henree, director de departament în aceeași organizație.

Lucky fusese instruit și antrenat având în minte un singur țel: să intre și el într-o zi în acest Consiliu al Științei, ale cărui puteri și funcțiuni îl făceau cea mai importantă și totuși cea mai puțin cunoscută organizație din galaxie.

Abia cu un an în urmă, după ce absolvise academia, primise titlul de membru plin și se dedicase progresului omenirii și distrugerii inamicilor civilizației. Era cel mai tânăr membru al Consiliului și probabil că așa avea să rămână mulți ani de aici încolo.

Dar deja câștigase primele lui bătălii. În deșerturile de pe Marte și printre stâncile abia luminate din centura de asteroizi, el se întâlnise cu răufăcătorii și-i învinsese.

Dar războiul împotriva răului și a crimei nu este niciodată o luptă pe termen scurt, iar acum Venus o pornise pe calea tulburărilor, tulburări foarte îngrijorătoare, pentru că detaliile lor erau învăluite în ceață.

Șeful Consiliului, Hector Conway, îi spusese, mușcându-și buza:

— Nu știu sigur dacă este o conspirație a lui Sirius împotriva Confederației Solare, sau pur și simplu tulburări obișnuite. Dar oamenii noștri de acolo înclină să le ia în serios.

— Nu ați trimis pe unul din specialiștii în tulburări? întrebese Lucky.

Se întorsese de foarte curând din zona asteroizilor și ascultase cu mare îngrijorare.

Conway îi răspunsese:

— Ba da. Pe Evans.

— Lou Evans? întrebese Lucky, iar ochii lui se luminaseră de încântare la auzul numelui. Am fost colegi de cameră la Academie. E bun.

— Ești sigur? Biroul de pe Venus al Consiliului a cerut înlăturarea lui și cercetarea pe baza acuzației de corupție!

— Poftim? Lucky se ridicase în picioare, indignat. Unchiule Hector, dar e imposibil!

— De ce nu te duci acolo să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă?

— Cum să nu mă duc! Stele mari! Eu și Bigman vom porni îndată ce Shooting Starr va fi gata de zbor.

Iar acum Lucky se uita gânditor prin hublou. Era ultima etapă a călătoriei. Umbra nopții se întinsese asupra planetei, iar timp de o oră nu s-a putut vedea decât un negru impenetrabil. Știa că planeta e acolo doar pentru că stelele erau ascunse de ea.

Apoi ajunseră din nou la lumina Soarelui, dar prin hublou se vedea doar cenușiul monoton. Erau prea aproape de planetă pentru a o vedea în întregime. Erau prea aproape și ca să vadă norii. De fapt, erau în interiorul stratului de nori.

Bigman, care terminase un sandviș cu pui și salată și se lungea acum pe buze, spuse:

— Pe Spațiu, nu mi-ar plăcea deloc să pilotez o navă prin toată mocirla asta.

Acum aripile navei se întinseseră la maxim, pentru a profita de susținerea dată de atmosferă. Drept rezultat, calitatea mișcării navei s-a schimbat cu totul. Acum se puteau simți răbufnirile vânturilor, ca și urcarea și coborârea bruscă a navei în goluri.

Navele spațiale nu sunt potrivite pentru capcanele atmosferelor groase. Acesta este motivul pentru care planetele ca Pământul și Venus, cu straturi relativ groase de aer în jurul lor, au nevoie de stații spațiale. Navele care vin din vidul îndepărtat trebuie să tragă la aceste stații. De acolo, navele cu aripi retractabile vor continua transportul prin curenții înșelători, spre suprafața planetei.

Bigman, care era în stare să piloteze o navă de la Pluto la Mercur cu ochii închiși, ar fi fost pierdut la primul șuier de vânt. Chiar și Lucky, care în cadrul cursurilor intensive de la Academie pilotase și nave, nu s-ar fi încumetat decât la mare nevoie să piloteze o navă prin norii groși care-i înconjurau acum.

— Până când primii exploratori au pus piciorul pe Venus, spuse Lucky, nimeni nu apucase să vadă suprafața solidă de sub acești nori. Pe vremea aceea, ideile despre suprafața venusiană erau foarte ciudate.

Bigman nu răspunse. Se uita în containerul de celoplex, sperând să mai găsească pe-acolo încă un sandviș.

Lucky continuă:

— Habar nu aveau dacă Venus se rotește în jurul axei sau cu ce viteză. Nu știau sigur nici ce compoziție are atmosfera. Știau că există bioxid de carbon, dar până spre sfârșitul secolului XX astronomii credeau că Venus nu are picătură de apă. Iar când au reușit să coboare pe suprafața planetei au descoperit că nu e chiar așa.

Se opri. În ciuda antrenamentului lui strict, nu se putu opri să se întoarcă cu gândul la spațiograma codificată, primită pe când Pământul se afla în urma lui la doar cincisprezece milioane de kilometri. Era de la Lou Evans, colegul lui de cameră, pe care-l anunțase că vine.

Răspunsul era scurt, necioplit și foarte limpede: „Nu te băga!”

Pur și simplu! Nu era deloc stilul lui Evans. Pentru Lucky, un mesaj ca acesta însemna că problemele sunt foarte serioase, așa că nu avea cum să nu se bage. De aceea, împinsese maneta micropilei atomice, accelerând la maxim.

Bigman tocmai spunea:

— Lucky, îți dă o senzație ciudată să te gândești că pe vremuri toți oamenii erau înghesuiți pe Pământ. Nu-mi pot închipui ce făceau ei acolo. Auzi, să nu mergi pe Marte, sau măcar pe Lună, nicăieri. Mă apucă pandaliile.

Exact în acel moment au străpuns bariera norilor și până și gândurile negre ale lui Lucky dispărură în fața peisajului deschis în fața ochilor lor.

Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o clipă erau înconjurați de acei nori lăptoși, fără sfârșit. În următoarea, în jurul lor nu era decât aer transparent. Sub nori, totul era spălat în lumina aceea sidefie, albă. Iar deasupra lor era fundul cenușiu al norilor.

— Lucky, uită-te! izbucni Bigman.

Sub ei, Venus se întindea cât vedeai cu ochii, un covor neîntrerupt de vegetație verde-albastră. Terenul era absolut plat, de parcă ar fi fost aplatizat de un gigantic cuțit atomic.

Nu se vedea nimic din ce ai fi putut vedea pe Pământ: drumuri, case, orașe, râuri. Doar un invariabil verde-albastru, cât vedeai cu ochii.

— Ce vezi e din cauza bioxidului de carbon, spuse Lucky. E acea parte din aer cu care se hrănesc plantele. Pe Pământ, atmosfera îl conține doar într-o proporție de trei sutimi de procent, dar aici aproape zece la sută din atmosferă e bioxid de carbon.

Bigman, care trăise mulți ani la fermele de pe Marte, știa cum e cu bioxidul de carbon. Spuse:

— Cum se face că e atâta lumină, cu toți norii ăștia de deasupra noastră?

Lucky zâmbi.

— Bigman, uiți că Soarele e aici de două ori mai strălucitor decât pe Pământ.

Apoi, privind din nou pe hublou, zâmbetul îi pieri.

— Foarte ciudat...

Se întoarse brusc de la hublou.

— Bigman! spuse el imperativ. Vino cu mine în cabina de pilotaj.

Din două salturi erau în cabină. După altele două, ajunsese la piloți; ușa nu fusese închisă. Ambii piloți aveau ochii ațintiți asupra comenzilor. La intrarea lui, nici unul dintre ei nu s-a întors.

— Ascultați..., spuse Lucky.

Nici un răspuns.

Atinse umărul lui Johnson, iar copilotul se scutură iritat.

Tânărul consilier îl prinse pe Johnson de ambii umeri și strigă:

— Bigman, prinde-l pe celălalt!

Individul cel mic era deja în acțiune, exact asta făcea, fără să întrebe, atacând cu furia unui cocoș.

Lucky îl azvârli pe Johnson. Johnson se împletici, se ridică, și apoi trecu la atac. Lucky pară o lovitură sălbatică și plasă o directă de dreapta în falca adversarului. Johnson căzu lat. În aproape același timp, Bigman, răsucind cu

măiestrie mâna lui George Reval, îl aruncă la podea, lăsându-l și pe el fără suflare.

Bigman îi târî pe ambii piloți în afara cabinei lor și închise ușa în urma lui. Întors în cabină, îl văzu pe Lucky cu mâinile pe manșe, pilotând nervos.

Abia atunci deschise gura să ceară o explicație:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că nu redresam. Suprafața planetei urca prea repede spre noi. Și acum coborâm prea repede.

Căută disperat acea manetă care pune în funcțiune eleroanele, ca să poată controla unghiul de zbor. Suprafața lui Venus era mult mai apropiată. Se repezea spre ei, cu toată viteza.

Ochii lui Lucky căutară indicatorul de presiune. Aceasta măsura înălțimea coloanei de aer de deasupra lor. Cu cât urca mai tare, cu atât erau mai aproape de suprafață. Acum urca mult mai încet. Lucky apucă strâns una din pârgii și încercă să tragă prudent. Da, nimerise comanda eleroanelor. Dar nu îndrăznea să le coboare prea repede, căci puteau să fie smulse de pe navă de vântul puternic din jurul lor. Dar mai erau doar 150 de metri până la altitudinea zero.

Cu nărilor fremătând, cu tendoanele gâtului întinse la maxim, Lucky puse eleroanele pieziș în vânt.

— Ne îndreptăm, spuse Bigman, abia șoptit. Ne îndreptăm...

Dar nu era loc destul pentru redresare. Verdele-albastru urca spre ei și la un moment dat umplu tot geamul din fața lor. Apoi, cu o viteză mult prea mare și la un unghi de asemenea prea mare, Minunea venusiană, cu Lucky Starr și Bigman Jones, lovi suprafața planetei Venus.

2. SUB CUPOLA DIN MARE

Dacă suprafața lui Venus ar fi fost ceea ce părea la prima vedere, Minunea venusiană s-ar fi făcut bucăți și ar fi ars complet. Iar cariera lui Lucky Starr ar fi încetat în acea clipă.

Din fericire, vegetația groasă care izbea ochiul nu era nici iarbă, nici tufișuri, ci ierburi marine. Șesul absolut plat nu era nici din nisip, nici din stâncă, era apa oceanului care acoperea toată suprafața lui Venus.

Dar și așa, Minunea venusiană lovi oceanul cu un bubuit, despică funiile încâlcite ale plantelor și-și continuă drumul spre adâncuri, sfârșind. Lucky și Bigman fură aruncați de pereți.

O navă obișnuită s-ar fi rupt în bucăți, dar Minunea venusiană era proiectată să intre în apă la viteze mari, având forme hidrodinamice. Aripile, pe care Lucky nu avusese nici timpul și nici știința de a le retrage, se rupseseră, iar structura aparatului gemu sub șoc. Dar altfel, nava era încă aptă de imersie.

Și cobora în adâncurile de un verde închis ale oceanului venusian. Lumina difuzată de nori de la suprafață era aproape complet atenuată de plante. Iluminarea artificială a navei nu a pornit, probabil avariata de impactul dur cu apa.

Lumea se răsucea în jurul lui Lucky.

— Bigman! strigă el.

Nici un răspuns. Întinse mâinile, orbecăind. Atinse fața lui Bigman.

— Bigman! strigă el încă o dată.

Duse mâna la pieptul micului marțian. Inima bătea regulat. Lucky simți cum fața i se luminează de ușurare.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce se întâmpla cu nava. Știa că nu va putea s-o controleze pe întunericul acela complet. Nu putea decât să spera că frecarea cu apa va frâna căderea înainte de a lovi prea tare fundul.

Duse mâna la piept, la lanterna-creion. Era o mică tijă de plastic lungă de vreo cincisprezece centimetri, care, apăsată cu degetul cel mare, emitea un fascicul care păstra o intensitate constantă.

Lucky băjbâi din nou după Bigman și-l examinează cu atenție. La tâmpla marțianului se afla o umflătură, dar, din câte-și dădea Lucky seama, nu avea nici un os rupt.

Bigman clipi din ochi și gemu.

— Bigman, ia-o mai moale, șopti Lucky. Totul o să fie bine.

Era departe de a fi sigur de asta în vreme ce ieșea pe coridor.

Probabil că piloții erau în viață și că ar fi fost cooperanți într-o asemenea situație.

Îi găsi șezând, clipind la lumina lanternei lui Lucky.

— Ce s-a întâmplat? gemu Johnson. Acum eram la comenzi, după aia...

În ochi și în cuvinte nu se simțea nici fărâmbă de ostilitate, doar durere și nedumerire.

Minunea venusiană se întorsese parțial la o stare normală. „Șchiopăta” vizibil, dar farurile dinainte și din urmă funcționau, iar bateriile de urgență ofereau toată energia necesară pentru operațiunile esențiale. Se auzea ușor bătaia elicei, iar naveta planetară își arăta, destul de bine, cea de-a treia calitate: era un aparat care putea să navigheze nu numai în spațiu și în atmosferă, ci și sub apă.

George Reval intră în camera de control. Era abătut și vădit încurcat. Pe obraz avea o rană adâncă, pe care Lucky i-o spălase, o dezinfectase și o acoperise cu un strat de koagulum.

Reval spuse:

— Există câteva infiltrații minore, dar am reușit să le opresc. Aripile s-au dus, iar bateriile principale sunt scoase complet din funcțiune. O să avem nevoie de reparații serioase, dar se poate spune că am avut noroc. Ați făcut o treabă bună, domnule Williams.

Lucky dădu scurt din cap.

— Ce-ar fi să ne spuneți ce s-a întâmplat?

Reval se înroși.

— Nu știu. Mi-e rușine s-o spun, dar nu știu...

— Dar tu? întrebă Lucky, adresându-se celuiilalt.

Tor Johnson, care tocmai mângâia radioul, doar doar l-o trezi la viață, clătină din cap. Reval continuă el:

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc limpede e că eram încă în stratul de nori. După aceea, nu mi mai amintesc nimic. Doar că mă uitam țintă la lanterna ta.

— Tu sau Johnson folosiți medicamente de vreun fel? întrebă Lucky.

Johnson ridică privirea furios și mormăi:

— Nu, nimic.

— Atunci, ce a putut să vă amețească atât de tare, pe amândoi deodată?

— Aș vrea să știu și eu, răspunse Reval. Domnule Williams, nici unul din noi nu e un amator. Suntem piloți de navetă clasa I. Mai exact, eram piloți de clasa I. Acum probabil că or să ne țină la sol.

— Asta rămâne de văzut, spuse Lucky.

— Ia ascultați aicea, interveni și Bigman, prudent. Ce rost are să vorbim de o chestie moartă și îngropată? Unde suntem acum? Asta aș vrea să știu. Și încotro mergem?

Îi răspunse Tor Johnson:

— Am deviat mult de la cursul nostru normal. Măcar asta știu. Până la Aphrodite avem de mers cinci sau șase ore.

— Pe Jupiter și sateliții săi! spuse Bigman, privind dezgustat prin geamuri la întunericul din

fața lui. Cinci sau șase ore în nenorocirea asta întunecată?

Aphrodite este cel mai mare oraș de pe Venus, având o populație de peste un sfert de milion de oameni.

Minunea venusiană se afla încă la un kilometru distanță, dar marea era deja verde-translucidă de luminile Aphroditei. În luminozitatea aceea feerică se puteau vedea clar umbrele bine conturate, zvelte, ale vaselor de salvare. Acestea însoțeau, companioni tăcuți, drumul navetei.

Pentru Lucky și Bigman, era prima oară că vedeau unul din orașele venusiene aflate sub cupolă. Aproape că au uitat neplăcerile prin care trecuseră, privind la minunatul obiect aflat în fața lor.

De la distanță, părea verde ca smaraldul, un balonaș ieșit dintr-o poveste cu zâne, tremurând și unduindu-se din cauza apei dintre ochi și el. Văzură pe ghicite clădiri și păienjenishul structurii de grinzi care susțineau cupola împotriva greutateii apei de deasupra.

Orașul devenea mai mare și mai strălucitor pe măsură ce se apropiau. Verdele se mai deschise la culoare, pe măsură ce stratul de apă descreștea ca grosime. Aphrodite devenise mai puțin ireal, mai puțin de basm, dar și mai magnific.

În cele din urmă, lunecară într-o uriașă ecluză, capabilă să primească o mică flotă de transportoare sau un uriaș vas de luptă. Așteptară pomparea apei, după care Minunea venusiană ajunse pe un câmp suspensor în afara ecluzei, în oraș.

Lucky și Bigman priviră cum li se scot bagajele, dădură mâna cu Reval și Johnson și luară un mic vehicul pe pernă de aer până la Hotel Bellevue-Aphrodite.

Bigman se uită pe geamul mașinii, care pornise cu aripile giroscopice într-o ținută demnă și se strecura printre stâlpii de susținere ai orașului și apoi peste acoperișurile clădirilor.

— Deci asta e Venus, spuse el. Nu prea știu dacă a meritat să trec prin atâtea doar ca să ajung aici. N-o să uit în viața mea cum venea spre noi oceanul ăsta!

— Mi-e teamă că acela a fost doar începutul, spuse Lucky.

— Chiar crezi asta?

Bigman se uită neliniștit la prietenul lui mai mare. Lucky ridică din umeri.

— Depinde. Să vedem ce are de spus Evans.

Salonul Verde al hotelului Bellevue-Aphrodite era exact cum îi spunea numele. Calitatea și licăririle luminii făceau ca mesele și oamenii de la ele să pară suspendați undeva deasupra fundului mării. Tavanul era transparent, fiind de fapt un uriaș acvariu sferic, susținut de niște grinzi dispuse cu bun gust. Apa era plină cu alge împletite, între care niște ciudate și viu colorate „panglici de mare”, una din cele mai frumoase forme de viață animală de pe planetă.

Bigman intrase primul, evident pus pe mâncat. Era deja supărat de absența unui meniu adecvat, de prezența chelnerilor umani și nu-i plăcea deloc faptul că toată lumea mânca ce i se trimitea de la administrația restaurantului, ca la o cantină ordinară. Dar pornirile i se mai domoliră, îndată ce antreul se dovedii gustos, iar supa foarte bună.

Apoi începu muzica și tavanul se trezi la lumină și la viață. Acvariul începu să se rotească încetitor.

Lui Bigman îi căzu falca. Uitase cu totul de cină și de foame.

— Ia uită-te acolo, spuse el.

Lucky se uita. Panglicile de mare aveau diverse lungimi, de la fâșii mitite de cinci centimetri la centuri lungi de un metru. Erau cu toate subțiri ca foile de hârtie. Se deplasau prin unduirea corpurilor într-o serie de valuri.

Fiecare dintre ele era fluorescentă. Fiecare lucea într-o culoare a ei. Era o priveliște copleșitoare. Pe marginile fiecărei panglici de mare se aflau spirale

luminoase: purpuriu, portocaliu, roz; printre acestea se strecurau și luciri albastre și violete; iar unul sau două specimene mai mari frapau prin albul luminii lor. Toate luminile se suprapuneau peste lumina difuză verde din exterior. În vreme ce înotau, liniile luminoase se întrepătrundeau și se suprapuneau. Pentru ochii buimăciți ai privitorilor, păreau să fie niște benzi ale curcubeului spălate de apă, dispărând doar pentru a reapărea în pete și mai intense.

Bigman se întoarse fără chef la desertul lui. Chelnerul numise respectivul desert „semințe de gelatină”, iar el a privit farfuria cu mare suspiciune. Aceste „semințe de gelatină” erau niște ovale moi de culoarea portocalei, lipite ușor unul de altul, dar altfel numai bune să fie luate câte unul în linguriță. Un moment, le simți uscate și fade pe limbă, dar dintr-o dată se topiră într-un sirop gros, o adevărată încântare a simțurilor.

— Pe Spațiu! spuse surprins Bigman. Ai ajuns la desert?

— Poftim? întrebă Lucky absent.

— Gustă din desertul ăsta. E ca un suc gros de ananas, doar că de un milion de ori mai bun. Ascultă, ce te roade?

— Avem o „coadă”, răspunse Lucky.

— Aiurea!

Bigman dădu să se întoarcă, pentru a inspecta vecinii de la mese.

— Stai liniștit, îi spuse Lucky foarte calm.

Bigman îngheță în scaun. Auzi pașii cuiva apropiindu-se de masa lor. Încercă să tragă cu ochiul. Își lăsase blasterul în cameră, dar avea un pumnal energetic în buzunarul de la centură. Acesta părea un inofensiv lăntișor de ceas, dar la nevoie putea să taie un om în două. Îl pipăi gata de orice.

În spatele lui Bigman se auzi o voce:

— Pot să stau și eu cu voi, oameni buni?

Bigman se întoarse, cu cuțitul lui energetic bine palmat și gata să fie desfăcut. Dar omul arăta oricum, numai sinistru nu. Era gras, dar hainele i se potriveau foarte bine. Avea o față rotundă, iar părul cenușiu era îngrijit pieptănat, deși asta nu-l ajuta prea tare să-și ascundă chelia. Avea ochi mici, albaștri, plini de ceva ce semăna cu un soi de simpatie. Evident, avea mustața mare, încărunită, trăsătură venusiană caracteristică.

Lucky îi spuse calm:

— Ia loc, te rog.

Atenția lui părea concentrată total asupra ceștii de cafea fierbinte pe care o ținea în mână dreaptă.

Grăsanul se așeză, cu mâinile odihnind pe masă. Una din încheieturi îi era expusă vederii doar puțin, adumbrită de palma cealaltă. O clipă, o pată ovală luci cu familiarele însemne ale Carului Mare și ale lui Orion. Apoi semnul dispăru, lăsând vederii o încheietură grăsuță și cât se poate de normală. Iar grăsanul zâmbea jovial și absolut nevinovat.

Semnul de identificare al Consiliului Științei nu putea fi nici falsificat, nici imitat. Metoda apariției lui controlate printr-un efort de voință se număra printre cele mai bine păstrate secrete ale Consiliului.

— Eu sunt Mei Morriss, spuse grăsanul.

— Mi-am închipuit, spuse Lucky. Mi-ai fost descris.

Bigman se lăsă pe spătar și-și strecură arma la locul ei. Mei Morriss era șeful secțiunii venusiene a Consiliului. Bigman auzise de el. Într-un fel, era ușurat, în alt fel era puțin dezamăgit. Se așteptase la ceva bătaie, măcar la o ceașcă fierbinte aruncată în mutra intrusului, o masă-ceva răsturnată, iar după aceea, orice, numai bătaie să fie.

— Venus îmi pare un loc neobișnuit și frumos, spuse Lucky.

— Ai observat acvariul nostru luminiscent?

— Da, foarte spectaculos, aprobă Lucky.

Consilierul venusian zâmbi și ridică un deget. Chelnerul îi aduse și lui o ceașcă de cafea. Morriss o lăsa o clipă să se răcească și spuse încet:

— Înțeleg că ești dezamăgit că mă vezi aici. Așteptai altă companie.

Lucky îi răspunse rece:

— Așteptam să am o discuție mai puțin formală cu un prieten.

— De fapt, spuse Morriss, chiar i-ai trimis un mesaj consilierului Evans, să vă întâlniți aici.

— Văd că știi.

— Știu. De o vreme, Evans este ținut sub strictă observație. Comunicațiile lui sunt interceptate.

Vorbeau cu voce joasă. Până și lui Bigman îi era greu să-i audă, cum stăteau așa, cap în cap, sorbind din cafele și nelăsând să se vadă nici o expresie pe fețe.

— Ai adoptat o atitudine greșită, spuse Lucky.

— Vorbești în calitate de prieten?

— Da.

— Bănuiesc că prietenul tău, în calitate de prieten, te-a avertizat să nu te bagi în afacerile de pe Venus.

— Văd că știi și asta.

— Știu. Și ai avut un accident aproape fatal la coborârea pe Venus. Corect?

— Corect. Insinuezi că Evans se temea de un asemenea eveniment?

— Se temea?! Pe spațiu! Starr, prietenul tău Evans a pus la cale accidentul tău.

3. PE DROJDIE!

Lucky rămase impasibil. Dar nu atâta cât să nu i se vadă o clipire trădătoare în ochi.

— Detalii, te rog, spuse el.

Morriss îi zâmbea din nou, cu jumătate de gură ascunsă de absurda lui mustață venusiană.

— Mi-e teamă că aici nu e locul potrivit.

— Atunci numește un loc potrivit.

— O clipă. Morriss se uită la ceas. Peste cam un minut începe spectacolul. Se va dansa la lumina mării.

— Lumina mării?

— Globul de deasupra va începe să lumineze ușor în verde. Oamenii se vor ridica și vor dansa. Noi ne vom ridica și ne vom lua tălpășița în liniște.

— Vorbești de parcă am fi în pericol chiar în clipa asta.

Morriss îi răspunse pe un ton grav:

— Tu ești în pericol. Te asigur că de când ai intrat în Aphrodite, oamenii noștri nu te-au scăpat din ochi.

Dintr-o dată răsună o voce feerică, ce părea să vină din piesa de cristal din centrul mesei. Ascultând în jur, își dădură seama că toate piesele de cristal transmiteau aceleași cuvinte.

Ele sunau așa:

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit în Salonul Verde. Ați mâncat bine? Pentru a vă spori plăcerea, conducerea vă prezintă cu mândrie ritmurile magnetronice ale lui Tobe Tobias și...

În vreme ce vocea spunea toate acestea, luminile se stingeau, iar restul cuvintelor fură înecate într-un suspin de uimire încântată venind dinspre mese, pline mai toate de oameni proaspăt sosiți de pe Pământ. Acvariul globular din tavan deveni brusc de un verde-smarald, pe care luminile panglicilor de mare se profilau în străluciri nete. Globul era

fundalul care le punea în evidență, în rotirea lui, care umplea camera de umbre mișcătoare, aproape hipnotice. Sunetul muzicii, scos aproape în întregime de ciudatele boxe ale unei întregi game de instrumente magnetronice, crescuseră în intensitate.

Bărbați și femei se ridicau ca să danseze. Se porni un zvon de mișcare și râsete în surdină. O atingere pe mâneca lui Lucky îl ridică în picioare pe el, apoi pe Bigman.

Lucky și Bigman îl urmăriră în liniște pe Morriss. Una câte una, trecură de niște fețe aspre. Era ca și cum s-ar fi materializat de după draperii. Rămăseseră destul de departe ca să pară că nu au nici o treabă cu ei, dar Lucky era sigur că fiecare dintre ei are mâna încleștată pe mânerul blasterului. Nu încăpea nici o îndoială. Mei Morriss, de la secțiunea venusiană a Consiliului, trata situația cu foarte mare seriozitate.

Lucky se uita prin apartamentul lui Morriss cu aprobare. Fără să fie luxos, era confortabil. Locuind aici, uitai ușor că la doar o sută de metri deasupra ta era domul translucid, dincolo de care era altă sută de metri de ocean negru ca smoala, urmat de sute de kilometri de atmosferă străină, irespirabilă.

Cel mai mult lui Lucky i-a plăcut colecția de cărți și filme care dădeau pe dinafară dintr-un mic alcov.

— Ești biofizician, doctore Morriss?

Folosise automat titlul științific.

— Da, răspunse scurt Morriss.

— Am lucrat și eu în domeniul biofizicii, la Academie, spuse Lucky.

— Știu. Ți-am citit lucrarea de diplomă. Bună lucrare. Apropo, pot să-ți spun David?

— E numele meu de botez, fu de acord pământeanul. Dar toată lumea îmi spune Lucky.

Între timp, Bigman deschisese una din cutiile de filme, desfăcuse puțin filmul dinăuntru și acum îl

ținea în lumină. Se cutremură de cele văzute și-l puse la loc.

Îi spuse belicos lui Morriss:

— Dumneata numai a om de știință nu arăți.

— Păi nici nu vreau, spuse Morriss, fără a se arăta supărat. După cum vezi, ajută.

Lucky știa ce vrea să spună. În zilele acelea, când știința se insinuase în întreaga societate și cultură omenească, oamenii de știință nu se mai puteau limita la laboratoarele proprii. De aceea și fusese înființat Consiliul Științei. Inițial, fusese un corp consultativ, care ajuta guvernul în probleme de importanță galactică, în care doar savanții aveau suficiente informații pentru a lua decizii inteligente. Dar devenise tot mai mult o agenție de luptă împotriva infracțiunilor, un sistem de contraspionaj. Consiliul avea acum în mâinile proprii multe din frâiele guvernamentale. În urma activităților lui se spera că va apărea cândva un mare Imperiu al Căii Lactee, în care toți oamenii să trăiască în pace și armonie.

S-a ajuns ca membrii Consiliului să îndeplinească misiuni foarte depărtate de știința ca atare și să fie nevoie să nu arate a oameni de știință, ci doar să aibă o minte de oameni de știință.

— Domnule, vrei să-mi furnizezi detaliile asupra necazurilor de aici?

— Cât de multe ți-au spus pe Pământ?

— Foarte sumar. Aș prefera să aflu totul de la omul care se află la locul faptei.

Morriss zâmbi cu o nuanță accentuată de ironie.

— Omul de la locul faptei, zici? Iată o atitudine neobișnuită pentru cineva de la sediul central. Indivizii trimit pacificatori de tipul lui Evans.

— Sau de tipul meu, spuse Lucky.

— Cazul tău e puțin diferit. Știm cu toții ce ai făcut pe Marte anul trecut, plus treaba bună pe care ai terminat-o de curând în zona asteroizilor.

Bigman găsi de cuviință să cârâie:

— Ar fi trebuit să fii cu el ca să știi ce a făcut acolo.

Lucky roșise ușor. Spuse grăbit:

— Las-o baltă, Bigman. N-avem timp de poveștile tale.

Stăteau cu toții în niște fotolii mari, de fabricație terestră, moi și confortabile. Nu se auzea nici urmă de ecou al vocilor lor, semn pentru Lucky că apartamentul era izolat și ecranat la unde-spion.

Morriss își aprinse o țigară și le oferă și lor, dar fu refuzat.

— Lucky, cât de multe lucruri știi despre Venus?

Lucky zâmbi.

— Ce ne învață pe toți la școală. Se poate rezuma foarte scurt: a doua planetă de la soare, aflată la distanța de 107 milioane de kilometri de astru. Cea mai apropiată lume de Pământ, putând ajunge la doar 42 de milioane de kilometri depărtare. Puțin mai mică decât Pământul, are o gravitație de cinci șesimi din cea terestră. Se învâрте în jurul Soarelui în circa șapte luni și jumătate, iar ziua are cam treizeci și șase de ore de-ale noastre. Temperatura la suprafață e puțin mai ridicată decât cea a Pământului, dar nu prea mult, din cauza norilor. Tot din cauza norilor, practic nu are anotimpuri. E acoperită de ocean, care, la rândul lui, e acoperit de alge marine. Atmosfera e compusă din bioxid de carbon și azot și este irespirabilă. Mulțumit, doctore Morriss?

— Da, ai notă maximă, răspunse biofizicianul, dar eu te întrebam de societatea venusiană, nu de planetă.

— Aici e mai dificil. Evident, știu că oamenii locuiesc în orașe acoperite de cupole, în părțile mai puțin adânci ale oceanului, iar din câte îmi dau seama viața citadină venusiană e foarte avansată, mult peste viața citadină marțiană, de pildă.

— Hei!

Bigman era indignat.

Morriss își întoarse ochișorii și clipi spre marțian.

— Nu ești de acord cu prietenul tău?

Bigman ezită.

— Poate că are dreptate, dar de ce s-o spună așa direct?

Lucky zâmbi și continuă.

— Venus e o planetă dezvoltată. Cred că are un număr de cincizeci de orașe, cu o populație totală de șase milioane de oameni. Exporturile voastre constau în alge marine, despre care am auzit că sunt un excelent îngrășământ, și drojdie deshidratată pentru hrana animalelor.

— Din nou foarte corect, spuse Morriss. Cum vi s-a părut cina la Salonul Verde, domnilor?

Lucky făcu o pauză, întrebându-se ce nevoie era de schimbarea bruscă a subiectului.

— Mi s-a părut foarte bună. Dar de ce întrebi?

— Vei afla imediat. Ce ați mâncat?

— N-aș putea spune precis. Nu am comandat, ni s-a adus mâncarea. Cred că a fost un fel de gulaș de vită, cu un sos foarte interesant și legume pe care nu am reușit să le recunosc. Apoi o salată de fructe și suc picant de roșii.

Bigman se băgă și el:

— Plus „semințe de jeleu” ca desert.

Morriss izbucni în hohote.

— V-ați înșelat cu totul. N-a fost carne de vită, n-a fost nici un fruct, nici o roșie, nimic. Nici măcar cafea. Ați mâncat o singură substanță: drojdie.

— Poftim? sări Bigman ca ars.

O clipă, și Lucky fu surprins. Cu ochii întredeschiși, îl întrebă pe Morriss:

— Vorbești serios?

— Normal. E specialitatea Salonului Verde. Nu vorbesc niciodată de asta, pentru că pământeni ar refuza s-o mănânce. Mai târziu ați fi fost interogați la sânge cum v-a plăcut, cum credeți că ar putea fi

îmbunătățită mâncarea etc. Salonul Verde este cea mai valoroasă stațiune experimentală de pe Venus.

Bigman își schimonosi fața lui mică și strigă vehement:

— O să-i dau în judecată. O să ridic problema în fața Consiliului. Nu pot să mă hrănesc cu drojdie fără să-mi spună, de parcă aş fi un cal, sau o vacă, sau...

Și încheie, sufocat de indignare.

— Înțeleg, spuse Lucky, că această drojdie are o legătură cu valul de criminalitate de pe Venus.

— Zici că înțelegi asta... spuse Morriss sec. Înțeleg că nu ai citit rapoartele noastre oficiale. Cei de pe Pământ cred că noi aici exagerăm lucrurile. Te asigur că nu exagerez cu nimic. Nu e numai un val de crime, Lucky, e vorba de această drojdie. Ea e în miezul tuturor problemelor de pe planeta asta.

Un barman automat alunecase în living, cu un filtru și trei cești de cafea pe capac. Barmanul se opri mai întâi la Lucky, apoi la Bigman. Morriss luă cea de-a treia ceașcă, o duse la buze și își șterse satisfăcut uriașa mustață.

— Dacă doriți, domnilor, vi se vor adăuga și frișcă și zahăr, spuse el.

Bigman privi circumspect și mirosi cafeaua. Bănuitor, îl luă la ochi pe Morriss.

— Tot drojdie de-aia?

— Nu. De data asta, cafea veritabilă. Jur.

O clipă sorbiră în liniște, apoi Morriss continuă:

— Lucky, Venus e o lume al dracului de scump de întreținut. Orașele noastre își scot oxigenul din apă, iar asta cere niște stații electrolitice uriașe. Fiecare oraș are nevoie de o cantitate uriașă de energie numai pentru întreținerea domurilor care le protejează de miliardele de tone de apă. Orașul Aphrodite folosește mai multă energie decât întreaga Americă de Sud, deși are doar o miime din populația respectivă. Iar energia asta trebuie să o obținem cumva. Trebuie să exportăm pe Pământ, ca să obținem uzine energetice, mașinării,

combustibil atomic și așa mai departe. Singurul produs al lui Venus e iarba de mare, algele, în cantități infinite. O parte o exportăm ca îngrășământ, dar asta nu rezolvă problema. Însă cea mai mare parte din iarba noastră de mare este folosită ca mediu de cultură pentru drojdie. Avem o mie și una de varietăți de drojdie.

Bigman își țuguie buzele.

— Schimbarea algelor în drojdie nu mi se pare a fi o mare îmbunătățire.

— Cum ți s-a părut ultima masă? întrebă Morriss.

— Continuă, domnule Morriss, spuse Lucky.

Morriss se conformă:

— Desigur, domnule Jones, e co...

— Spune-mi, te rog, Bigman!

Morriss se uită serios la micul marțian și-i spuse:

— Mă rog. Bigman are dreptate să nu aibă o părere bună despre drojdie, în general. Cele mai răspândite tulpini ale noastre sunt bune doar pentru animale. Dar chiar și așa, sunt foarte folositoare. Porcul hrănit cu drojdie e mult mai ieftin și mai bun decât orice alt tip de porc. Drojdia e foarte bogată în calorii, proteine, minerale și vitamine. Avem și alte tulpini, de calitate mai bună, care sunt folosite în situații în care vrem să stocăm cantități mari pe perioade lungi de timp. De pildă, în expedițiile spațiale îndepărtate sunt luate așa-numitele rații-Y. În sfârșit, există și varietăți de foarte bună calitate, extrem de scumpe și greu de obținut, care intră în meniul de la Salonul Verde și cu care se poate fie imita, fie depăși hrana obișnuită. Deocamdată, producția e foarte limitată, dar nu va trece mult și va crește la nivel de masă. Cred că deja ai înțeles toată esența problemei, Lucky.

— Cred că am înțeles.

— Eu n-am înțeles, spuse Bigman belicos.

Morriss îi prezentă pe loc explicația.

— Venus va avea monopolul asupra acestor tulpini de lux. Nici o altă planetă nu le va poseda. Fără experiența în zimocultură a venusienilor...

— În ce? întrebă Bigman.

— În cultura enzimelor. Fără experiența venusienilor, nici o altă lume nu va putea să obțină drojdiile respective și nici să mențină culturile, dacă cumva fură mostre. De aceea, Venus e pe cale să înceapă un comerț foarte profitabil cu varietăți de lux, cu tot restul galaxiei. Asta ar fi important nu numai pentru Venus, ci și pentru Pământ, de fapt pentru întreaga Confederație Solară. Suntem sistemul cel mai populat din Galaxie, fiind cel mai vechi. Dacă vom putea vinde un kilogram de drojdie de lux pe o tonă de grâu, n-o s-o ducem rău.

Lucky ascultase cu răbdare lecția lui Morriss. Spuse:

— Din aceleași motive, o putere străină, interesată în slăbirea Pământului, va dori să distrugă monopolul venusian în materie de drojdii.

— Ai înțeles, deci. Aș vrea să pot convinge și restul Consiliului de acest pericol foarte prezent și foarte acut. Dacă au fost furate eșantioane de drojdii, împreună cu tehnologia aferentă, rezultatul ar putea fi dezastruos.

— Foarte corect, spuse Lucky. Acum vine întrebarea importantă: s-au furat?

— Încă nu, spuse posac Morriss. Dar de șase luni tot avem mici furtişaguri, accidente ciudate, incidente foarte bizare. Unele sunt doar supărătoare, sau pur și simplu caraghioase, cum ar fi cazul bătrânului care a aruncat jumătăți de credit copiilor și apoi s-a dus la poliție și a declarat disperat că a fost jefuit. Când au venit martorii și au arătat că el a dat banii cu mâna lui, a început să facă urât, susținând sus și tare că n-a făcut așa ceva în viața lui. Dar există și accidente mult mai serioase, cum s-a întâmplat cu acel operator de transporturi, care a coborât niște iarbă prea repede

și a strivit doi oameni. Individul a spus că a avut un moment de pierdere a cunoștinței.

Bigman sări ca ars.

— Lucky! Piloții de pe navetă spun că și ei și-au pierdut cunoștința.

Morriss înclină din cap:

— Da, și aproape că mă bucur că s-a întâmplat, câtă vreme ați reușit să scăpați. Consiliul de pe Pământ va fi, poate, mai dispus să creadă că în spatele acestor lucruri se ascunde ceva.

— Bănuiesc, spuse Lucky, că te gândești la o formă de hipnoză.

Morriss își strâmbă buzele într-un surâs amar, cu totul lipsit de umor.

— Hipnoza e un cuvânt blând, Lucky. Știi vreun hipnotizator care poate influența niște subiecți care nu vor să se lase influențați, la distanțe mari? Eu zic că o persoană sau niște persoane de pe Venus posedă puterea de a domina complet mintea oamenilor. Iar aceste persoane își exersează această putere tot mai mult, o stăpânesc tot mai bine. Cu fiecare zi care trece, ne va fi tot mai greu să luptăm cu ei. S-ar putea să fie deja prea târziu!

4. CONSILIER ACUZAT!

Ochii lui Bigman scoteau scânteii.

— Niciodată nu e prea târziu când intră în scenă Lucky. Cu cine începem, Lucky?

Lucky răspunse liniștit:

— Cu Lou Evans. Mă așteptam să-l amintești în discuția noastră, doctore Morriss.

Morriss își încruntă sprâncenele, împreunându-le. Fața lui durdulie se contractă într-o strâmbătură.

— Ești prietenul lui și vrei să-l aperi, firesc. Dar nu e o poveste plăcută. Chiar dacă nu implica un membru al Consiliului, tot urâtă era, dar așa...

— Nu acționez numai în calitate de prieten, doctore Morriss, spuse Lucky. Îl cunosc pe Lou Evans cât de bine poate cunoaște un om pe un altul. Știu că nu este capabil să facă vreun rău Consiliului sau Pământului.

— Atunci ascultă și judecă cu mintea ta. Omul nu a făcut nimic în cea mai mare parte a misiunii lui pe Venus. Este specializat în rezolvarea crizelor, un termen foarte frumos, dar care nu înseamnă nimic.

— Nu vreau să te jignesc, doctore Morriss, dar n-ai avut prejudecăți încă de la sosirea lui?

— Nici pomeneală. Pur și simplu n-am văzut rostul venirii lui pe planetă. Noi, cei de aici, am crescut pe Venus, avem experiență. Ce așteptau ei de la un tânăr proaspăt sosit de pe Pământ?

— O nouă abordare este adesea foarte utilă.

— Aiurea! Ascultă la mine, Lucky, adevăratul necaz este că cei de la „centru” nu consideră importantă problema noastră. Ei l-au trimis pe Evans doar ca să arunce o privire rapidă și să se întoarcă pentru a le spune că nu e nimic.

— Și tu și eu știm că nu așa tratează Consiliul problemele.

Dar venusianul continuă cu acuzațiile.

— Oricum, acum trei săptămâni, individul Evans ne-a cerut niște date secrete privind creșterea tulpinilor de drojdie. Oamenii din industrie au obiectat.

— Au obiectat? spuse Lucky. Au refuzat cererea unui membru al Consiliului?

— O fi el membru, dar oamenii din domeniul drojdiilor sunt foarte secretoși. Asemenea cereri nu se fac. Nici măcar un consilier nu face asemenea cereri. L-au întrebat pe Evans de ce vrea informațiile. El a refuzat să le spună. Mi-au înaintat mie cererea, iar eu am respins-o.

— Pe ce bază? întrebă Lucky.

— Nu a vrut să-mi spună nici mie motivul. Fiind consilierul-șef de pe Venus, nici unul din membrii organizației de aici nu are secrete față de mine. Dar prietenul tău Lou Evans a făcut atunci un lucru la care nu mă așteptam. A furat informațiile. Și-a folosit poziția de consilier pentru a intra într-o zonă cu acces limitat de la laboratoarele de cercetări ale drojdiilor și a plecat cu microfilme ascunse în bocanci.

— În mod sigur, avea motivele lui întemeiate.

— Avea, într-adevăr, spuse Morriss. Microfilmele conțineau formulele unor nutrienți necesari pentru hrănirea unei tulpini de drojdie care e nouă și care pune mari probleme. Două zile mai târziu, unul dintre muncitorii laboratorului care compunea amestecul nutrient a introdus o sare de mercur, o urmă foarte fină. Drojdia a murit, iar o muncă de șase luni s-a dus pe apa Sâmbetei.

Muncitorul a jurat că n-a făcut nimic, deși există dovezi. A fost sondat psihic de psihiatrii noștri. Deja aveam o idee despre cele întâmplate cu el. A avut o perioadă de pierdere a memoriei și cunoștinței. Inamicul încă nu a furat tulpina de drojdie, dar este foarte aproape. Greșesc?

Ochii căprui ai lui Lucky căpătaseră lucirea oțelului.

— Teoria ta este evidentă. Lou Evans a trădat, a dezertat la inamic, oricare ar fi acesta.

— Siriusienii, izbucni Morriss. Sunt absolut sigur.

— Posibil, admise Lucky.

Locuitorii planetelor lui Sirius erau de câteva secole cei mai mari inamici ai Pământului. Era foarte ușor să dai vina pe ei.

— Poate. Să spunem că Lou Evans a trădat și că e omul lor și că s-a declarat de acord să le furnizeze informații cu ajutorul cărora să înceapă să producă necazuri în fabricile de drojdie. La început, mici probleme, care vor pregăti calea necazurilor mari.

— Exact asta e teoria mea. Ai cumva alta?

— Oare consilierul Evans nu este el însuși sub o influență mentală?

— Foarte puțin probabil, Lucky. Dosarele noastre conțin deja multe cazuri. Nimeni din cei care au suferit o dominare mentală nu a avut amnezii totale mai lungi de o jumătate de oră. Evans ar fi trebuit să fie sub o dominație mentală totală timp de mai bine de două zile ca să facă tot ce a făcut. În plus, el nu a dat nici un semn de amnezie.

— A fost examinat?

— Categorie. Când cineva este găsit cu materiale secrete asupra lui – prins asupra faptului, cum a fost el – trebuie luate măsuri. Poate să fie de o mie de ori consilier. A fost examinat. Eu personal l-am cercetat. Când a reușit să transmită un mesaj de la propriul lui echipament, i-am aranjat codicatorul, ca să ne asigurăm că nu va repeta figura – cel puțin, nu fără ca noi să prindem de veste și să interceptăm orice ar fi transmis. Mesajul pe care ți l-a trimis ție a fost ultimul. Nu ne-am mai permis să ne jucăm cu el. La ora asta este consemnat. Eu pregătesc raportul pentru cartierul general. Ar fi trebuit s-o fac mai demult.

În raport cer înlăturarea din Consiliu și judecarea pentru corupție, sau poate pentru trădare.

— Dar, înainte de a o face..., spuse Lucky.

— Poftim?

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Morriss se ridică, zâmbind sardonice.

— Nu-i așa? Cum să nu vrei? Sigur. Te duc la el. E chiar în clădirea asta. De fapt, chiar aș vrea să auzi și tu cum se apără omul.

Urcară o rampă, salutați regulamentar de gardieni. Bigman se uită la gardian foarte curios.

— Asta e închisoare, sau ce e?

— La aceste nivele este și închisoare, spuse Morriss. Pe Venus facem clădiri multifuncționale.

Intrară într-o cameră mică și dintr-o dată, fără avertisment, Bigman izbucni într-un râs în hohote.

Lucky nu-și putu reprima un zâmbet:

— Ce te-a apucat, Bigman?

— Mai nimic, gâfâi omulețul de pe Marte, cu lacrimi în ochi. Pur și simplu, arăți caraghios, Lucky, cu buza de sus neacoperită de nimic. După ce am văzut atâtea mustați, îmi pari deja diform fără. Arăți de parcă cineva ți-ar fi smuls mustața din locul ei firesc.

Morriss zâmbi și-și mângâie propria podoabă bucală, grizonată, cu o ușoară mândrie.

Zâmbetul lui Lucky se lăți.

— Caraghios, Bigman, exact așa gândeam și eu despre tine.

— Noi vom aștepta aici, spuse Morriss. Îl vor aduce pe Evans aici, la noi.

Apăsă un buton de semnalizare.

Lucky se uită în cameră. Era mai mică decât camera personală a lui Morriss și era mult mai impersonală. Singura mobilă consta în câteva scaune capitonate, două mese înalte și ferestre false. În spatele fiecăreia dintre ferestre se afla un peisaj marin desăvârșit. Pe una dintre cele două mese înalte se afla un acvariu, iar pe cealaltă două

farfurioare, una cu alune uscate, iar cealaltă cu o substanță neagră, cu aspect unsuros.

Bigman urmărea privirile lui Lucky prin cameră.

Dintr-o dată, spuse:

— Lucky, ce e asta?

Aproape că fugi spre acvariu, aplecându-se ca să vadă mai bine conținutul.

— Ia uită-te aici, te rog.

— E una din broaștele-V pe care le țin oamenii drept animale de casă, spuse Morriss. E un exemplar foarte frumos. N-ați văzut niciodată așa ceva?

— Nu, spuse Lucky.

I se alătură lui Bigman lângă acvariul care avea o bază pătrată cu latura de șaizeci de centimetri și o înălțime de un metru. Apa era plină de ierburi.

— Sper că nu mușcă, spuse prudent Bigman.

Dar deja se aplecase și agita apa, curios, cu un deget.

Capul lui Lucky se apropiase de cel al lui Bigman. Broasca-V se uită la ei solemn. Era o creatură mititică, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu un cap triunghiular și cu doi ochi bulbucăți. Se sprijinea pe șase piciorușe cu înotătoare, strânse lângă corp. Fiecare dintre picioare avea trei degete lungi în față și trei în spate. Pielea era verde, semănând cu pielea de broască autentică, iar pe linia mediană a spatelui îi fluturau niște aripioare mici. În locul gurii, avea un cioc care amintea de cel de papagal.

În vreme ce Lucky și Bigman se uitau, broasca-V se ridica. „Tălpile” rămăseseră pe fundul acvariului, dar picioarele se întindeau incredibil, pe măsură ce apăreau la iveală tot mai multe articulații. S-a oprit din ascensiune doar când capul i-a ajuns aproape de suprafață.

Morriss se apropie și el și se uită cu afecțiune la micul animal.

— Nu le place să scoată capul din apă. E prea mult oxigen în aer. Le place oxigenul, dar nu în exces. Sunt niște ființe blânde, plăcute la vedere.

Bigman era încântat. Pe Marte practic nu existau animale indigene, iar pentru el asemenea creaturi erau o adevărată noutate.

— Unde trăiesc? întrebă el.

Morriss coborî un deget și scărpină țeasta broaștei-V. Broasca-V permise acest lucru, închizând ochii negri în mișcări spasmodice care ar fi putut însemna încântare, din câte își dădeau ei seama.

— Se adună în colonii mari între alge. Înnoată printre ele ca prin niște păduri. Cu degetele lor, sunt capabile să țină tulpinile, iar ciocurile pot să pătrundă prin cele mai tari coji. Probabil că ar face o gaură serioasă în degetul unui om, dar nu se cunoaște nici un caz de mușcătură. Mă mir că încă nu ați văzut nici una până acum. La hotel au o colecție întreagă, adevărate grupuri familiale, aflate la vedere. Nu le-ați văzut?

— N-am prea avut ocazia, spuse Lucky sec.

Bigman se repezi la masa cealaltă și luă o alună, pe care o muie în untura aceea neagră și o aduse la acvariu. O ținu deasupra apei, momind broasca-V. Cu infinită grijă, aceasta scoase din apă ciocul și luă aluna dintre degetele lui Bigman, care scoase un chicotit de încântare.

— Ai văzut? întrebă el.

Morriss zâmbi de parcă ar fi văzut un copil încântat de hrănirea unui porumbel.

— Drăcușorii ăștia ar fi în stare să mănânce toată ziua. Priviți cum o înfulecă.

Broasca-V ronțăia de zor la alună. Dintr-o parte a ciocului ieși o picătură neagră. Broasca-V deschise ciocul și o înghiți.

— Ce e asta? întrebă Lucky.

— Alune unse cu vaselină, răspunse Morriss. Pentru animalele astea, grăsimile sunt o delicatesă, cum e zahărul pentru noi. Nu prea gălesc

carbohidrați puri în mediul lor natural. Le plac atât de mult, încât se lasă și capturate ca să le obțină.

— Și cum sunt capturate, apropo?

— O dată cu ierburile recoltate de traulerele noastre, împreună cu alte animale.

Bigman deja începea să-și dorească:

— Hai, Lucky, să luăm și noi...

Dar fu întrerupt de doi gardieni care intrară în cameră. Între ei se găsea un tânăr subțire, blond.

Lucky sări în picioare.

— Lou, bătrâne!

Îi întinse mâna, zâmbitor.

O clipă păru că celălalt îi va răspunde. Nou-venitului i se citea în ochi bucuria.

Dar bucuria pieri brusc. Brațele îi rămaseră pe lângă corp, iar el spuse sec:

— Salut, Starr.

Lucky lăsă să-i cadă mâna. Nu-i venea să creadă.

— Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

Făcu o pauză. Cum să abordezi un vechi prieten?

Consilierul cel blond părea foarte conștient de situația jenantă. Dădu scurt din cap și spuse cu un umor macabru.

— De la absolvire au intervenit ceva schimbări.

Apoi, subțiindu-și spasmodic buzele, continuă:

— De ce ai venit? De ce nu-ți vezi de treaba ta, cum ți-am spus?

— Nu pot să las un prieten la nevoie, Lou.

— Așteaptă să ți se ceară ajutorul.

— Cred că-ți pierzi timpul, Lucky, interveni Morriss. Te gândești la el ca la un consilier. Eu prefer să-l consider un renegat.

Durduliul venusian își rostise cuvintele printre dinți, agresiv. Evans roși, dar nu spuse nimic.

— Înainte de a accepta un asemenea apelativ pentru consilierul Evans, eu personal am nevoie de dovezi duse la extrem.

Vocea sa accentuase cu putere cuvântul „consilier”.

Lucky se așează. Își privi lung prietenul. Evans îi evită privirea.

— Doctore Morriss, ordonă gardienilor să plece. Răspund eu de securitatea lui Evans.

Morriss ridică mirat din sprâncene, dar apoi, după o scurtă deliberare interioară, făcu un gest spre gardieni.

— Bigman, nu te supăra, vrei să mergi și tu în camera alăturată?

Bigman dădu din cap că da și ieși. Lucky începu să vorbească cu blândețe:

— Lou, ne aflăm aici doar noi trei. Tu, doctorul Morriss și eu, nimeni altcineva. Suntem trei membri ai Consiliului Științei și începem o ședință de urgență. Ai scos din dosare informații secrete privind producerea de drojdii?

— Da, spuse Lou.

— Atunci înseamnă că ai avut un motiv. Ce motiv ai avut?

— Ascultă. Am furat hârtiile alea. Înțelegi? Le-am furat. Recunosc. Ce vrei mai mult? N-am avut nici un motiv. Pur și simplu. Așa că las-o baltă și lasă-mă și pe mine în pace.

Buzele îi tremurau.

— Ai vrut să-i auzi argumentația, spuse Morriss. Asta e argumentația. Alta nu are.

— Presupun că știi că după ce ai luat hârtiile la laborator a avut loc un accident, în care a fost implicată exact tulpina de care era vorba în hârtii.

— Știu, răspunse Evans.

— Și cum explici asta?

— Nu am nici o explicație.

Lucky se uita cu atenție la Evans, căutând orice urmă din acel tânăr pe care și-l amintea de la Academie: plin de naturalețe, iubitor de distracții, nervi de oțel. Cu excepția unei mustăți care respecta întocmai tipicul venusian, omul la care se uita acum Lucky semăna perfect cu cel pe care și-l

amintea Lucky, cel puțin ca aspect fizic. Aceleași membre cu oase lungi, același păr blond, tuns scurt, bărbia ascuțită, trupul cu abdomen plat, athletic. Dar în rest? Ochii lui Evans se plimbau neliniștiți de colo-colo, buzele i se mișcau fără încetare, iar unghiile îi erau mâncate până la sânge.

Lucky se luptă mult în sinea lui până să fie în stare să-i pună următoarea întrebare, la urma urmei foarte grosolană. Vorbea cu un prieten, cu un om pe care-l cunoștea bine, a cărui loialitate nu o pusese niciodată în discuție, pentru a cărui loialitate ar fi fost în stare să garanteze cu viața lui, fără să stea pe gânduri.

Puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— Lou, ai trădat?

Evans răspunse cu o voce plictisită, fără intonație:

— Nu am nimic de comentat.

— Lou, te mai întreb o dată. Mai întâi, vreau să știi că sunt de partea ta, orice ai fi făcut. Dacă ai greșit față de Consiliu, înseamnă că ai avut un motiv foarte bine întemeiat. Spune-ne care a fost acel motiv. Dacă ai fost drogat sau forțat, fizic sau mental, dacă ai fost șantajat, dacă a fost amenințat cineva apropiat ție, spune-ne. Pentru numele Pământului etern, Lou, chiar dacă ai fost ispitit cu bani sau putere, chiar dacă e și mai grav, spune-ne! Nu există eroare pe care să n-o poți recupera, măcar parțial, acum, prin sinceritate. Ce zici de asta?

O clipă, Evans păru mișcat. Ochii lui albaștri se ridicară, plini de o durere.

— Lucky, începu el...

Dar imediat blândețea dispăru și strigă:

— Nu am nimic de comentat, Starr. Nimic.

Morriss, cu brațele încrucișate la piept, spuse:

— Îmi pare rău, Lucky, asta este. Asta e atitudinea lui. Doar el are informațiile respective, iar noi le vrem. Și, pe Venus, o să le obținem, într-un fel sau altul.

— Așteaptă... spuse Lucky.

— Nu mai putem aștepta, răspunse Morriss. Gândește-te și tu. Nu mai avem timp. Aceste așa-numite accidente au devenit tot mai serioase, pe măsură ce se apropie de obiectivul lor. Trebuie să rezolvăm problema acum.

Și Morriss lovi cu pumnul lui gras în brațul fotoliului, exact în clipa în care camera era sfâșiată de un semnal puternic.

— Semnal de urgență! se încruntă Morriss. Ce Spațiul mă-si...

Deschise circuitul de comunicații și duse receptorul la ureche.

— Aici Morriss. Ce se întâmplă? Poftim? POFTIM?

Lăsă receptorul să-i cadă din mână. Întoarsă spre Lucky, fața lui era de un alb ireal, nesănătos.

— În ecluza douăzeci și unu se află un om hipnotizat, spuse el, înecându-se.

Trupul lui Lucky se destinse ca un arc.

— Cum adică „ecluză”? E vorba de cupolă?

Morriss înclină din cap și reuși să mai spună:

— Accidentele sunt tot mai grave. De data asta e vorba de cupolă. Omul acela poate în orice clipă să lase oceanul să invadeze Aphrodite!

5. PĂZEA, VINE APA!

Din giromașina lor de viteză, Lucky arunca priviri cupolei de deasupra capului. Un oraș construit sub ape, gândi el, necesită miracole ale ingineriei ca să poată fi un oraș viabil.

În multe locuri ale Sistemului Solar se aflau cupole. Cele mai vechi și mai faimoase erau cele de pe Marte. Dar pe Marte gravitația era doar de două cincimi din cea de pe Pământ, iar cupolele erau presate de o atmosferă rarefiată.

Aici, pe Venus, gravitația era de cinci șesimi din cea standard terestră, iar domurile venusiene erau acoperite de ape. Chiar dacă erau construite în apele puțin adânci, iar vârfurile lor se apropiau de suprafață la reflux, încă erau milioane de tone de apă care presau.

Lucky, ca majoritatea pământenilor (ca, de altfel, și a venusienilor), avea tendința să ia aceste realizări ale tehnologiei drept un dat. Dar acum, cu Lou Evans întors în închisoarea lui și cu problema lui lăsată deocamdată în suspensie, mintea agilă a lui Lucky aduna rapid informații despre noua situație.

— Care e sistemul de susținere a domului, doctore Morriss? întrebă el.

Grasul venusian își mai recăpătase din prestanță. Giromașina pe care o conducea gonia spre sectorul amenințat. Îi vorbi în cuvinte sacadate, aspre:

— Câmpuri de forță diamagnetice, în tole de oțel. Aparent, oțelul e cel care susține cupola, dar nu e adevărat. Oțelul nu e destul de puternic. Câmpul de forță e cel care face totul.

Lucky se uită în jos, la străzile orașului, pline de oameni, pline de viață.

— Au mai fost accidente de acest tip?

Morriss gemu:

— Pe Spațiu! Nu atât de grave. Ajungem acolo în cinci minute.

— Există sisteme de intervenție automată la avarii? continuă Lucky netulburat.

— Evident că există. Avem sisteme de alarmă și sisteme de ajustare automată a câmpului, cât de sigure ne putem permite. Iar orașul este în întregime construit în segmente autonome. Orice stricăciune la cupolă pune în funcțiune câmpurile subsidiare ale segmentelor.

— Deci orașul nu va fi distrus, chiar dacă oceanul pătrunde înăuntru. Corect? Populația știe asta?

— Sigur. Oamenii știu că sunt protejați, dar și așa, o parte importantă a orașului va fi distrusă. Vor fi și morți, iar de pagubele materiale nu-ți mai vorbesc. Mai rău, dacă oamenii pot fi influențați să facă așa ceva, totul se poate repeta.

Al treilea în mașină era Bigman, care se uita neliniștit la Lucky. Înaltul pământean era concentrat, iar sprâncenele lui formau un V foarte proeminent.

Apoi Morriss mormăi:

— Am ajuns.

Mașina deceleră rapid și opri cu un țuit de frâne.

Ceasul lui Bigman indica două și un sfert, dar asta nu însemna nimic. Noaptea de pe Venus avea optsprezece ore, iar sub cupolă nu exista nici zi și nici noapte.

Luminile artificiale nu se stingeau niciodată. Clădirile se conturau limpede, ca întotdeauna. Dar orașul era diferit acum. Oamenii acționau altfel. Ei ieșeau din anumite secțiuni ale orașului. Vestea situației de criză se răspândise prin misterioasa magie a cuvântului din om în om, iar acum oamenii se grăbeau, cu acea curiozitate morbidă, ca la paradă, să vadă ce se întâmplă, așa cum pe Pământ oamenii se bat pentru un loc la concertele de muzică magnetronică.

Poliția ținea deoparte mulțimea și se dădu la o parte doar la vederea lui Morriss și a însoțitorilor lui. Deja se lucra la izolarea secțiunii de oraș care era amenințată de diluviu.

Morriss îi mână pe Lucky și pe Bigman spre o ușă mare. În spatele lor, glasul mulțimii se atenuă brusc. Înăuntru, un om se grăbi spre Morriss.

— Domnule doctor Morriss... începu acesta.

Morriss făcu prezentările fără alte formalități:

— Lyman Turner, inginer-șef. David Starr, de la Consiliu. Bigman Jones.

Apoi, la un semnal venit din cealaltă parte a camerei o porni în goană, cu o viteză surprinzătoare pentru un om corpolent ca el. Le strigă peste umăr:

— Turner o să aibă grijă de voi.

Turner strigă după el:

— Domnule doctor Morriss!

Dar strigătul rămase fără răspuns. Lucky îi făcu un semn lui Bigman, iar omulețul se repezi pe urmele consilierului venusian.

— O să-l aducă înapoi pe doctorul Morriss? întrebă îngrijorat Turner, strângând o cutie dreptunghiulară, pe care o ținea suspendată de umăr cu o curea. Avea o față uscățivă, păr roșu-castaniu, un nas proeminent, o grămadă de pistruși și o gură mare. Iar pe față i se citea tulburarea.

— Nu, răspunse Lucky. S-ar putea să fie nevoie de Morriss acolo. I-am spus prietenului meu să stea tot timpul aproape de el.

— Nu știu la ce o să folosească, murmură inginerul. Cred că nimic nu ne va mai ajuta.

Își puse o țigară în gură și-i întinse absent și lui Lucky una. Refuzul lui Lucky trecu neobservat câteva clipe. Turner rămăsese acolo, cu cutia de plastic în mână, pierdut în lumea gândurilor lui.

— Bănuiesc că sectorul amenințat este în curs de evacuare, spuse Lucky.

Turner tresări și-și retrase țigările, apoi pufni când își dădu seama de țigara din gura lui. O

scuipă jos și o zdrobi cu tocul pantofului.

— Se evacuează, răspunse el, dar nu știu... și vocea îi pieri.

— Înțeleg că divizarea în sectoare este sigură, nu?

— Mda, murmură inginerul.

Lucky așteptă un moment, apoi continuă:

— Dar dumneata nu ești mulțumit, nu? Ce voiai să-i spui doctorului Morriss?

Inginerul îl privi speriat și mută geanta de pe umăr.

— Nu, nimic. Nu e nimic.

Erau singuri într-un colț al camerei. Intrau oameni în costume de presiune, cu căștile scoase, ștergându-se pe frunte de transpirație. La urechi le ajungeau frânturi de fraze:

— ... au mai rămas cam o mie de oameni. Acum închidem toate trapele.

— ... nu pot ajunge la el. Am încercat totul. Nevastă-sa e acolo, în zona intermediară, și încearcă...

— Dacă am ajunge destul de aproape ca să-l doborâm, înainte să ne vadă el!

Turner părea să asculte toate acestea cu o fascinație morbidă, dar nu se mișcă din colțul lui. Mai aprinse o țigară, pe care o călcă imediat, nervos.

Izbucni sălbatic:

— Uită-te la mulțimea de acolo. Câtă distracție! Ce senzații! Nu știu ce să fac, nu știu.

Mai mută o dată pe umăr cutia, într-o poziție mai comodă, și o strânse lângă el.

— Ce este acolo? întrebă Lucky, mânat de o bruscă presimțire. Turner se uită în jos, privi mirat la cutie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi răspunse:

— E computerul meu, un model portabil special, proiectat de mine.

O clipă, în vocea lui frica lăsase loc mândriei.

— Nu cred că mai e unul în galaxie ca al meu. Îl port mereu cu mine. De asta și știu...

Și iar se opri. Lucky îi spuse cu vocea lui cea mai gravă:

— Gata, Turner, spune ce știi. Vreau să-mi spui. Acum!

Tânărul consilier pusese mâna pe umărul lui Turner și începuse să-l strângă.

Turner ridică privirea și și-o propti în ochii căprui și calmi ai lui Lucky.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă el.

— Mă numesc David Starr.

Ochii lui Turner începură să strălucească.

— Cel căruia i se spune Lucky Starr?

— Corect.

— Atunci îți spun, dar nu pot vorbi tare aici. E periculos, începu să-i vorbească în șoaptă, cu capul lui Lucky aproape de al lui. Nimeni nu-i băga în seamă. Toți cei care intrau sau ieșeau din cameră aveau alte treburi.

Cuvintele lui Turner ieșeau de parcă ar fi fost bucuroși că scapă, în sfârșit, de teribilul secret.

— Pereții cupolei sunt dubli, vezi tu... Fiecare dintre pereți e făcut din transită, cel mai rezistent plastic siliconic cunoscut științei. În spatele transitei sunt grinzile de rezistență, în rețea. Cupola poate rezista unei presiuni imense. Este complet indestructibilă. Nu o poți zgâria și nici o formă de viață nu poate să se lipească de ea. Nu va fi atacată chimic de nici un proces posibil în oceanul venusian. Între cei doi pereți se află bioxid de carbon sub presiune. Acesta servește la preluarea undelor de șoc, dacă domul superior va fi cumva străpuns. Cupola interioară poate, evident, rezista singură presiunii apei. În plus, între sectoare există faguri, așa că în cazul unei spărturi doar mici porțiuni vor fi inundate.

— Este un sistem foarte complex, spuse Lucky.

— Prea complex, răspunse cu amărăciune Turner. Un cutremur ar putea rupe domul în două,

dar nimic altceva. Și cum în partea asta de planetă nu sunt cutremure.

Se opri să aprindă încă o țigară. Îi tremurau mâinile.

— Mai mult, fiecare metru pătrat din cupolă este legat la instrumente care măsoară permanent umiditatea între pereți. Cea mai mică fisură și instrumentele sar peste cap. Chiar dacă este o fisură microscopică, chiar dacă e invizibilă, instrumentele sar ca arse. Încep să sune alarmele și sirenele. Toată lumea strigă, „păzea, vine apa!”

Și zâmbi strâmb:

— „Păzea, vine apa”. Ce idioțenie! În zece ani, de când lucrez eu aici, instrumentele au înregistrat doar cinci fisuri și de fiecare dată reparația a durat mai puțin de o oră. Pur și simplu se transportă în afara cupolei un clopot de scufundare, se pompează afară apa, se lipește transita, se mai adaugă un strat în partea locului și se lasă să se răcească. Iar după aceea cupola e mai rezistentă ca înainte. Păzea, vine apa... Nici măcar o picătură de apă nu a intrat în oraș.

— Am înțeles prezentarea, acum treci la subiect.

— Subiectul e încrederea exagerată, domnule Starr. Suntem împărțiți în partiții, dar cât de rezistente sunt acestea? Toate calculele sunt făcute pentru străpungerea gradată a peretelui exterior, cu intrarea treptată a apei. Apa se va strecura încet, așa că noi o să avem de fiecare dată o grămadă de timp. Nimeni nu s-a gândit ce se va întâmpla dacă o ecluză rămâne brusc deschisă. Apa o să vină ca un drug de oțel, ca un berbec care va lovi peretele de transită cu o viteză de doi kilometri pe secundă. Peretele de transită va fi lovit de ceva în genul unei nave spațiale în plină accelerație.

— Vrei să spui că nu va rezista?

— Vreau să spun că nimeni nu a lucrat la problema asta. Nimeni nu a calculat forțele implicate – până acum o jumătate de oră. Am facut-o eu, ca să-mi mai omor timpul. Aveam

calculatorul, întotdeauna îl am cu mine. De aceea am emis câteva ipoteze simplificatoare și m-am pus pe lucru.

— Și nu va ține?

— Nu sunt absolut sigur. Nu știu cât de bune sunt ipotezele inițiale. Dar cred că nu va ține. Cred că va fi străpuns. Ce facem în situația asta? Dacă bariera nu ține, s-a zis cu Aphrodite, cu întregul oraș. Și cu mine, și cu tine, și cu noi un sfert de milion de oameni. Toți. Toată mulțimea de afară, atât de agitată, toți suntem condamnați, îndată ce omul acela apasă butonul din ecluză.

Lucky se uită îngrozit la om.

— De cât timp știi asta?

Inginerul începu să bolborosească o scuză.

— De o jumătate de oră. Dar ce pot să fac? Nu putem să dăm costume de presiune la un sfert de milion de oameni. Mă gândeam să vorbesc cu Morriss să protejăm cei mai importanți oameni din oraș, sau o parte din femei și copii. Dar cum să-i alegi pe cei care trebuie salvați? Poate că ar trebui făcut ceva. Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur că știu.

Inginerul continuă, chinuit de gânduri negre.

— Mă gândeam că poate o să-mi pun un costum și o să ies de aici. La urma urmei, în asemenea situații, ieșirile nu mai sunt păzite.

Lucky se depărtă puțin de inginerul care tremura și-l privi intens, cu ochii întredeschiși.

— Galaxie mare! Orb am mai fost!

Și se întoarse, ieșind ca fulgerul din cameră, cu mintea chinuită de gânduri disperate.

6. PREA TÂRZIU!

Bigman se simțea amețit, neajutorat, aiurit. Ținându-se cât putea el de aproape de Morriss, se trezi trecând în goană de la un grup la altul, ascultând discuții gâfâite, pe care nu le putea înțelege prea mult, fiind un ignorant în materie de Venus.

Morriss nu avea cum să se odihnească. Fiecare nou minut însemna încă cineva venit cu un raport, o nouă decizie de luat. Abia trecuseră douăzeci de minute de când se luase după el, dar deja fuseseră propuse o duzină de planuri, toate abandonate pe loc.

Un om venit din sectorul amenințat spunea cu o voce tunătoare:

— Au pus raze-spion pe el și-l vedem. Stă acolo, cu mâna pe pârghie, și nu face nimic. I-am transmis vocea soției prin eter și apoi prin difuzorul de acolo, dar nu cred că a auzit ceva. Bine măcar că nu mișcă.

Bigman își mușcă buza. Ce-ar face Lucky, dacă ar fi aici? Primul lucru care-i trecuse prin cap fusese să se strecoare în spatele omului – omul se numea Poppnoe – și să-l doboare. Dar era primul gând care trecuse prin mințile tuturor și fusese instantaneu abandonat. Omul de la pârghia aceea de comandă se închisese în camera de control a ecluzei. Iar aceste camere erau special proiectate pentru a se evita orice formă de intruziune. Fiecare intrare era complet autonomă, iar alarmele erau alimentate din interior. Acum, această protecție suplimentară se întorcea împotriva orașului, putând însemna pieirea lui Aphrodite.

La primul sunet, la prima alarmă, pârghia aceea ar fi fost trasă. Bigman era sigur de asta. Iar o dată pârghia trasă, oceanul venusian va pătrunde în

Aphrodite. Nu, nu puteai să riști atâtea vieți omenеști, înainte de terminarea evacuării.

Cineva sugerase folosirea unui gaz otrăvitor, dar Morriss clătinase din cap, fără a da explicații. Bigman încercă să înțeleagă ce gândește venusianul. Omul de la comenzi nu era nici bolnav, nici nebun, nici răuvoitor. Pur și simplu era sub control mental. Asta însemna că există doi inamici. Omul de la pârghie, luat singur, putea fi slăbit de gaz până la punctul în care nu mai era capabil să tragă pârghia, dar înainte de asta situația i s-ar reflecta în minte, iar cei care-l controlează vor face ca unealta lor să-și contracteze mușchii destul de rapid.

— Atunci, ce mai așteaptă? mormăi Morriss pe sub mustața pe care nu o avea, în vreme ce pe obraji îi curgea sudoarea în râuri. Ah, de-aș putea duce până acolo un tunuleț atomic!

Bigman știa că și asta e imposibil. Un tun atomic adus în cel mai apropiat punct ar fi trebuit să treacă printr-o grămadă de ziduri și ar fi distrus chiar cupola pe care intenționau ei s-o protejeze.

Se gândi intrigat unde o fi acum Lucky. Iar apoi, cu voce tare:

— Dacă la individ nu puteți ajunge, ce ziceți de comenzi?

— Ce vrei să zici? întrebă Morriss.

— Adică să paradim pârghia aia. E nevoie de ceva energie pentru a deschide porțile ecluzei, nu? Dacă întrerupem alimentarea cu energie...

— Bine gândit, Bigman, dar toate porțile au propriul lor generator de avarie, care se află chiar acolo.

— Și nu se poate opri de aici?

— Cum? E închis acolo și e înțesat cu sisteme de alarmă.

Bigman ridică privirea și văzu, doar cu ochii minții, oceanul de deasupra lor.

— Suntem într-un oraș închis, ca pe Marte. Nu trebuie să pompați aerul peste tot?

Morriss își șterse fruntea plină de broboane cu o batistă, încet, cu metodă. Apoi se uită țintă la micul marțian.

— Vorbești de conductele de ventilație?

— Exact. Trebuie să ducă una și acolo, la ecluză, nu?

— Evident.

— Și nu e acolo vreun loc pe unde să lași în jos o frânghie, sau ceva?

— Ia stai puțin. O microbombă pusă acolo, în locul gazului otrăvitor de care vorbeam...

— Nu, nu e destul, spuse Bigman nerăbdător. Bănuiesc că un oraș submarin are nevoie de o ventilație serioasă, cu conducte groase. Problema e, țin un om?

— Nu sunt deloc groase, asta e problema, spuse Morriss.

Bigman înghiți greu un nod. Îl costă mult să spună în continuare:

— Nici eu nu sunt prea gros. Poate că intru.

Iar Morriss, cu ochii ațintiți la micul marțian, spuse:

— Pe Venus! S-ar putea. S-ar prea putea! Vino cu mine!

După cum arătau străzile de pe Aphrodite, în oraș nu dormea nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil. Chiar lângă peretele de transită care trebuia să-i apere și lângă „cartierul general de salvare”, lumea se strânsese ca o masă neagră, care sporovăia. S-au întins lanțuri, în spatele cărora patrulau fără încetare polițiști cu arme cu bastoane electrice.

Lucky, ieșit ca din pușcă din clădire și continuând să alerge ca un disperat, fu oprit brusc de lanțuri. Îi năvăliră în minte o sută de gânduri contradictorii. Pe cerul Aphroditei, fără o susținere evidentă, era un mesaj care se rotea lent, scris în arabescuri lucitoare: APHRODITE, PUNCTUL DE MAXIMĂ FRUMUSEȚE AL LUI VENUS, VĂ SPUNE BINE AȚI VENIT.

În apropiere se deplasa un șir de oameni. Aceștia cărau obiecte stranie: valize arhipline, cutii de bijuterii, haine atârând de umeri. Unul câte unul, oamenii urcau în vehicule. Era clar cine și ce sunt oamenii aceia: refugiați din zona amenințată, care treceau prin poarta interioară cu tot ce puteau lua cu ei și li se păruse demn de a fi salvat. În șir nu existau femei sau copii.

Lucky strigă la un polițist care trecea pe acolo:

— Există un vehicul și pentru mine?

Polițistul ridică privirea.

— Nu, domnule, toate sunt în misiune.

— Misiune a Consiliului, spuse Lucky enervat.

— Îmi pare rău, nu am ce face. Toate vehiculele din oraș sunt destinate refugiaților.

Și polițistul arată spre șirul de oameni aflați nu departe.

— E important. Trebuie să plec de aici imediat.

— Atunci va trebui să mergeți pe picioare, spuse polițistul.

Lucky strânse furios din dinți. Nu avea cum să treacă prin mulțimea asta pe roți sau pe picioare. Trebuia să zboare, trebuia să zboare acum.

— Nu există nimic disponibil? Orice!

Nici că se mai adresa polițistului, se adresa eului lui disperat, furios că se lăsase atât de ușor dus de nas de inamic.

Spre norocul lui, polițistul a auzit și i-a răspuns, deși în doi peri:

— Dacă nu vreți să folosiți o „lăcustă”...

— Un helicopter? Unde?

Ochii lui Lucky străluceau.

— Glumeam, domnule, spuse polițistul.

— Dar eu nu glumesc. Unde e aparatul?

Existau câteva, dezasamblate, în subsolul clădirii din care ieșise el. Patru oameni asamblaseră unul în curtea clădirii, pe cel care arăta cel mai promițător, doritori să ajute la evacuare. Cei din mulțime care se aflau mai

aproape începură să strige vechiul îndemn de la concursurile de elicoptere, „sări, lăcustă!”.

Cu cinci ani în urmă, în întregul Sistem Solar apăruse moda concursurilor de elicoptere, curse peste diverse obstacole cât mai mari și mai dificile. Cât a durat voga, Venus a adoptat „lăcustele” cu cel mai mare entuziasm. Probabil că jumătate din casele din Aphrodite aveau în pivniță elicoptere.

Lucky verifică micropila. Era activă. Porni motorul și cuplă giroscopul. Lăcusta se îndreptă îndată și întinse țeapăn singurul picior pe care se sprijinea.

Probabil că aceste „lăcuste” sunt cel mai grotesc mijloc de transport inventat vreodată. Ele constau într-un corp curb, destul de mare pentru a face loc unui om la comenzi. Apoi un rotor cu patru pale, pe un picior unic, metalic, cu un amortizor de cauciuc. Părea un fel de pasăre de apă gigantică, adormită într-un picior, cu celălalt îndoit sub ea.

Lucky atinse mânerul de salturi și piciorul lăcustei se retrase. Corpul coborî până la circa doi metri față de sol, în vreme ce piciorul intra în tubul gol care traversa lăcusta prin spatele panoului. În punctul de retractilitate maximă, piciorul se destinse brusc și lăcusta sări zece metri în aer.

Palele elicei de deasupra lăcustei ținură aparatul plutind în aer multe secunde, la înălțimea maximă. În aceste secunde, Lucky putu să vadă bine oamenii de sub el. Mulțimea se întindea pe o distanță de circa un kilometru. Asta însemna câteva prețioase salturi în plus... Lucky strânse din buze. Asta putea însemna și câteva minute pierdute.

Helicopterul cobora, cu lungul picior întins la maxim. Oamenii de sub el încercau să se împrăștie, dar nu era nevoie. Patru jeturi de aer comprimat îi suflară pe cei apropiați destul de departe ca piciorul să atingă solul fără a produce pagube.

Piciorul atinse betonul și se strânse iarăși. O clipă, Lucky putu vedea fețele uluite ale oamenilor din jur, apoi lăcusta porni din nou.

Lucky nu-și putu reprima gândul că acest sport este extrem de palpitant. În tinerețe, participase la câteva curse. Un expert în sărituri cu lăcusta putea să-și orienteze aparatul cum nici cu gândul nu gândești, găsind loc de aterizare pentru picior în cele mai bizare puncte. Aici, pe Venus, într-un mediu pur urban, cursele erau probabil foarte blânde, în comparație cu cele din vastele peisaje sub cerul liber de pe Pământ, adesea stâncoase și accidentate, în care puteai să-ți rupi și oasele, printre altele.

În patru salturi, Lucky trecuse de mulțime. Opri motorul și continuă cu o serie de salturi mici, în zig-zag, până ce se opri. Lucky părăsi aparatul. De aici, nu mai putea sări, dar putea comanda o mașină de teren.

Dar asta însemna alt timp pierdut.

Bigman găfâia. Se opri pentru o clipă să-și tragă suflarea. Lucrurile surveniseră atât de repede... Fusesse luat de val, fără a fi apucat să se dezmeticească bine.

Îi făcuse propunerea lui Morriss cu doar douăzeci de minute în urmă. Acum era închis într-un tub foarte strâns în jurul lui, într-un întuneric deplin.

Se târî, centimetru cu centimetru, sprijinindu-se în umeri. Din când în când, se oprea să aprindă mica lanternă cu fascicul îngust, doar ca să-i arate pereții lăptoși din față, care se pierdeau parcă la infinit, îngustându-se înnebunitor. Într-o mânecă, lângă încheietură, avea o diagramă mâzgălită în grabă.

Morriss îi strânsese mâna, după care Bigman pe jumătate sărise, pe jumătate se cățăraseră în sistemul de aerisire, pornind direct de la stația de pompare a aerului. Rotoarele uriașului ventilator se opriseră, iar curenții de aer încetaseră să mai circule.

— Sper că asta n-o să-l avertizeze asupra intențiilor noastre, mormăise Morriss, apoi îi strânsese mâinile cu putere.

Bigman se strâmbase a zâmbet și apoi se strecurase în întuneric, în vreme ce toți ceilalți își luau tălpășița. Era evident, deși nimeni nu o spusese: în caz de ceva, Bigman s-ar fi aflat de partea neplăcută a barierei de transită, parte din care ceilalți plecau. Dacă la un moment dat nefericitul ăla trăgea de pârghie, apa ar fi luat tuburile de aerisire ca pe niște paie.

Bigman se întrebă, târându-se înainte, dacă mai întâi o să audă mugetul apei, dacă apa își va face cumva simțită prezența înainte de a-l izbi. Spera că nu. Nu voia să aibă parte nici măcar de o secundă de așteptare. Dacă venea apa, el și-ar fi dorit să se termine cât mai repede.

Simți că peretele începe să se curbeze. Se opri să-și consulte harta, luminând spațiul din jur cu o licărire rece. Era a doua curbă de pe harta pe care i-o desenaseră. Acum, tubul urma să se curbeze în sus.

Bigman se întoarse într-o rână și se cocârjă ca să ia curba, zdrelindu-și pielea și enervându-se cumplit.

— Sfinte nisipuri marțiene! murmură el.

Mușchii coapselor începură să-l doară, pentru că se străduia să țină genunchii depărtați, lipiți de pereții tubului, ca să nu lunece înapoi. Se târî centimetru cu centimetru în sus, pe ușoara pantă.

Morriss îi copiasse harta de pe planurile hieroglifice pe care le ținuse cineva în fața unui videofon la Departamentul de Lucrări Publice din Aphrodite. Marcase traseul cu linii colorate, apoi ceruse detalii despre simboluri și marcaje.

Bigman ajunse la unul din contraforturile de întărire care traversau diagonal tubul. Aproape că fu fericit să găsească ceva de care să se poată ține, ca să mai scape de presiunea dureroasă din genunchi și coate. Își vârî la loc în mânecă harta și

prinse traversa cu mâna stângă. Mâna dreaptă întoarse lanterna cu partea opusă lipită de traversă.

Energia micropilei atomice a lanternei, folosită în mod normal pentru aprinderea micului bec cu lumină rece, putea, la o altă comandă, să emită un câmp de forță de rază scurtă, prin capătul celălalt. Acel câmp de forță tăia instantaneu orice substanță solidă ar fi găsit în fața lui. Bigman apăsă pe respectivul buton și știu imediat că unul din capetele traversei era liber. Schimbă mâinile. Folosi tăietorul la celălalt capăt al barei. Încă o atingere și gata. Traversa era liberă în mâna lui dreaptă. O lăsă să lunece în urmă cu un ușor zăngănit. Apa încă nu se auzea venind. Gâfâind și târându-se, Bigman nu pierdea din vedere acest lucru. Mai trecu de două traverse de întărire și apoi de încă o curbă. Apoi înclinarea pantei creștea. În cele din urmă, ajunsese la un set de panouri marcate clar pe hartă. Mersese cu totul cel mult două sute de metri, dar oare cât timp i-o fi luat?

Iar apa încă nu se arăta.

Panourile respective, cu ventilatoarele lor care se învârteau datorită curenților de turbulență, erau ultimul marcaj. Tăie cu o mișcare rapidă fiecare dintre palele unuia din ventilatoare și fu nevoit să măsoare exact doi metri și șaptezeci de la pale. Pentru asta, folosi lanterna, a cărei lungime era de exact cincisprezece centimetri și care intra de exact optsprezece ori în lungimea dorită.

De două ori i-a scăpat din mână și de tot atâtea ori a fost nevoit să reia măsurătoarea, întorcându-se de-a-ndăratelea și de-a bușilea și înjurând de toate nisipurile de pe Marte.

A treia oară, după cea de-a optsprezecea măsură, Bigman ținu apăsat degetul pe locul respectiv. Morriss spusese că locul dorit va fi aproape deasupra capului lui. Aprinse lanterna și-și trecu degetul peste suprafața interioară curbă a tubului, răsucit pe spate.

Folosind iar tăietorul, la o distanță cât mai propice (câmpul de forță nu avea voie să taie prea adânc), cât putea el să judece pe întuneric, a decupat un cerc. Tabla căzu pe el, iar el o puse deoparte. Întoarse lanterna spre firele electrice expuse vederii și le studie. Foarte aproape se afla o cameră la nici treizeci de centimetri de omul care ținea mâna pe pârghia ecluzei. Oare mai era acolo? Era clar că încă nu trăsese de pârghia aia (ce mai aștepta, oare?) altfel Bigman ar fi fost de mult un marțian înecat. Oare-l opriseră pe altă cale? Să-l fi capturat?

Îl încercă un zâmbet strâmb, la gândul că face degeaba pe viermele de tubulatură.

Analiză firele. Undeva trebuia să se afle un releu. Trase încet firele, mai întâi unul, apoi pe celălalt. Se ivi un con dublu, negru. Bigman răsuflă ușurat. Înfipse lanterna între dinți, ca să-și elibereze ambele mâini.

Prudent, foarte prudent, răsuci cele două jumătăți ale conului în direcții diferite, pentru a vedea conținutul dispozitivului. Era un releu de putere: două contacte strălucitoare, unul încastrat în selectorul lui de câmp și separat de celălalt printr-un spațiu aproape imperceptibil. La un stimul adecvat, cum ar fi tragerea unei anumite pârghii, selectorul de câmp ar fi descătușat energia care să atragă al doilea contact și ar fi trimis energia necesară porții ecluzei, spre deschidere. Totul ar fi durat o milionime de secundă.

Bigman, transpirat și pe jumătate așteptându-se să-i vină chiar atunci sfârșitul, exact când era la o secundă de îndeplinirea scopului, umblă în buzunarul vestei, de unde scoase o masă de plastic izolator.

Era deja încălzit și înmuiat de la corpul lui. Îl frământă puțin, apoi îl puse cu delicatețe între cele două contacte, în punctul în care aproape se întâlneau. După ce a numărat până la trei, a retras plasticul.

Contactele puteau să se închidă acum, dar între ele se afla o peliculă foarte fină de plastic, iar curentul nu mai putea să treacă.

Acum pârghia putea fi trasă; vana ecluzei nu se mai deschidea.

Râzând, Bigman se întoarse cu spatele, trecu de resturile ventilatorului, trecu de traversele tăiate, lunecă la vale pe pantă...

Bigman îl căuta cu disperare pe Lucky, dar în debandada care domnea în oraș era imposibil să-l găsească. Omul de la ecluză fusese capturat, bariera de transită fusese ridicată, iar populația se retrăgea acum spre casele abandonate, furioasă că administrația a permis să se întâmple asemenea lucruri. Pentru mulțimile care așteptaseră ca niște spectatori lacomi dezastrul, sfârșitul perioadei de groază fu totuși semnalul declanșării unei sărbători.

În cele din urmă a apărut Morriss, ca din senin, și l-a tras pe Bigman de mânecă.

— Ne-a sunat Lucky.

Uimit, Bigman întrebă:

— De unde?

— Din camera mea de la reprezentanța Consiliului. I-am spus ce ai făcut.

Bigman roși de plăcere. Lucky o să fie mândru de el! Așa că spuse:

— Vreau să vorbesc cu el!

Dar pe ecran se vedea un Lucky amărât, care totuși mai avu puterea să-l felicite.

— Bravo, Bigman, am auzit că ai fost nemaipomenit.

— A, n-a fost mai nimic, spuse Bigman modest. Dar tu unde ai fost?

— Doctorul Morriss e acolo? Nu-l văd, spuse Lucky.

Morriss intră în cadrul videofonului.

— Aici sunt.

— L-ai prins pe omul de la pârghie, după câte am auzit.

— L-am prins. Chiar că l-am prins, mulțumită lui Bigman, spuse Morriss.

— Dă-mi voie să ghicesc. V-ați apropiat de el și nici măcar n-a încercat să tragă de pârghie. Pur și simplu s-a predat.

— Da, spuse încruntat Morriss. Dar ce te-a făcut să crezi asta?

— Tot incidentul de la ecluză a fost praf în ochi. Adevărata pagubă trebuia să se producă în altă parte. Când mi-am dat seama de asta, am plecat. Am încercat să ajung cât mai repede aici. A trebuit să folosesc o lăcustă și apoi o mașină, pentru restul drumului.

— Și? întrebă nerăbdător Morriss.

— Și am ajuns prea târziu! spuse sec Lucky.

7. ÎNTREBĂRI

Ziua se terminase, mulțimea se risipise. Orașul căpătase un aer liniștit, aproape somnolent, doar cu câte o bisericuță de oameni discutând aprins ultimele evenimente.

Iar Bigman era neliniștit.

Plecaser împreună cu Morriss de la scena ultimei amenințări și ajunseseră val-vârtej la reprezentanța Consiliului. Acolo, Morriss avusese o întrevedere cu Lucky, întrevedere la care Bigman nu avusese dreptul să participe și de la care venusianul ieșise furios la culme. Lucky rămăsese calm, dar nu mai scosese un cuvânt.

Chiar când rămăseseră singuri, Lucky nu-i spusese decât un „hai să ne întoarcem la hotel, mi-e un somn de nu mă văd, probabil și ție ți-e, după demonstrația de azi”.

Mormăind pe sub mustața inexistentă Marșul Consiliului, ca întotdeauna când era cu totul distras, oprise un taxi. Mașina oprise automat atunci când fotocelula detectase degetele lui răsfirate.

Lucky îl împinsese pe Bigman înainte. Apoi marcase coordonatele hotelului Bellevue-Aphrodite, introdusese și combinația adecvată de monede și predase controlul computerului mașinii. Ultimul lucru pe care l-a comandat, apăsând pedala de la podea, a fost micșorarea vitezei. Mașina cu taxare îi duse într-o mișcare lină și plăcută. Dacă n-ar fi fost ros de o curiozitate bolnavă, Bigman ar fi considerat călătoria atât reconfortantă, cât și odihnitoare.

Micul marțian îi aruncă o privire înaltului său prieten. Lucky părea interesat doar de odihnă și de meditație. Se lăsase în fotoliul capitonat și închisese ochii, lăsând mișcarea să-l lege, în vreme ce hotelul părea să se apropie și să-i înghită

ca o gură nesățioasă. Și chiar i-a înghițit, când mașina cu autotaxare a descoperit intrarea în garajul hotelului.

Bigman a ajuns la punctul de explozie abia când au intrat în cameră:

— Lucky, ce se întâmplă? M-ai fiert în suc propriu, nu pot să-mi închipui ce e.

Lucky îi vorbește în timp ce-și scotea cămașa:

— E o simplă chestiune de logică. Ce fel de accidente au avut loc până acum ca rezultat al dominării mentale a unui om? Ce ne-a spus Morriss? Un om care-și dă banii, apoi un individ care lasă să-i cadă un maldăr de iarbă de mare, un alt om care plasează otravă într-o cuvă pentru creșterea drojdiilor. De fiecare dată, o acțiune mică, dar acțiune. E ceva care s-a făcut.

— Ei și? ridică Bigman din umeri.

— Păi azi ce am avut? O chestie mare, nu ca până acum. Dar nu am avut acțiune. Era opusul unei acțiuni: un om cu mâna pe pârghia de comandă a vanei de la ecluză, care nu face nimic. Nimic!

Lucky dispăru în baie, iar Bigman auzi imediat dușul acicular, ca și icnetele înfundate ale lui Lucky sub jeturile înviorătoare. Bigman nu mai rezista curiozității, așa că-l urmă în camera de baie, mormăind supărat.

— Ascultă! strigă el.

Lucky, cu trupul lui musculos bătut de aerul cald al uscătorului, îi spuse:

— Cum, nu te-ai prins?

— Ce Spațiul mă-si, Lucky, nu mai fi atât de misterios. Știi că nu-mi place.

— Dar nu e nici un mister aici. Mentaliștii aceia și-au schimbat stilul cu totul, iar pentru asta trebuie să aibă un motiv. Nu vezi motivul pentru care au instalat un om la pârghia de comandă a vanei, doar ca să nu facă nimic?

— Ți-am spus că nu știu!

— Ce au obținut prin asta?

— Nimic.

— Cum nimic? Galaxie mare! Nimic? Doar că au adus în sectorul amenințat jumătate din populația din Aphrodite și practic toți funcționarii municipali, în pas alergător. Ne-au adus acolo și pe mine, și pe tine, și pe Morriss. Cea mai mare parte a orașului a rămas pustie, inclusiv reprezentanța Consiliului. Iar eu am fost atât de tâmpit încât abia când Turner, inginerul-șef al orașului, mi-a spus că e așa ușor să faci poliția să se ducă într-un punct al orașului, mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Tot nu m-am prins. Lucky, ajută-mă, nu mă lăsa așa...

— Stai puțin, nu te grăbi. Și Lucky prinse pumnii strânși ai lui Bigman într-o singură palmă. Uite cum stau lucrurile: am mers cât am putut de repede la reprezentanța Consiliului și am descoperit că Lou Evans plecase deja.

— Unde l-au dus?

— Dacă te referi la Consiliu, nu l-a dus nicăieri. A evadat. A doborât un gardian, a pus mâna pe o armă, s-a folosit de marcajul lui de consilier pentru a obține un submarin și a fugit în ocean.

— Și ce a urmărit cu asta?

— E evident. Amenințarea cu distrugerea orașului era doar o simplă diversiune. Îndată ce Evans a scăpat în oceanul larg, omul din camera de control nu a mai fost sub control și, firesc, s-a predat.

— Nisipuri marțiene! Toată treaba din ventilație am făcut-o degeaba! Am fost un tâmpit, de cincizeci de ori tâmpit.

— Nu, Bigman, nu ai fost, spuse Lucky, cu voce gravă. Ai făcut o treabă bună, absolut formidabilă, iar Consiliul va fi informat de asta.

Micul marțian roși, iar pentru o clipă mândria nu mai lăsă loc nici măcar curiozității. Iar Lucky se folosi de ocazie ca să intre în pat.

Dar Bigman își reveni repede:

— Dar, Lucky, asta înseamnă... Vreau să zic, dacă consilierul Evans a evadat cu ajutorul trucului acelor mentaliști, înseamnă că e vinovat, nu?

— Nu, răspunse Lucky cu vehemență. Nu e vinovat!

Bigman aștepta detalii, dar Lucky nu mai avea nimic de spus pe tema aceea, iar instinctul îi spunea lui Bigman că e cazul să o lase baltă. Abia după ce se introdusese și el în minunatele așternuturi răcoroase de plastex a mai încercat o dată:

— Lucky?

— Da, Bigman.

— Ce facem mai departe?

— Mergem după Lou Evans.

— Mergem? Păi Morriss...?

— Acum eu răspund de proiect. Consilierul-șef Conway m-a numit, printr-un mesaj trimis de pe Pământ.

Bigman dădu din cap în întuneric. Asta explica de ce el n-a avut voie să participe la întrevedere. Oricât de prieten ar fi fost cu Lucky Starr, el nu era membru al Consiliului Științei. În situația în care Lucky ar fi trebuit să se confrunte cu un coleg consilier și să apeleze la autoritatea superioară de pe Pământ și la cartierul-general, un ne-membru al consiliului nu ar fi fost deloc de dorit în calitate de martor.

Dar acum simțea că în el urcă acel imbold atât de cunoscut, care te îndeamnă la acțiune. Acum o să fie în ocean, cel mai vast ocean extraterestru de pe planetele interioare. Așa că întrebă, incitat:

— Când pornim, când?

— Îndată ce ni se termină de pregătit nava. Dar mai întâi trebuie să ne întâlnim cu Turner.

— Cu inginerul? Pentru ce?

— Am înregistrări ale cazurilor de oameni implicați în diversele incidente mentaliste din oraș până în ziua de astăzi și vreau să am și informațiile despre omul de la ecluză. Turner este omul care

știe, probabil, cel mai mult despre acest om. Dar înainte de a-l vedea pe Turner...

— Ce, ce?

— Înainte de asta dormim, căpos marțian ce ești. Acum mai și taci.

Locuința lui Turner se dovedi a fi un apartament într-o clădire uriașă, care părea construită special pentru persoanele aflate undeva în sferile înalte ale conducerii. Bigman fluieră ușor la trecerea prin hol, cu pereții furniruiți și cu peisaje marine tridimensionale. Lucky mergea în față. Intră într-un fel de cărucior, urmat de Bigman. Lucky formă numărul apartamentului lui Turner.

Căruciorul îi duse pe verticală cinci etaje, apoi o luă pe orizontală, direct de-a lungul grinzilor de rezistență, oprind la intrarea din spate a apartamentului lui Turner. Ieșiră, iar căruciorul o porni cu un zumzăit, dispărând după primul colț al coridorului.

Bigman se uită gânditor după mașinărie.

— Ascultă, ai mai văzut în viața ta așa ceva? Eu, nu.

— E o invenție venusiană, spuse Lucky. Le introduc acum și în noile clădiri cu apartamente de pe Pământ. Nu poți face nimic cu vechile clădiri. Trebuie să reproiectezi cu totul clădirea, pentru ca fiecare apartament să aibă propria intrare pentru asemenea cărucioare.

Lucky atinse indicatorul de apartament, care se făcu instantaneu roșu. Ușa se deschise, lăsând să se vadă o femeie care-i privea. Era destul de micuță, tânără și foarte frumoasă, cu ochi albaștri și păr blond, pieptănat spre spate și peste urechi, după moda venusiană.

— Domnul Starr?

— Corect, doamnă Turner, spuse Lucky, după ce ezitase puțin asupra apelativului; era puțin cam tânără ca să fie măritată.

Dar ea le zâmbea prietenește amândurora.

— Vă rog să intrați, le spuse ea. Soțul meu vă așteaptă, dar n-a dormit mai mult de două ore și nu e tocmai...

Intrară, iar ușa se închise în urma lor.

Lucky spuse:

— Îmi pare rău să vă deranjez atât de devreme, dar este o situație de urgență. În plus, nu cred că-l vom deranja prea mult timp pe domnul Turner.

— Este în regulă. Înțeleg.

Se apucă să aranjeze obiectele din cameră deși acestea nu aveau nevoie de aranjare.

Bigman se uită la ea curios. Apartamentul purta o amprentă feminină de netăgăduit – plin de culoare, înzorzonat, aproape fragil. Apoi, stânjenit de ochii ei ațintiți asupra lui, spuse cu stângăcie:

— Aveți o locuință... foarte frumoasă, domnișoară, pardon, doamnă.

Ea făcu gropițe în obraji de plăcere și spuse:

— Mulțumesc. Cred că lui Lyman nu-i place în mod deosebit modul în care l-am aranjat, dar nu obiectează niciodată, iar mie-mi plac toate aceste nimicuri. Dar dumneavoastră?

Lucky îl scuti pe Bigman de corvoada răspunsului la asemenea întrebări, spunând:

— Trăiți de mult aici, dumneavoastră și domnul Turner?

— De când ne-am căsătorit. De mai puțin de un an. E un bloc superb, cred că e cel mai frumos din tot orașul. Are facilități complet independente, are propriul garaj de navete, are și o porțiune pentru ocazii sociale. La subsol are chiar și refugii! Închipuți-vă! Refugii. Dar nu le folosește nimeni. N-au fost folosite nici măcar noaptea trecută. Cel puțin, cred că nu a fost folosit nici unul, pentru că eu am dormit, cu toată vânzoleala aceea. Vă puteți închipui? Am auzit despre cele întâmplare abia după întoarcerea lui Lyman acasă.

— Poate că a fost mai bine așa, spuse Lucky. Ați scăpat de toate emoțiile.

— Mai precis, am pierdut tot ce era mai interesant, protestă ea. Toată lumea din clădire a fost plecată să vadă, iar eu am dormit! Am dormit în tot acest timp! Nimeni nu m-a trezit. Cred că a fost îngrozitor.

— Ce a fost îngrozitor?

Vocea nouă aparținea lui Lyman Turner, care tocmai intrase în cameră. Avea părul în neorânduială, iar fața lui de om blajin prezenta cute, în vreme ce ochii arătau că încă îi e somn. Avea sub braț prețiosul lui computer, pe care-l puse sub scaunul pe care se așezase.

— Faptul că am pierdut toată distracția, spuse tânăra lui soție. Ce mai faci, Lyman?

— Fac foarte bine, în condițiile date. Și află că n-ai pierdut nici o distracție. Mă bucur că nu ai... Salut, Starr. Îmi pare rău că te întârzii.

— Abia am picat de câteva clipe, spuse Lucky.

Doamna Turner merse spre soțul ei și-l ciupi drăgăstos de obraz.

— Cred că e bine să-i las pe bărbați să se ocupe de treburile lor serioase.

Turner o bătu pe umăr, urmărind-o afectuos cu ochii. Spuse:

— Domnilor, îmi pare rău că m-ați găsit în starea asta, dar am avut o perioadă foarte grea în ultimele ore.

— Sunt în măsură să-mi dau seama. Care e situația cupolei în acest moment?

Turner se freca de zor la ochi.

— Dublăm oamenii la fiecare ecluză și facem camerele de control ceva mai puțin autonome. Liniile de alimentare cu energie trec acum prin diferite locuri din oraș, ca să le putem întrerupe de la distanță, dacă se mai întâmplă așa ceva. Evident, vom întări și barierele de transită dintre diferitele secțiuni ale orașului... Fumează vreunul dintre voi?

— Nu, spuse Lucky, iar Bigman clătină din cap.

— Poate-mi aruncați și mie o țigară din cutia aia în formă de pește. Da, aceea. E una dintre găselnițele soției mele. Nu-i susțin deloc mania asta a fleacurilor ridicole, dar ei îi place. Turner roși puțin. Nu sunt de mult timp căsătorit, așa că încă o răsfăț.

Lucky se uită curios la peștele ciudat, cioplit într-un material asemănător cu piatra, verde, din gura căruia ieșise o țigară gata aprinsă, îndată ce-i apăsase aripioara dorsală.

Pe Turner, fumatul părea să-l relaxeze. Avea picioarele încrucișate, unul dintre ele bălângănindu-se înainte-înapoi pe deasupra genții computerului.

— Aveți ceva noutăți privitoare la omul care a dat naștere problemelor? Vorbesc de omul de la ecluză.

— E sub observație. Evident, un om nebun.

— Are vreun dosar medical care să prezinte dezechilibre ale stării mentale?

— Absolut nimic. A fost printre primele lucruri pe care le-am verificat. Ca inginer-șef, am în subordine tot personalul care se ocupă de cupolă.

— Știu. De aceea am și venit aici.

— Aș vrea să vă pot ajuta, dar omul era un angajat cât se poate de obișnuit. Era pe statul nostru de plată de șapte luni și nu ne făcuse nici cel mai mic necaz. De fapt, avea comportament excelent: liniștit, modest, harnic.

— Doar de șapte luni?

— Corect.

— Este inginer?

— Are diplomă de inginer, dar munca lui consta mai ales în gărzi la ecluză. La urma urmei, există un trafic în și din oraș, iar porțile trebuie deschise și închise, trebuie verificate taxe vamale, întocmite niște acte. Administrarea unei cupole presupune mai mult decât inginerie.

— Avea experiență în domeniul ingineriei?

— Doar un curs elementar, la colegiu. Era prima lui slujbă. E un om foarte tânăr.

Lucky dădu din cap și întrebă într-o doară:

— Înțeleg că a avut loc o întreagă serie de accidente în oraș în ultima vreme.

— Serios? Turner se uită plictisit la Lucky și ridică din umeri. Nu prea am timp să mă uit la știri.

Interfonul bâzâia. Turner îl ridică și-l ținu o clipă la ureche.

— E pentru tine, Starr.

Lucky înclină din cap.

— Am anunțat că o să fiu aici.

Luă aparatul în mână, dar nu se obosi să pună în funcțiune ecranul și nici să ridice sunetul peste nivelul existent. Spuse:

— Aici este Starr.

După aceea, puse receptorul jos și se ridică.

— Turner, trebuie să plecăm.

Turner se ridică și el.

— Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva pe viitor, cheamă-mă oricând.

— Mulțumesc. Sărutări de mâini doamnei.

La ieșirea din clădire, Bigman întrebă curios:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nava noastră este gata, spuse Lucky, făcând semn unei mașini să oprească.

Intrară și din nou Bigman fu cel care rupse tăcerea.

— Ai aflat ceva de la Turner?

— Vreo două lucruri tot am aflat, spuse Lucky scurt.

Bigman se foi neliniștit în fotoliul lui și schimbă subiectul discuției.

— Sper să-l găsim pe Evans.

— Și eu sper.

— Pe nisipurile de pe Marte, individul e bine în colimator. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât situația îmi pare mai gravă. Vinovat sau nu,

cererea de recuzare emisă de un ofițer superior al Consiliului e foarte gravă.

Lucky întoarse capul și privi – în jos, evident – la Bigman.

— Morriss nu a trimis niciodată vreun raport privitor la Evans la sediul central. Credeam că ai înțeles asta din discuția de ieri cu el.

— Cum n-a trimis? întrebă Bigman neîncrezător. Atunci cine l-a trimis?

— Galaxie mare! spuse Lucky. E limpede ca lumina zilei. Lou Evans a trimis mesajul în numele lui Morriss.

8. MEMBRU AL CONSILIULUI DAT ÎN URMĂRIRE!

Lucky conducea micul vehicul submarin tot mai bine, pe măsură ce se familiariza cu comenzile și începea să „simtă” marea din jurul lor.

Cei care le dăduseră pe mână submarinul le sugeraseră îngrijorați să urmeze un curs de conducere, dar Lucky zâmbise și se rezumase la câteva întrebări esențiale, în vreme ce Bigman perora în dulcele stil bigmanian: „Nu e chestie care se mișcă să n-o poată conduce Lucky.” Pompos sau nu, era aproape adevărat.

Vasul, numit Hilda, plutea acum în virtutea inerției, cu motoarele oprite. Străpungea întunericul de cerneală al oceanului venusian cu o mare ușurință. Navigau orb. Nu au aprins niciodată puternicele faruri, în schimb, radarul cerceta abisul din fața lor mult mai delicat și mai precis decât ar fi putut s-o facă lumina.

Pe lângă impulsurile radar, foloseau și microunde bine alese pentru a obține maxim de reflexie din partea metalului care forma coca altor submarine. Având o bătaie de câteva sute de kilometri, ele își întindeau degetele și pipăiau într-o direcție, căutând amprenta specifică metalului.

Până în clipa aceea, nu le venise nici o reflexie, iar Hilda stătea suspendată în apă, la un kilometru adâncime, nemișcată, cu excepția derivei la care o supuneau curenții globali ai oceanului venusian.

În prima oră, Bigman abia dacă luase în seamă microundele și obiectul căutărilor lor. Rămăsese mască, în fața spectacolului oferit de priveliștea din hublouri.

Viața submarină de pe Venus este fosforescentă, iar adâncimile negre ale oceanului erau punctate cu lumini colorate mai puternice decât stelele în spațiu, mai mari, mai strălucitoare și, mai presus de toate, mișcătoare. Bigman își lipise nasul de sticla groasă și privea fascinat.

Unele dintre acele forme de viață erau niște pete circulare, care se mișcau unduitor și lent. Altele erau niște linii meteorice. Iar altele erau acele panglici de mare pe care le văzuseră Lucky și Bigman în Salonul Verde.

Lucky i se alătură după o vreme.

— Dacă-mi amintesc bine de la xenozoologie..., spuse el.

— Xeno-ce?

— Adică știința animalelor extraterestre, Bigman. Am citit o carte despre viața pe Venus. Am lăsat-o în cabina ta, dacă vrei s-o citești.

— Nu era nevoie. Accept informațiile de la tine, la mâna a doua.

— Bun, atunci. Putem începe cu obiectele acelea mititele, acele bancuri de năsturei.

— Nasturi? întrebă Bigman. Da, sigur, înțeleg ce vrei să spui.

Erau o grămadă de ovale galbene luminoase, care se deplasau prin întuneric, vizibile prin hublou. Fiecare avea semne negre, sub forma a două segmente paralele scurte. Se mișcau în scurte izbucniri, stăteau câteva clipe, apoi iar se mișcau. Cele câteva zeci aflate în câmpul vizual se deplasau și se opreau simultan, astfel încât Bigman căpătase senzația că nasturii aceia nu se deplasează deloc, ci doar vasul lor se scutură la fiecare jumătate de minut.

— Bănuiesc că sunt pe cale să-și depună ouăle, spuse Lucky.

Rămase tăcut clipe lungi, apoi adăugă:

— Cele mai multe dintre lucrurile astea nu le recunosc. Dar stai! Vezi acolo? Obiectul acela

purpuriu închis, cu contururi neregulate... Se hrănește cu nasturi. Privește.

Printre petele galbene de lumină se iscă o vânzoleală, pe măsură ce nasturii deveneau conștienți de existența prădătorului. Dar o duzină de nasturi fuseseră deja pătați de roșul furios al petei roșii. Apoi pata roșie deveni singura sursă de lumină în câmpul de viziune al hubloului. Nasturii se împrăștiaseră în toate direcțiile.

— Peticul ăsta e ca o plăcintă întoarsă într-o rână, spuse Lucky, dacă e să ne luăm după carte. Nu e nimic altceva decât piele cu un mic creier în centru. E gros doar de doi centimetri. Poți să-l rupi și să-l găurești cât poftești, nu-i poți face rău. Vezi ce contur zdrențuit are? Probabil că l-au mușcat peștii-săgeată.

Pata purpurie se deplasă în afara câmpului vizual. Nu mai rămăsese nimic de văzut, cu excepția a una-două slabe luciri galbene. Încet-încet, nasturii se întoarseră.

Lucky continuă dizertația:

— Peticul purpuriu se duce la fund, înfigându-se în nămol cu muchia, ca să digere și să absoarbă tot ce a acoperit. Mai există o specie, peticul portocaliu, mult mai agresiv. Acesta proiectează un jet de apă destul de puternic ca să zdruncine un om, deși nu e lat decât de treizeci de centimetri și gros nu mai mult decât o foaie de hârtie. Cele mai mari petice sunt mult mai periculoase.

— Cât de mari sunt ele? întrebă Bigman.

— N-am nici cea mai mică idee. Cartea spune că s-au raportat ocazional monștri uriași, cum ar fi pești-săgeată lungi de un kilometru, sau petice care pot acoperi cupola de la Aphrodite. Dar cazurile nu au fost dovedite.

— Lungi de un kilometru! Pariez că n-au cum să dovedească.

Lucky ridică din sprâncene.

— Nimic nu e imposibil. Toate astea sunt doar exemplare din apele puțin adânci. Oceanul

venusian are pe alocuri adâncimi de 16 000 de metri. E loc destul pentru o grămadă de surprize.

Bigman îl privi neîncrezător.

— Ia nu încerca tu să-mi vinzi mie praf cosmic.

Se întoarse brusc și se depărtă.

— Cred că o să citesc cartea aia, totuși.

Hilda se deplasa către o nouă poziție, cu fasciculele de microunde căutând permanent. Apoi s-a deplasat încă o dată. Și încă o dată. Încet-încet, Lucky mătura întregul platou pe care era situat orașul Aphrodite.

Aștepta neabătut în fața instrumentelor. Undeva, acolo, trebuia să fie prietenul lui, Lou Evans. Vasul lui Evans nu putea să navigheze nici în aer, nici în spațiu, nici în adâncimi oceanice mai mari de trei kilometri, de aceea trebuia să rămână în apele relativ puțin adânci ale platoului Aphrodite.

Prima reflexie-răspuns i-a atras atenția exact când rostea în gând al doilea trebuie. Căutătorul cu microunde îngheță căutarea în direcția aceea. Semnalul de întoarcere era acum clar, strălucitor pe ecran.

Mâna lui Bigman deja odihnea pe umărul lui Lucky.

— Asta e! Asta e!

— Poate, spuse Lucky. Ar putea fi un alt vas, sau poate doar o epavă.

— Ia-i coordonatele, Lucky. Pe nisipurile de pe Marte, ia-i coordonatele!

— Asta fac, stimabile, asta fac. Într-acolo și mergem.

Bigman simțea deja accelerația și bătaile elicei.

Lucky se aplecă asupra transmițătorului cu codificator și spuse cu voce mânăată de nerăbdare.

— Lou! Lou Evans! Aici Lucky Starr! Răspunde, dacă mă auzi! Lou! Lou Evans!

Cuvintele sale străpungeau eterul iar și iar. Piuitul fasciculului de microunde reflectat era tot mai clar, ca și pata de pe ecran, pe măsură ce distanța dintre cele două nave se micșora.

Nici un răspuns.

Bigman spuse:

— Lucky, nava asta pe care o tot colimăm nu se mișcă. Poate chiar e o epavă. Dacă era consilierul, sau îți răspundea, sau încerca să fugă de noi, nu crezi?

— Ssst! spuse Lucky. Apoi, cu aceeași voce gravă și nerăbdătoare, rosti în emițător: Lou! Nu are rost să încerci să te ascunzi. Cunosc adevărul. Știu că tu ai trimis spre Pământ mesajul în numele lui Morriss, cerând propria rechemare. Și știi cine crezi tu că este inamicul. Lou Evans! Răspunde la apel...

Receptorul pocni. La început se auzea doar sunetul universal al paraziților radio. Prin decodificator, sunetele veneau și se transformau în cuvinte inteligibile.

— Nu te băga. Dacă știi asta, ține-te deoparte.

Lucky zâmbi ușurat. Bigman jubila.

— L-ai prins, strigă micul marțian.

— Venim la tine, spuse Lucky în transmițător. Stai acolo. O s-o rezolvăm împreună, tu și eu.

Au așteptat mult răspunsul, care veni foarte șovăitor:

— N-nu înțelegi... încerc să...

Apoi, aproape un strigăt:

— In numele Pământului, Lucky, ține-te departe! Nu te apropia!

Nu se mai auzea nimic. Hilda se apropia tot mai mult de vasul lui Evans. Lucky se lăsă pe spate, încruntat. Murmură:

— Dacă-i e atât de frică, de ce nu fuge?

Bigman nu-i auzea tribulațiile. Spunea pe un ton triumfător:

— Nemaipomenit, Lucky. Fantastic cum l-ai făcut să vorbească.

— Bigman, nu a fost nici o cacealma, veni răspunsul îndârjit al lui Lucky. Știu care este factorul-cheie implicat în toată afacerea asta. Ai ști

și tu, dacă te-ai opri din vorbărie și ai începe să gândești.

Bigman spuse tremurător:

— Unde vrei să ajungi, Lucky?

— Îți amintești când tu, eu și doctorul Morriss am intrat în camera aceea mică în care am așteptat să ne fie adus Lou Evans? Îți amintești care a fost primul lucru întâmplat acolo?

— Nu.

— Ai început să râzi. Spuneai că arăt ciudat, diform fără mustăți. Iar eu am avut aceeași impresie despre tine. Chiar ți-am spus-o. Acum îți amintești?

— Da, sigur. Îmi amintesc.

— Te-ai întrebat vreo clipă de ce s-a întâmplat asta? Ne uitam de ore întregi la oameni cu mustăți. De ce ne-am gândit amândoi, simultan, brusc, chiar atunci, la același lucru?

— Nu știu.

— Să presupunem că gândul i-a venit altcuiva, persoană cu puteri telepatice. Să presupunem că senzația de surpriză a debordat din mintea lui și a ajuns în mințile noastre.

— Vrei să spui că mentalistul, sau cum vrei să-i spui, era cu noi în cameră?

— Nu ar explica asta totul?

— Dar e imposibil. Mai era un singur om acolo, doctorul Morriss... Lucky! Doar nu vrei să spui că doctorul Morriss...!

— Morriss se tot zgâise la noi de niște ore. De ce să fie dintr-o dată uimit, surprins că noi nu avem mustăți?

— Atunci cineva ascuns, poate...

— Nu ascuns, spuse Lucky. În cameră mai era o ființă, la vedere.

— Nu, strigă Bigman, nu se poate. Izbucni în râs. Pe nisipurile de pe Marte, doar nu vrei să spui că broasca-V e de vină?

— De ce nu? răspunse calm Lucky. Probabil că eram primii oameni fără mustăți pe care-i vedea. A

fost surprinsă.

— Dar e imposibil!

— De ce să fie imposibil? Sunt peste tot prin oraș. Oamenii le prind, le hrănesc, le răsfăță. Chiar iubesc ei broaștele-V? Sau broaștele-V le inspiră iubire prin control mental, ca să fie hrănite și îngrijite?

— Pe Spațiu, Lucky! zise Bigman. Ce te miră că oamenilor le plac animalele alea? Simt simpatice. Nu e nevoie să fie hipnotizați ca să le placă.

— Ție ți-a plăcut spontan, Bigman? Nimic nu te-a făcut să-ți placă broasca?

— Sunt sigur că nimic nu m-a făcut. Pur și simplu mi-a plăcut.

— Zici că pur și simplu ți-a plăcut? La două minute după ce ai văzut prima broască-V din viața ta, ai și hrănit-o. Îți amintești?

— Doar n-am făcut nimic rău, nu?

— Nu, dar îți amintești cum ai hrănit-o?

— Da, i-am dat mâncarea favorită: alune unse cu vaselină de...

Vocea micului marțian se topea vizibil.

— Exact. Unsoarea aia mirosea ca vaselina. Nu aveai cum să te înșeli în privința asta. Cum ai ajuns să ungi aluna cu greșoșenia aia? Sau ai obiceiul să hrănești animalele de casă cu unsoare de osie? Ai cunoscut vreodată un animal care să mănânce vaselină?

— Nisipuri marțiene... murmură Bigman.

— Nu e evident că broasca-V și-a dorit așa ceva și că, de vreme ce erai la îndemână, te-a manevrat să-i dai puțină? Nu e clar că nu erai chiar stăpân pe tine...?

Bigman murmură vinovat:

— Nu mi-am dat seama. Dar e foarte clar acum, după ce mi-ai explicat. Mă simt îngrozitor.

— De ce?

— E îngrozitor să ai un animal care să se joace cu gândurile tale. E înnebunitor!

— Din nefericire, e mai mult decât înnebunitor și mai mult decât nesănătos, spuse Lucky.

Lucky se întoarse la instrumentele lui.

Intervalul dintre emisia și receptarea fasciculului arăta că între cele două nave era o distanță de mai puțin de un kilometru. Dintr-o dată, surprinzător, ecranul radarului arăta clar conturul navei lui Evans.

Lucky luă din nou transmițătorul.

— Evans, te avem în vedere. Poți să te miști? Nava ta este cumva stricată?

Răspunsul veni limpede, o voce puternic marcată de emoție:

— Să mă ajute Pământul, Lucky, am făcut tot ce am putut ca să te avertizez. Acum ești prins în capcană! În aceeași capcană în care sunt și eu!

Parcă pentru a puncta vaietul consilierului, Hilda fu lovită de o izbucnire de forță, care a atins-o într-o parte și i-a scos din funcțiune motoarele principale!

9. AFARĂ DIN ABIS

În amintirile de mai târziu ale lui Bigman, evenimentele din următoarele ore sunt privite ca prin cealaltă parte a telescopului, un coșmar îndepărtat de evenimente confuze.

Lovitura bruscă îl proiectase pe Bigman în perete. Timp de niște clipe lungi-lungi, după părerea lui, dar probabil nu mai mult de o secundă, în realitate, a rămas răstignit pe podea, icnind.

Lucky, aflat încă la comenzi, striga:

— Generatoarele principale sunt moarte!

Bigman se lupta să urce în picioare și apoi să rămână așa, împotriva înclinării nefirești a punții.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost loviți, evident. Dar nu știu cât de rău.

— Păi avem lumină, spuse Bigman.

— Da, știu. Dar vine de la generatoarele de urgență.

— Dar motorul principal?

— Nu sunt sigur. Exact asta încerc să verific.

Motoarele tușiră răgușit undeva sub ei și în spate. Dus era torsul acela liniștit, înlocuit de un zângănit ca o respirație de tuberculos, care-i strepezea dinții lui Bigman.

Hilda se scutură ca un animal rănit și se întoarse pe orizontală. Dar motoarele au murit iar.

Receptorul radio dădea ecouri ca de înmormântare, dar Bigman era acum destul de aproape ca să ajungă la microfon.

— Starr, spunea difuzorul. Lucky Starr! Aici Evans. Răspunde dacă mă auzi.

Lucky ajunsese totuși primul acolo.

— Aici Lucky. Ce ne-a lovit?

— N-are importanță, veni vocea obosită. N-o să te mai lovească. Se va mulțumi să te lase aici să

mori. De ce te-ai băgat în treaba asta? Ți-am cerut-o explicit.

— Evans, nava ta este avariata?

— Stau aici de peste douăsprezece ore. Nu am lumină, nu am energie – doar puțină, cât să folosesc radioul, dar și asta e pe terminate. Purificatoarele de aer sunt distruse, iar provizia de aer e foarte redusă. Cu bine, Lucky.

— Nu poți ieși?

— Mecanismul de la camera-ecluză nu funcționează. Am un costum submarin, dar dacă încerc să-mi deschid drum, o să fiu făcut bucăți.

Bigman știa ce vrea să spună Lou Evans și avu un frison. Ecluzele din vasele submarine erau proiectate să lase apa să pătrundă în camera etanșă încet, foarte încet. Să tai una din uși la fundul mării, în încercarea de a ieși, însemna să lași să intre sute de tone de apă sub presiune. O ființă umană, chiar într-un costum de oțel, ar fi zdrobită ca o cutie de conserve goală sub un rulou compresor.

— Noi mai putem să navigăm, spuse Lucky. Vin spre tine. Lipim ecluzele.

— Mulțumesc, dar de ce? Dacă te deplasezi, vei fi din nou lovit; și chiar dacă nu mai ești lovit, ce importanță are dacă mor aici repede, sau mai încet, pe nava ta?

Lucky răspunse furios:

— Dacă e nevoie, murim, dar nici o secundă mai devreme decât trebuie să murim. Toți trebuie să murim într-o zi; nu avem cum scăpa de moarte, dar e de datoria noastră s-o păcălim.

Se întoarse spre Bigman.

— Du-te în sala motoarelor și evaluează stricăciunile. Vreau să știu dacă pot fi reparate.

În sala motoarelor, Bigman manipulă de la distanță, cu brațele mecanice, micropila „fierbinte”, care din fericire încă mergea, timp în care simțea nava târându-se dureros de încet pe deasupra fundului oceanic. Se auzea găjăitul

agonizant al motoarelor. Într-un rând, a auzit un bubuit îndepărtat, urmat de un tremurat ca un mârâit al Hildei, ca și cum un proiectil gigantic ar fi lovit fundul mării la o distanță de o sută de metri.

Simți nava oprindu-se cu un bubuit înfundat. Vedeai, cu ochii minții, cum extensia ecluzei Hildei se apropie de coca celuiilalt vas și se sudează de aceasta. Parcă simțea cum este evacuată apa dintre cele două vase, din tubul care le unea, văzând în același timp și cum luminile din camera motoarelor pălesc, în vreme ce generatoarele auxiliare erau solicitate la un nivel periculos. Lou Evans urma să urce la bordul Hildei prin aer, fără a mai avea nevoie de protecție artificială.

Bigman se întoarse în camera de comandă, descoperindu-l pe Lou Evans împreună cu Lucky. Avea fața trasă și zgâriată sub miriștea blondă de pe față. Evans reuși să-i adreseze lui Bigman un zâmbet tremurat.

— Continuă, Lou, spuse Lucky.

Iar Evans continuă:

— La început mi s-a părut o intuiție prea nebunească, Lucky. I-am analizat pe toți cei care au avut accidente alea ciudate. Singurul lucru care-i lega era că fiecare era mare iubitor de broaște-V. Toată lumea de pe Venus e mare amatoare, mai mult sau mai puțin, dar aceștia aveau casa plină de aceste creaturi. N-am avut curajul să ies în față și să mă fac de râs cu ipoteza mea, fără a avea niște fapte, niște dovezi. Dacă le aveam... Oricum, am decis să prind broaștele astea: dacă știau ceva ce numai eu știu, sau numai eu și puțini alții...

— Și te-ai decis să te folosești de informațiile privitoare la drojdie? întrebă Lucky.

— Era cel mai la îndemână. Trebuia să bag în față ceva care nu era știut de toată lumea, altfel cum aș fi determinat că au informația de la mine? Informațiile despre drojdie erau ideale. Dat fiind

că nu le-am putut obține pe cale legală, le-am furat. Am împrumutat o broască-V, am dus-o la reprezentanță, am pus-o lângă masa mea și m-am uitat pe hârtii. Ba chiar am citit parte din ele cu voce tare. Când a avut loc un accident la fabrica de drojdie, peste mai puțin de două zile, implicând exact subiectul despre care citisem, am fost absolut sigur că în spatele tuturor problemelor stau broaștele-V. Doar că...

— Doar că ce? sări Lucky.

— Doar că n-am fost destul de deștept, spuse Evans. Le lăsasem în mintea mea, le întinsesem covorul roșu și le invitasem înăuntru, iar acum nu le mai puteam scoate. Au venit gardienii, căutând hârtiile. Se știa că am fost în clădirile acelea, așa că un agent foarte politicos m-a întrebat ce și cum. I-am dat hârtiile foarte binevoitor și am încercat să-i explic. N-am putut.

— N-ai putut? Cum adică?

— Nu am putut. Nu am putut fizic. Nu-mi veneau cuvintele. Nu eram în stare să scot un cuvânt despre broaștele-V. Am primit chiar impulsuri să mă sinucid, dar am luptat cu ele și le-am învins. Nu puteau să mă determine să fac ceva atât de depărtat de natura mea. Atunci m-am gândit: dacă aș putea să plec de pe Venus, dacă aș fi destul de departe de broaștele-V ca să le înfrâng influența asupra mea... Așa că am făcut ceva care ar fi trebuit să ducă instantaneu la rechemare. Am trimis o acuzație de corupție împotriva mea însămi și am semnat-o Morriss.

— Da, spuse Lucky îndârjit, asta am ghicit-o.

— Cum?

Evans se arăta surprins.

— Morriss ne-a spus versiunea lui a poveștii tale, la scurt timp după ce ai părăsit Aphrodite. La sfârșit, a spus că se pregătește să trimită un raport la sediul central. Nu a spus că a trimis unul, ci că are unul în pregătire. Dar un mesaj fusese trimis deja, știam precis asta. Cine, în afară de Morriss,

cunoștea codul Consiliului și toate circumstanțele cazului? Doar tu.

Evans înclină din cap și spuse amărât:

— Și în loc să mă cheme acasă, te-au trimis pe tine, așa-i?

— Eu am insistat, Lou. Nu am crezut o clipă în acuzația de corupție împotriva ta.

Evans își îngropase capul între mâini.

— A fost cel mai rău lucru pe care îl puteai face, Lucky. Când am primit mesajul subteric că vii, te-am implorat să stai deoparte, îți amintești? Nu-ți puteam spune de ce. Eram fizic incapabil de așa ceva. Dar probabil că broaștele-V au înțeles din gândurile mele ce personaj formidabil ești. Mi-au putut citi părerea despre posibilitățile tale și au decis să te omoare.

— Ceea ce aproape au reușit, murmură Lucky.

— Iar de data asta vor reuși. În privința asta, te rog să mă ierți, Lucky, dar nu m-am putut abține. Când l-au paralizat pe omul de la ecluză, nu mi-am putut stăpâni impulsul de a fugi, să ies în mare. Evident, m-ai urmărit. Eu am fost momeala, tu ai fost peștele. Am încercat din nou să te țin departe, dar nu ți-am putut explica, nu am putut...

Trase aer în piept, cu suspine.

— Acum pot să vorbesc despre asta. Au ridicat blocajul mental, pentru că nu mai merită să cheltuiască pe noi atâta energie mentală, fiind blocați aici. Pentru ei, suntem ca și morți și nu merită să se mai ocupe de noi.

Bigman ascultase toate acestea tot mai nedumerit.

— Pe nisipurile din Marte, ce se întâmplă aici? De ce suntem ca și morți?

Evans nu răspundea. Stătea în continuare cu capul în mâini și tăcea.

Lucky, încruntat și căzut pe gânduri, preluă întrebarea:

— Ne aflăm sub un „petic”, un petic portocaliu uriaș, ieșit din adâncurile venusiene.

— Un petic destul de mare ca să ne acopere nava?

— Un petic cu diametrul de trei kilometri! spuse Lucky. Trei kilometri în diametru. Ceea ce ne-a lovit și aproape ne-a dezmembrat a fost un jet de apă. A doua oară am avut noroc, nu ne-a nimerit. Pur și simplu! Un jet de apă cu forța unei încărcături submarine.

— Dar cum am putut să trecem pe sub el fără să-l vedem?

— Evans crede că se află sub controlul mental al broaștelor-V, iar eu înclin să-i dau dreptate. Își poate diminua luminescența prin contractarea celulelor luminoase din piele. Putea să-și ridice unul din pliuri, ca să ne lase să intrăm. Iar acum, ne aflăm exact sub el.

— Iar dacă ne mișcăm sau încercăm să ne deschidem cale, peticul ne va da încă o lecție, iar un petic nu ratează niciodată.

Lucky se gândi puțin, apoi spuse brusc:

— Ba poate să rateze! Ne-a ratat când o conduceam pe Hilda spre nava ta. Mergeam atunci cu un sfert din viteza obișnuită.

Se întoarse spre Bigman, cu o privire pusă pe fapte mari.

— Bigman, generatoarele principale pot fi peticite?

Bigman aproape uitase de motoare. Își reveni și spuse:

— Păi... Aliniamentul micropilei nu a fost deteriorat, de aceea zic că poate fi reparat, dacă am echipamentul necesar.

— Cât de mult o să-ți ia?

— Câteva ore, probabil.

— Atunci, la lucru. Eu ies în apă.

Evans ridică privirea, stupefiat.

— Cum adică?

— Mă duc la peticul nostru uriaș.

Era deja în mica ecluză a costumului submarin, asigurându-se că liniile subțiri ca ața ale câmpului

de forță sunt la locul lor și bine oxigenate, iar rezervoarele de oxigen sunt pline.

Paradoxal, să fii afară, în întunericul absolut, era odihnitor. Pericolul părea foarte departe. Dar Lucky știa că sub el este fundul oceanului și că în jurul lui, în toate părțile, era înfășurat un căuș, o cupolă vie, de consistența cauciucului.

Pompa costumului trimitea un jet de apă în jos, iar el se ridica, cu arma ridicată și pregătită. Nu putea să nu se minuneze de blasterul subacvatic pe care-l ținea în mâini. Omul avea spirit inovator încă de pe planeta lui natală, dar se părea că necesitatea de a se adapta la un mediu ostil pe o planetă străină făcea această inventivitate de o sută de ori mai puternică.

Așa cum noul continent american a început să strălucească cu o intensitate pe care bătrâna Europă nu o putea atinge, și noua Venus își arăta vechiului Pământ propriile calități. Să luăm, de pildă, orașele sub cupole. Nicăieri pe Pământ nu se folosiseră cu atâta ingeniozitate câmpurile de forță. Chiar costumul pe care-l purta el n-ar fi rezistat presiunii sutelor de tone de apă nici o clipă, fără microcâmpurile de forță distribuite ca un păienjenis în anvelopă (iarăși, cu condiția ca acele tone să se introducă suficient de încet în mediu). Costumul era și în multe alte privințe o minune a ingineriei. Dispozitivul cu jet, pentru deplasarea sub apă, alimentarea cu oxigen foarte eficientă, comenzile compacte, toate acestea erau admirabile.

Dar arma pe care o ținea în mâini!

Își mută îndată gândurile spre monstrul de deasupra lui. Și acesta era o invenție venusiană. O invenție a evoluției planetei. Oare asemenea lucruri s-ar putea întâmpla pe Pământ? Nu pe uscat, categoric. Țesuturile vii nu puteau susține greutatea mai mari de patruzeci de tone în câmpul gravitațional terestru. Uriașii brutozauri din Era Mezozoică aveau picioarele ca niște trunchiuri de

copaci, și chiar și așa erau nevoiți să rămână în zonele mlăștinoase, pentru a se lăsa susținuți de apă.

Da, acesta era răspunsul: susținerea dată de apă. În oceane pot exista creaturi de orice mărime. Pe Pământ existau balenele, mai mari decât orice dinozaur care a trăit vreodată. Dar această monstruozitate de deasupra lui, acest „petic”, cântărea cu aproximație două sute de milioane de tone. Atât puteau să cântărească abia două milioane de balene mari, luate împreună. Lucky se întrebă cât de bătrână este această ființă. Cât de mult îi trebuie unei asemenea ființe ca să ajungă să cântărească cât două milioane de balene? O sută de ani? O mie de ani? Cine poate ști?

Dar și mărimea își are dezavantajele ei. Cu cât mai mare este un animal, cu atât mai lente sunt reacțiile lui. Impulsurile nervoase au o viteză limitată.

Evans credea că monstrul se ferea să-i mai atace cu încă un jet de apă pentru că, paralizându-i, nu îl mai interesa soarta lor ulterioară, sau mai degrabă nu le interesa pe broaștele-V care manipulau uriașul petic organic. Dar se prea putea să nu fie așa! Poate că monstrul avea nevoie de timp pentru a-și umple imensul sac cu apă. Avea nevoie și de timp ca să țintească.

Mai mult, monstrul nu prea avea cum să se afle în condițiile sale optime. El era adaptat la abisuri, la straturi de apă de zece kilometri, poate mai mult. În a doua încercare, o ratase pe Hilda, probabil pentru că nu-și revenise complet din prima lovitură.

Dar acum aștepta; sacul de apă se umplea încet; își aduna puterile, cât de mult putea el în condițiile apei puțin adânci. El, Lucky, un om de optzeci și cinci de kilograme, trebuia să oprească această adunare a forțelor monstrului de două sute de milioane de tone.

Lucky se uită în sus. Nu vedea nimic. Apăsă contactul de pe linia de comenzi aflată pe degetul mijlociu al mâinii stângi, străpungând câmpul de forță care-i învăluia mâna, și din vârful metalic al degetului izbucni un fascicul de lumină albă pură. Aceasta pătrundea în întunericul cețos și se pierdea în sus, în nimic. Oare la capătul lui este monstrul? Sau lumina diminuea până la pieire?

Monstrul trăsesese în ei cu jetul lui de apă de trei ori. Prima oară, când izbise nava lui Evans. A doua oară, la lovirea navei lui Lucky. (Dar nu atât de puternic; oare creatura își pierdea din putere?) Iar a treia lovitură, prematură, fusese un rateu.

Își ridică arma. Era masivă, cu un mâner gros. În acel mâner se afla o sută de kilometri de fire și un mic generator, care putea scoate tensiuni uriașe. Ținti în sus și strânse pumnul.

O clipă – nimic. Dar știa că firul subțire ca ața se îndreaptă în sus, prin apa saturată cu bioxid de carbon a oceanului...

Apoi săgeata a lovit, iar Lucky văzu rezultatele. În momentul contactului, un fulger electric ilumina cupola care-i ținea prizonieri și o lovea cu forța trăsnetului. Firul de grosimea firului de păr strălucea, iar deasupra spumegau aburii. Era mai mult decât abur, pentru că apa străină se contorsiona și forma bule imense, pe măsură ce bioxidul de carbon se elibera. Lucky se simțea el însuși antrenat în sus de sălbaticii curenți de convecție.

Mai presus de toate, mai mult decât aburii și bulele de gaz și decât curenții de apă, a fost bila de foc văzută deasupra capului. În locul în care firul a atins țesuturile vii, a avut loc o puternică descătușare de energie. Arsura a făcut o gaură lată de trei metri și groasă de tot atâtia în muntele viu de deasupra ei.

Lucky zâmbi amar. Nu era nici măcar o ciupitură pentru imensitatea dimensională a monstrului, dar „peticul” o va simți; o va simți în

cel mult zece minute. Impulsurile nervoase trebuie să parcurgă întreaga curbă a corpului. Când semnalul dureros va atinge minusculul creier al ființei, aceasta va fi distrasă de la nava neajutorată de pe fundul oceanului, către noul atacator.

Dar, mai gândi Lucky, tot amar, monstrul nu-l va găsi. În zece minute își va schimba poziția. În zece minute, va fi departe...

Dar nu apucă să-și termine gândul. La mai puțin de un minut de la lovitura lui, creatura deja riposta.

Nu trecuse nici un minut și simțurile șocate și torturate ale lui Lucky îi spuseră că este purtat în jos de un jet în curgere turbulentă, cu o viteză uriașă...

10. MUNTELE DE CARNE

Șocul îi puse în stare de alertă toate simțurile. Orice costum din metal obișnuit ar fi fost rupt sau zdrobit. Orice om obișnuit ar fi fost dus în stare de inconștiență până la fundul oceanului, unde ar fi fost lovit și omorât.

Dar Lucky a ales lupta. O luptă disperată împotriva curentului atotstăpânitor, în care a reușit să-și ridice brațul stâng la piept, ca să verifice cadranele care indicau starea mașinăriei costumului.

Gemu. Indicatorii erau morți. Circuitele lor delicate fuseseră distruse de impact. Dar alimentarea cu oxigen părea să fie neatinsă (plămânii i-ar fi descoperit orice scădere a presiunii), iar costumul nu prezenta infiltrări. Nu putea decât să spera că propulsia prin jet este încă în funcțiune.

Nu avea rost să încerci să ieși din curent cu ajutorul forței brute. În mod sigur, nu avea destulă putere. Va trebui să aștepte și să se bazeze pe un fapt foarte important: pe măsură ce penetra în jos, jetul de apă pierdea mult din viteză. Apa trecând prin apă prezintă un intens fenomen de frecare. La marginea jetului, turbulența crește și te trimite înapoi în mijlocul curentului descendent. Coloana de apă emisă de punga creaturii, largă de o sută cincizeci de metri, putea să fie la lovirea fundului de doar cincisprezece metri, în funcție de viteza inițială și de distanța față de fundul oceanului.

Și viteza avea să se micșoreze. Asta nu însemna că viteza finală putea fi cumva evaluată. Lucky îi simțise forța pe când era în navă.

Totul depindea de cât de departe se afla el față de centrul acestui curent de apă și de cât de departe era ținta pe care o vizase creatura.

Cu cât aștepta mai mult, cu atâta șansele lui erau mai mari – asta dacă nu cumva așteptase deja prea mult. Cu mâna în mănuașă metalică pe comenzile jetului propriu, Lucky se lăsă dus în jos, încercând să aștepte calm, chinându-și mintea să ghicească apropierea fundului solid, așteptând în fiecare clipă să sufere un șoc final, pe care nu mai avea cum să-l simtă.

Apoi, după ce a numărat până la zece, dădu drumul jetului propriului costum. Micile elice de mare viteză de pe ambii omoplați începură să vibreze, aruncând apa în urmă, în unghi drept față de curent. Lucky simțea cum cade într-o altă direcție.

Dacă era chiar pe centru, nu ajuta la nimic. Energia pompată nu ar fi fost suficientă pentru a contracara uriașul fluviu vertical. Dar dacă s-ar fi aflat departe de centru, viteza lui proprie i-ar fi încetinit considerabil coborârea și ar fi ajuns la zona de turbulență de la margine.

În vreme ce gândea astfel, își simțea corpul pendulând și răsucindu-se cu o violență amețitoare. Știu pe loc că a scăpat.

Păstrându-și propriile jeturi de apă în funcțiune, le îndreptă spre fundul oceanului și în același timp întoarse lumina din deget spre fundul oceanului, chiar la timp pentru a vedea, la vreo cincisprezece metri sub el, mărul explodând și întunecând totul.

Ieșise din curentul descendent cu doar câteva secunde înainte de a fi prea târziu.

Acum se grăbea în sus, cât de repede îi permiteau motoarele de pe costum. Era într-o grabă disperată. În întunericul din cască (întunericul din întuneric din întuneric), strângea din dinți și din ochi.

Încerca să nu gândească nimic. Se gândise destul în acele câteva secunde din torent. Își subestimase inamicul. Presupusese că gigantul „petic” îl țintise pe el, dar nu era așa. Broaștele-V de la suprafața oceanului erau cele care comandau

corpul giganticului petic, prin intermediul minții lui primitive! Broaștele-V fuseseră cele care țintiseră. Ele nu aveau nevoie să urmărească semnalele electrice din petic pentru a ști că fusese lovit. Nu aveau nevoie decât să citească mintea lui Lucky, iar pentru țintit nu aveau decât să localizeze sursa gândurilor lui.

De data asta nu mai era o problemă de înțepare a monstrului ca să se mute, să lunece înapoi în abisurile care-l născuseră și să o lase liberă pe Hilda. Nu, monstrul ăsta trebuia să fie omorât de-a dreptul.

Și repede!

Dacă Hilda nu putea suporta o lovitură în plin, nici costumul lui Lucky nu era în stare. Indicatoarele se duseseră deja. Urmau comenzile. Sau containerele de oxigen lichid vor suferi stricăciuni la micile generatoare de câmp.

Lucky urca tot mai sus. Voia să ajungă la singurul loc ferit. Deși nu văzuse niciodată sacul de apă al monstrului, era de bun simț să consideri că este ceva care se umflă, un tub flexibil și extensibil, care putea să țintească în diverse direcții. Dar monstrul nu putea să țintească propria suprafață inferioară. În primul rând, și-ar fi făcut rău lui însuși. În al doilea rând, forța apei expulzate nu ar fi permis o curbă prea mare a tubului de ejectare.

Lucky trebuia să urce aproape de suprafața inferioară a animalului, acolo unde arma cu apă a animalului nu-l putea atinge; trebuia să facă asta înainte ca monstrul să-și umple sacul cu apă pentru încă o lovitură.

Lucky își îndreptă lumina în sus. Nu-i plăcea s-o facă, pentru că știa instinctiv că lumina îl va face o țintă ușoară. Dar mintea îi spuse că instinctul se înșală. Simțul căruia monstrul îi datora atacul rapid nu era văzul.

La cincisprezece metri deasupra lui, lumina se termina pe o suprafață aspră, cenușie, marcată de

pliuri. Lucky nu se obosi să-și oprească ascensiunea. Pielea monstrului era cauciucată, iar costumul lui era dur. Chiar în timp ce gândea acestea, s-a lovit de suprafața aceea de animal extraterestru.

Lucky respiră ușurat, în înghițituri mari, clipe lungi, lipit de monstru. Se simțea oarecum în siguranță, pentru prima oară de la părăsirea navei. Dar relaxarea nu a durat mult. Creatura (sau, mai degrabă, micii maștri ai minții care o controlau) putea să-și îndrepte atacurile asupra altei ținte, anume nava. Nu trebuia să permită acest lucru.

Lucky își plimbă lumina din deget în jur, cu un amestec de mirare și de amețală.

Din loc în loc, suprafața inferioară a monstrului era presărată cu găuri largi cam de doi metri, în care Lucky vedea, după circulația bulelor de gaz și a particulelor solide, că circulă apă. La intervale mai mari erau crăpături, care se deschideau ocazional în fisuri lungi de trei metri, din care țâșnea apă spumegândă.

Se părea că acesta este modul în care se hrănește monstrul. El își vărsa sucurile digestive în porțiunea de ocean pe care o acoperea cu mantia lui, apoi sugea apa, până la ultima picătură, pentru a extrage nutrienții conținuți, iar apoi elimina resturi, apă, propriile excremente.

Evident, nu putea sta prea mult deasupra unei zone a oceanului, pentru că acumularea produselor reziduale i-ar fi făcut mediul deloc propice. Dacă era după el, probabil că nu ar fi stat atât de mult aici, dar condus de broaștele-V...

Bănuitor, Lucky încetă orice acțiune proprie și întoarse fasciculul de lumină spre un loc apropiat. Într-o clipă de groază concentrată, își dăduse seama care este scopul acelor striuri adânci pe care le remarcase în partea inferioară a monstrului. Unul dintre acestea se forma chiar spre el și începea să sugă apă spre interior. Cele două părți ale striului se frecau una de alta, iar ansamblul era

în mod evident un mecanism de mestecare, cu care monstrul rupea și sfâșia particulele de hrană prea mari ca să fie abordate direct de porți.

Lucky nu mai așteptă. Nu putea risca integritatea costumului în fața formidabilei presiuni a mușchilor monstrului. Pereții costumului puteau rezista, dar unele porțiuni ale delicatului mecanism de deplasare se putea să nu reziste.

Zvâcni din umeri, ca să întoarcă jeturile direct spre pielea monstrului, la viteză maximă.

Scăpă, emițând un sunet ascuțit, apoi coti înapoi.

Nu mai atinge pielea, ci plutea în apropierea ei, urmând direcția împotriva gravitației. Urca, îndepărtându-se de marginile monstrului, către centru.

Ajunse brusc la un punct în care suprafața inferioară a creaturii se sfârșea cu un perete vertical, o piele extinsă în jos cât bătea lumina. Peretele fremăta și era evident că e dintr-un țesut mult mai subțire.

Era sifonul creaturii.

Lucky era sigur că peste asta a nimerit: o cavernă gigantică, lată de sute de metri, în care se năștea acea furie a apei pe care o încercase. Prudent, Lucky îi dădu ocol. Era, fără îndoială, cel mai sigur loc în care se putea găsi, exact la baza sifonului. Dar chiar și așa își alegea cu mare grijă drumul.

Dar știa că altceva îl interesează și părăsi sifonul monstrului. Se deplasă în direcția în care pielea monstrului se întindea și mai mult, până când ajunse la vârful cupolei.

La început, Lucky era conștient doar de un bubuit foarte grav, atât de grav, că aproape nu putea fi auzit, intrând în categoria infra-sunetelor. Dar de fapt încerca să distingă această vibrație gravă de orice alt sunet. A urmărit umflarea-dezumflarea pielii monstrului. Aceasta chiar avea

fluxuri și refluxuri. Era o masă uriașă, care atârna zece metri în jos, lată probabil cât era și sifonul făpturii.

Nu putea fi altceva decât centrul organismului, inima, sau orice ar fi îndeplinit rolul de inimă. Acea inimă trebuia să bată cu o energie imensă, iar Lucky ameți numai încercând să-și imagineze fenomenul. Acele bătăi de inimă durau fiecare câte cinci minute, timp în care mii de metri cubi de sânge (sau orice o fi folosit creatura) erau trimiși în forță prin vase de sânge suficient de largi cât să poată naviga prin ele Hilda. Acel puls trebuia să fie suficient ca să trimită sângele la depărtare de un kilometru și să-l mai și aducă înapoi.

Formidabil mecanism trebuie să fie, gândi Lucky. Ah, de-ar fi putut să captureze un asemenea specimen și să-i studieze fiziologia!

Undeva în umflătura aceea ar fi trebuit să se afle și creierul monstrului. Creier? Poate ceea ce trecea drept creier nu era mai mult decât o mică aglomerare de celule nervoase, fără de care monstrul putea trăi probabil bine-mersi.

Poate! Dar nu putea trăi fără inimă. Inima tocmai terminase o bătaie. Umflătura centrală se contractase până ce nu mai rămăsese practic nimic din ea. Acum inima se relaxa, pentru o altă bătaie, care urma să înceapă peste vreo cinci minute, probabil, iar organul se umfla și se dilata, în timp ce sângele îl inunda.

Lucky își ridică arma și se coborî, cu lumina de la deget fixată pe acea inimă gigantică. Probabil că era o idee bună să nu stea prea aproape. Pe de altă parte, nu prea avea voie nici să rateze.

O clipă, fu năpădit de regrete. Din punct de vedere științific, era aproape o crimă să omori o asemenea magnifică creație a naturii.

Oare să fi fost propriile lui gânduri, sau gânduri impuse de broaștele-V de la suprafața oceanului?

Nu-și mai permitea să întârzie. Strânse mânerul armei. Firele ieșiră în viteză. Văzu cum fac

contact, iar apoi Lucky fu orbit de fulgerul în care aproape întregul perete al inimii monstrului era ars.

Apa a fiert multe minute de zvârcolele morții animalului-munte. Prins în vârtoare și târât în toate direcțiile, Lucky era neputincios.

A încercat să trimită apeluri către Hilda, dar răspunsul a constat în icnete nearticulate. Fără doar și poate că și nava era zdravăn zdruncinată.

Dar moartea, când e să vină, trebuie să ajungă până în cea mai îndepărtată celulă a organismului, fie el de două sute de milioane de tone. În cele din urmă, liniștea acoperi toată apa din jur.

Zdruncinat, aproape mort, Lucky se deplasă încet-încet, cu prudență, spre fundul oceanului.

Chemă iar pe Hilda.

— A murit, a spus el. Trimiteți-mi un impuls direcțional, ca să pot ajunge la voi. Lucky îl lăsa pe Bigman să-i scoată costumul submarin și reuși să scoată un zâmbet, văzând fața îngrijorată a micului marțian.

— Lucky, nu credeam să te mai văd vreodată, spuse Bigman, înghitindu-și cu zgomot un nod.

— Dacă ai de gând să plângi, spuse Lucky, întoarce-ți capul în altă parte. Nu am ieșit în ocean ca să mă ud tocmai aici. Cum stăm cu generatoarele principale?

— O să meargă brici, vorbi și Evans; dar avem nevoie de timp. Lovitura a reușit să rupă una din suduri, de la capăt.

— Ei bine, spuse Lucky, va trebui să ne facem treaba în condițiile date...

Se așeză, cu un suspin amar.

— Lucrurile nu au mers cum am vrut eu.

— În ce privință? întrebă Evans.

— Intenția mea era să-l ciupesc puțin și s-o ia la sănătoasa. N-a mers, așa că a trebuit să-l omor. Rezultatul este că monstrul mort s-a așezat în jurul Hildei, înfășurând-o ca un cort fără bețe.

11. SPRE SUPRAFAȚĂ?

— Vrei să spui că suntem prinși într-o capcană?

Bigman era îngrozit.

— Poți s-o iei și așa, spuse Lucky, calm. Dar poți să spui și că suntem în siguranță, dacă vrei să privești din acest punct de vedere. În mod cert, suntem aici mai în siguranță decât oriunde pe Venus. Nimeni nu ne poate face, la modul propriu, nimic, câtă vreme suntem cu un munte de carne moartă deasupra noastră. Iar după ce reparăm generatoarele, o să forțăm ieșirea. Bigman, la generatoare. Evans, hai să dăm pe gât niște cafea și să punem lumea la cale. Cred că este ultima noastră șansă de a avea o discuție liniștită.

Lui Lucky îi pica foarte bine momentul de respiro, când nu avea nimic de făcut; doar să vorbească și să se gândească.

Dar Evans era foarte îngrijorat. Ochii lui albaștri ca de porțelan aveau cearcăne pe la colțuri.

— Îmi pari cam îngrijorat, spuse Lucky.

— Chiar sunt îngrijorat. Pe Spațiu!... Ce mai putem face?

— M-am gândit la asta. Mie mi se pare că tot ce putem face este să transmitem informația despre broaștele-V cuiva care nu se află sub controlul lor mental.

— Și cine crezi că ar fi persoana?

— Nu cineva de pe Venus, asta e sigur.

Evans se zgâi la prietenul lui.

— Vrei să-mi spui că toată lumea de pe Venus este controlată de ele?

— Nu, dar oricine ar putea fi. La urma urmei, există mai multe moduri în care aceste creaturi pot manipula mintea unui om.

Lucky își lăsă un braț pe spătarul scaunului rotativ și puse picioarele pe pupitru, unul peste altul.

— În primul rând, mintea unui om poate fi controlată total doar pentru un interval scurt de timp. Vorbesc de controlul total. În acest interval de timp, persoana respectivă poate fi constrânsă să facă lucruri contrare propriei naturi, lucruri care să pună în pericol viața lui sau a celor din jur: de pildă, pilotul navei, la venirea mea și a lui Bigman pe Venus.

Evans spuse cu amărăciune:

— Află că nu aceste probleme mă ardeau pe mine.

— Știu. Morriss nu și-a dat seama. El era sigur că nu ești controlat, prin simplul fapt că nu prezentați semne de amnezie. Dar există un al doilea tip de control, iar de acesta tu ai avut parte. E mai puțin intens, astfel încât persoana își păstrează memoria. Fiind mai puțin intens, controlul nu poate determina o persoană să facă lucruri împotriva propriei naturi. De pildă, nu poți fi forțat să te sinucizi. În schimb, puterea aceasta acționează pe perioade mai lungi de timp – zile, nu ore. Broaștele-V câștigă în timp ceea ce pierde în intensitate. Ei bine, eu zic că există și un al treilea tip de control.

— În ce ar consta el?

— E un control mai puțin intens decât cel de al doilea tip. Un control atât de fin, încât victima nici nu-și dă seama de el, dar destul de puternic pentru ca mintea victimei să fie stoarsă de informații. De pildă, cazul lui Lyman Turner.

— Inginerul-șef din Aphrodite?

— Chiar el. El este cazul pe care vreau să-l analizez. Înțelegi de ce? Să nu uităm că ieri a fost în ecluză un om cu mâna pe o pârgă, care a pus în pericol întregul oraș, un om foarte bine protejat, înconjurat cu alarme, de care nimeni nu s-a putut apropia până ce Bigman a forțat trecerea prin sistemul de ventilație. Nu e ciudat?

— Nu. Ce vezi ciudat aici?

— Omul era angajat acolo doar de câteva luni. Nici măcar nu era un inginer autentic. Munca lui era mai degrabă de conțopist, de om de birou. De unde să fi căpătat informațiile pentru a se proteja atât de bine? De unde să cunoască el atât de complet sistemul energetic și cel mecanic al ecluzei?

Evans strânse din buze și șuieră mut.

— Da, aici ai dreptate.

— Da, dar pe Turner nu l-a izbit detaliul. Am vorbit cu el despre problema asta, înainte să urcăm la bordul Hildei.

Amănuntul nu i-a spus prea multe. Nu i-am spus, evident, ce urmăresc. El însuși mi-a vorbit despre lipsa de experiență a omului, dar contradicția nu l-a izbit. Ei bine, de unde putea căpăta omul toată informația necesară? De la cine altul decât de la inginerul-șef? Cine cunoștea lucrurile mai bine decât el?

— Corect, foarte corect.

— Ei bine, să presupunem că Turner era sub un control foarte blând. Informația era obținută din creierul lui, iar el putea fi foarte ușor calmat, fără a vedea nimic anormal. Înțelegi ce vreau să zic? Apoi mai e și Morriss...

— Morriss? Și el?

Evans era șocat.

— Foarte posibil. El e convins că de vină sunt siriuienii, care vor musai secretele drojdiilor. Nu poate să creadă că e cu totul altceva. Este oare o greșeală firească, sau i s-a sugerat subtil bănuiala? Era foarte dispus să te suspecteze, Lou, poate prea dispus. Un consilier nu ar trebui să fie atât de pornit să suspecteze un alt consilier.

— Pe Spațiu! Atunci, cine se află în siguranță, Lucky?

Lucky privea țintă la ceașca lui de cafea.

— Pe Venus, nimeni nu e în siguranță. Asta cred. Trebuie să trimitem istorisirea noastră altcuiva.

— Și cum o trimitem?

— Asta e problema noastră. Cum o trimitem?

Lucky Starr se gândea de o vreme la asta.

— Nu putem pleca, fizic vorbind. Hilda e proiectată doar pentru navigația oceanică. Nu poate naviga în aer, iar de spațiu nici pomeneală. Iar dacă mergem în oraș, ca să găsim ceva mai bun, s-ar putea să nu mai plecăm niciodată.

— Cred că ai dreptate, spuse Lucky. Dar nu trebuie să părăsim Venus pentru asta. Cea care trebuie să plece este informația pe care o avem.

— Dacă te gândești la radioul navei, să știi că nici el nu merge. Aparatul navei este strict pentru comunicații venusiene. Nu are componentă subterică, deci nu poate bate până la Pământ. De fapt, nici un semnal radio nu va răzbate până dincolo de suprafața oceanului. Undele purtătoare sunt alese astfel încât să se reflecte de suprafața oceanului, pentru a bate la distanțe mari. În plus, chiar dacă am putea transmite mai departe, nu vom ajunge la Pământ.

— Nu văd de ce ar trebui, spuse Lucky. Între Pământ și noi mai există ceva care se potrivește cu ce ne trebuie.

O clipă, Evans se arătă buimăcit. Apoi înțelese:

— Te referi la stațiile spațiale?

— Evident. În jurul lui Venus orbitează două stații spațiale. Pământul poate fi la o distanță între cincizeci și optzeci de milioane de kilometri, dar stațiile trec la circa trei mii de kilometri de punctul ăsta. Iar în stațiile spațiale nu prea pot exista broaște-V. Sunt sigur de asta. Morriss spune că nu le place oxigenul în stare liberă. Iar în spațiul acela atât de restrâns nimeni nu e nebun să creeze camere speciale cu bioxid de carbon, doar ca să aibă broaște-V. Stațiile fac economie de spațiu la sânge. Dacă trimitem un mesaj către stații, pentru a fi retransmis la sediul de pe Pământ, am reușit.

— Formidabil, Lucky, spuse Evans, radios. Asta e calea. Puterile lor mentale nu pot să bată la trei

mii de kilometri, până la...

Dar fața îi căzu imediat.

— Nu, n-o să meargă, pentru că radioul oricum nu bate dincolo de suprafața oceanului.

— Poate nu de aici. Dar dacă urcăm la suprafață și transmitem direct prin atmosferă?

— La suprafață?

— Ce zici?

— Dar sunt acolo. Broaștele-V sunt la suprafață.

— Știu asta.

— Vom fi sub controlul lor.

— Oare? se îndoi Lucky cu voce tare. Până acum nu au avut a face cu nimeni care să știe de ele, care să se aștepte la atacul lor și care să-și pregătească mintea să reziste. Cele mai multe dintre victime nu bănuiau absolut nimic. În cazul tău, chiar le-ai invitat în mintea ta, ca să folosesc exprimarea ta. Eu nu sunt nepregătit și în nici un caz nu le voi face asemenea invitații.

— Nu ai cum, ascultă-mă pe mine. Nu știi cum e.

— Poți să-mi sugerezi o alternativă?

Înainte ca Evans să poată răspunde, în cabină intră Bigman, care își întindea mânecile suflecate.

— Totul e în regulă, spuse el. Garantez pentru generatoare.

Lucky înclină din cap și se duse la comenzi. Evans a rămas în scaunul lui, cu ochii plini de norii nesiguranței.

Motoarele torceau din nou, un tors bogat și dulce. Sunetul înfundat era pentru ei ca un cântec. Simțeau sub picioare acea senzație de suspendare și de mișcare pe care nu o ai niciodată în navele spațiale.

Hilda se deplasa prin apa închisă de corpul prăbușit al monstrului, prinzând viteză.

— Cât loc avem? se auzi vocea neliniștită a lui Bigman.

— Ceva mai puțin de un kilometru, răspunse Lucky.

— Dar dacă nu reușim? Dacă ne lovim de pielea monstrului și ricoșăm ca o secure într-un lemn de esență tare?

— Dăm înapoi și încercăm din nou, veni răspunsul calm al lui Lucky.

Se lăsă liniștea, iar apoi Evans spuse cu voce joasă:

— Închiși aici, sub un „petic”, suntem ca într-un refugiu.

Murmura, mai mult pentru sine.

— Într-un ce? întrebă Lucky.

— Într-un refugiu, spuse Evans, încă pe gânduri. Construcții venusiene. Mici cupole de transită sub fundul oceanului, cum ar fi pivnițele de furtună sau adăposturile împotriva bombardamentelor de pe Pământ. Acestea ar trebui să asigure protecția împotriva apei, în cazul că va fi străpunsă cupola principală, să spunem, de un cutremur venusian. Nu știu dacă a fost vreodată folosit vreunul dintre aceste refugii, dar cele mai bune blocuri se spune că au așa ceva, pentru cazurile de necesitate.

Lucky îl asculta cu atenție, fără însă a-i spune nimic. Zgomotul motoarelor căpătă un timbru ascuțit.

— Țineți-vă bine! spuse Lucky.

Hilda tremura din toate încheieturile, iar decelerarea bruscă, aproape irezistibilă, îl forță pe Lucky să se țină de panoul de comandă. Măinile lui Bigman și Evans se făcură albe la încheieturile degetelor, din cauza efortului de a se ține de barele de siguranță cu toată puterea disponibilă.

Vasul încetinea, dar fără a se opri. Cu motoarele turate la maxim și generatoarele gemând aproape omeneste, stârnind simpatia lui Lucky, Hilda își deschidea drum prin țesuturile monstrului, prin carne, mușchi, tendoane, prin vase de sânge goale și nervi inutili, care mai degrabă semănau a cabluri de înaltă tensiune, groase de un metru. Lucky, strângând din dinți și întunecat la față, ținea

drumul cât mai drept prin materia care opunea rezistență.

Lungi minute au trecut. Într-o triumfătoare și lungă vibrație finală a motorului, erau dincolo, trecuseră de monstru și se aflau din nou în marea liberă.

Hilda se ridica încet și lin prin apa întunecată, saturată cu bioxid de carbon, a oceanului venusian. Cei trei păstrau o liniște de mormânt, parcă amplificată de ideea că atacau însăși fortăreața formelor ostile de viață de pe Venus. Evans nu mai scosese un cuvânt de la lăsarea în urmă a „peticului”. Lucky blocase toate comenzile și acum stătea pe scaunul lui rotativ și bătea darabana pe genunchi. Până și Bigman, altfel un om nestăpânit, se izolase în tăcere la babord, privind prin hubloul cu câmp larg de vedere.

Dintr-o dată, Bigman rupse tăcerea:

— Lucky, ia uită-te acolo!

Lucky veni cu pași mari lângă Bigman. Se uitară împreună în tăcere. Peste jumătate din câmpul de vizibilitate era acoperit de lumina stelară a creaturilor fosforescente, mici și mari, dar toate având aceeași direcție: un perete uriaș care sclipea în culori schimbătoare.

— Crezi că ăla e peticul, Lucky? întrebă Bigman. Nu strălucea atât de tare când eram acolo, jos; și, oricum, nu ar avea de ce să sclipească, de vreme ce e mort, nu?

Lucky se gândi o clipă:

— Într-un fel, e chiar peticul, Bigman. Cred că întregul ocean se adună ca să se ospăteze.

Bigman se uită din nou și simți că i se face rău. Evident! Acolo erau sute de milioane de tone de carne, numai bune de consumat, iar lumina pe care o vedeau nu putea fi decât a micilor creaturi ale întunericului, care se hrăneau din monstrul mort.

Creaturile treceau prin dreptul babordului ca niște săgeți, mergând toate în aceeași direcție. Se

deplasau exact în direcția din care venea Hilda, spre cadavrul cât un munte lăsat de ei în urmă.

Cei mai mulți erau peștii-săgeată de toate mărimile. Fiecare avea de-a lungul coloanei vertebrale o linie albă, fosforescentă (de fapt, nu aveau coloană vertebrală, ci doar un fel de băț, fără articulații, dintr-o substanță cornoasă). La un capăt al acestei linii albe se afla un V galben palid, care indica locul capului. Lui Bigman chiar i se părea că pe lângă navă trece un flux nesfârșit de săgeți animate, dar în imaginație vedea și fălcile acestora, cu dinți ca acele, cu guri ca niște peșteri fără fund.

— Galaxie mare! spuse Lucky.

— Nisipuri marțiene! murmură și Bigman. Oceanul o să se golească de tot. Toate viețuitoarele din el se adună într-un singur loc!

Lucky făcu un calcul rapid:

— La viteza asta de adunare, peștii-săgeată vor termina monstrul în douăsprezece ore.

Din spate se auzi vocea lui Evans:

— Lucky, vreau să-ți vorbesc.

Lucky se întoarse spre el:

— Sigur. Care e problema, Lou?

— Când ai propus prima oară să mergem la suprafață, m-ai întrebat dacă pot veni cu o alternativă.

— Îmi amintesc. Dar nu mi-ai răspuns.

— Pot să-ți spun acum. De fapt, nu-ți răspund decât că trebuie să ne întoarcem în oraș.

— Ce idee ți-a venit? se auzi vocea lui Bigman.

Lucky nu mai avea nevoie să pună întrebarea cu glas tare. Cu nărilor dilatate, urla în sinea lui, furios că și-a permis să piardă atâtea minute prețioase privind prin hublou, în loc să se concentreze asupra problemelor grave și foarte urgente pe care le aveau.

Asta pentru că în pumnul strâns al lui Evans se afla blasterul lui Lucky, iar în ochii îngustați ai lui Evans se citea o hotărâre de nestrămutat.

— Ne întoarcem în oraș, repetă Evans.

12. ÎN ORAȘ?

— Care este problema, Lou? întrebă Lucky.

Evans făcu un gest nerăbdător cu blasterul.

— Dă motoarele înapoi, pornește spre fund și întoarce nava spre oraș. Nu tu, Lucky. Îl lași pe Bigman să facă toate astea. Apoi te duci lângă el, ca să pot să vă văd și pe voi doi, și comenzile.

Bigman avea mâinile pe jumătate ridicate și ochii întorși deja spre Lucky. Lucky rămăsese cu mâinile lipite de corp.

— Ce-ar fi să-mi spui ce te roade, Evans, spuse el.

— Pe mine, nimic. Problema e ce te roade pe tine. Ai ieșit să omori monstrul, apoi te-ai întors și imediat ai început să vorbești despre ridicarea la suprafață: De ce?

— Ți-am explicat motivele.

— Nu cred în motivele tale. Știi că dacă ne ridicăm la suprafață broaștele-V ne vor lua mințile în stăpânire. Eu am ceva experiență cu ele și știu prin urmare că broaștele-V ți-au preluat mintea. Ție.

— Poftim? sări Bigman. Ascultă, șefule, ai înnebunit?

— Știu precis ce fac, spuse Evans, privindu-l pe Lucky cu prudență. Dacă judeci lucrurile la rece, Bigman, îți vei da seama că Lucky este sub influența broaștelor-V. Nu uita că e și prietenul meu. Îl cunosc de mai multă vreme decât tine, Bigman, și mă doare că trebuie să fac asta, dar nu am încotro. Trebuie.

Bigman se uita la amândoi, foarte îndoit. Întrebă, cu voce joasă:

— Lucky, chiar te controlează broaștele alea?

— Nu, răspunse Lucky.

— Ce te așteptai să-ți răspundă? întrebă furios Evans. Este evident că-l controlează. Ca să omoare

monstrul, a trebuit să urce până aproape de suprafață, unde-l așteptau broaștele-V, care erau destul de aproape pentru a-l înhăța. L-au lăsat să omoare monstrul. De ce nu? Au fost foarte bucuroase să renunțe la controlul monstrului și să-l preia pe Lucky. Iar Lucky se întoarce și ne bâiguie că trebuie să urcăm la suprafață, unde vom fi printre broaște. Singurii oameni care cunosc adevărul vor fi neajutorați.

— Lucky?

Glasul lui Bigman tremura.

— Greșești, Lou, spuse calm Lucky Starr. Ceea ce faci acum este rezultatul captivității tale mentale. Ai mai fost sub control mental, iar broaștele-V îți cunosc mintea. Pot intra în mintea ta după voie. Faci acum exact ceea ce ți s-a impus să faci.

Strânsoarea lui Evans în jurul mânerului blasterului spori.

— Îmi pare rău, Lucky, dar nu ține. Ne întoarcem în oraș.

— Lou, dacă nu ești sub control, răspunse Lucky, dacă ai mintea liberă – atunci vei folosi blasterul în cazul în care voi încerca să te duc cu forța la suprafață. Corect?

Evans nu răspunse nimic.

Lucky continuă:

— Vei fi obligat s-o faci. Va fi de datoria ta, datoria față de Consiliu, față de omenire. Pe de altă parte, dacă te afli sub control mental, poți fi forțat să mă ameninți, pentru a încerca să mă determini să schimb cursul navei. Dar mă îndoiesc că vei putea fi forțat să mă omori. Omorârea unui prieten și a unui coleg din Consiliu este cu totul împotriva stilului tău de gândire. Așa că te rog să-mi dai blasterul.

Lucky avansă spre prietenul lui, cu mâna întinsă.

Bigman se uita la ei îngrozit.

Evans se retrase și spuse răgușit:

— Te avertizez, Lucky, am să trag!

Bigman, terorizat, strigă:

— Lucky, oprește-te!

Dar Lucky deja se opriase și se întorcea la locul lui, încet, foarte încet.

Evans avea ochii ca de mort. Stătea în fața colegilor, o statuie împietrită, cu degetul ferm pe trăgaci. Spuse cu voce de gheață:

— Ne întoarcem în oraș.

— Schimbă cursul spre oraș, îi spuse și Lucky unui Bigman cu priviri întrebătoare.

Bigman se îndreptă rapid spre comenzi, murmurând:

— Deci chiar e sub control...

— Da. Mi-e teamă că asta s-a întâmplat. Au trecut pe controlul maxim, ca să se asigure că va trage. Nu am nici o îndoială că e capabil să tragă în noi. Acum este în stare de amnezie. Nu-și va aminti niciodată scena asta.

— Ne poate auzi?

Bigman își amintea de piloții navei cu care ajunseseră ei pe Venus și de aparenta lor lipsă de reacție la lumea din jurul lor.

— Nu cred, răspunse Lucky, dar este atent la instrumente și dacă deviem de la cursul către oraș o să tragă. Ai grijă să nu greșești direcția.

— Apoi ce facem?

Evans vorbi, cu buzele lipite, reci și palide:

— Înapoi în oraș. Imediat!

Nemișcat, cu ochii fixați pe țeava blasterului din mâna prietenului lui, Lucky îi spuse ceva lui Bigman, încet și rapid.

Bigman încuviință, cu cea mai imperceptibilă aplecare de cap din câte era capabil.

Hilda se întorcea pe drumul pe care venise, înapoi în oraș.

Lou Evans, consilier, stătea lipit de perete, țeapăn, cu fața palidă, ochii lipsiți de milă mișcându-se de la comenzi la Lucky și Bigman. Trupul, paralizat, supus voinței celor care-i

controlau mintea, nu simțea nici măcar nevoia de a schimba blasterul dintr-o mână în alta.

Lucky își ciuli urechile, ca să audă sunetul grav al farului din Aphrodite, după care Hilda își găsea direcția. Fasciculul era emis în toate direcțiile din cel mai înalt punct al cupolei orașului Aphrodite. Faptul că nu au greșit drumul spre oraș era limpede, de parcă ar fi fost la douăzeci de metri de cupolă.

Lucky putea să spună cu exactitate, doar din frecvența sunetului auzit, că nu se deplasau direct spre oraș, ci cu o foarte ușoară deviație. Diferența de frecvență era atât de mică, încât nici nu era evidentă, dacă nu o căutai și nu aveai o ureche absolută. Dar pentru urechile controlate de alții ale lui Evans, diferența trebuia să treacă neobservată. Cel puțin, așa spera Lucky, din tot sufletul.

Lucky încerca să urmărească privirea goală a lui Evans, câtă vreme acesta se uita la instrumente. Era sigur că ochii lui Evans zăbovesc asupra indicatorului de adâncime. Era un cadran mare, un simplu cadran rotund, care indica presiunea apei. De la distanța la care se afla, Evans putea să spună dacă Hilda se îndreaptă sau nu spre suprafață.

Lucky era sigur că dacă acul indica tendința care nu trebuia, Evans ar fi tras fără să ezite o clipă.

Oricât de puțin ar fi încercat să se gândească la o soluție a problemei, ca să nu permită broaștelor-V să-i intercepteze ideile, nu putea să nu-și pună întrebarea de ce Evans nu trăsese din capul locului. Oricum era în intenția broaștelor-V să-i omoare, era clar din atacul monstrului. De ce erau mânați înapoi, spre Aphrodite?

Sau Evans urma să-i împuște îndată ce broaștele-V vor reuși să treacă peste ultimul scrupul al minții lui captive?

Purtătoarea schimbase din nou frecvența, aproape imperceptibil. Ochii lui Lucky se îndreptară din nou fulgerător în direcția lui Evans. Oare își închipuia el, sau în privirea lui Evans se

simțea o sclipire, nu o emoție, dar, oricum, o schimbare?

O fracțiune de secundă mai târziu, era limpede că nu e doar închipuirea lui, pentru că bicepsul lui Evans se contracta ușor, ridicând mâna cu blasterul.

Avea să tragă!

Chiar în timp ce gândul trecea prin mintea lui Lucky, nava s-a ciocnit de ceva. Evans, prins pe picior greșit, s-a răsturnat pe spate. Blasterul i-a lunecat printre degetele răsfire.

Lucky a acționat instantaneu. Același șoc care l-a dat înapoi pe Evans l-a aruncat și pe el în față. A profitat de șoc și s-a aruncat asupra oponentului, prinzându-i încheieturile într-o strânsoare de oțel.

Dar Evans era orice, numai un pigmeu nu. S-a luptat cu acea furie nepământească care-i fusese impusă. Și-a strâns picioarele în jurul lui Lucky și a început să-l strângă. Nava încă sălta și l-a ajutat pe Evans să ajungă deasupra.

Evans și-a lansat un pumn către Lucky, dar acesta a reușit să pareze cu un umăr. Și-a ridicat și el genunchii și l-a prins pe Evans în strânsoarea lor ca de clește, chiar sub șolduri.

Fața lui Evans era desfigurată de durere. S-a răsucit, dar Lucky s-a întors și el și a ajuns iar deasupra. S-a ridicat, fără ca picioarele să slăbească strânsoarea.

— Nu știu dacă mă auzi, Lou..., reuși să spună Lucky.

Evans nu-i dădea nici o atenție. Cu ultima efortare a corpului lui contorsionat, se arcui și-l aruncă pe Lucky în aer, scăpând cu această ocazie de strânsoare.

La atingerea podelei, Lucky s-a rostogolit, ridicându-se cu ușurință în picioare. Dar Evans, căzut pe spate, leșinase.

— Bigman! spuse Lucky, respirând din greu și trecându-și rapid mâna prin păr.

— Iată-mă, spuse micuțul, zâmbind și legănând pe un deget blasterul. Eram pregătit, pentru orice eventualitate, știi...

— Foarte bine, Bigman. Lasă blasterul și ai grijă de Lou. Fii atent la oase rupte. Apoi leagă-l strâns.

Lucky era din nou la comenzile Hildei. Cu o infinită precauție, o întoarse pe Hilda către rămășițele uriașului cadavru al peticului abisal pe care îl omorâse cu câteva ore mai înainte.

Mica stratagemă a lui Lucky reușise. Sperase că broaștele-V, în preocupările lor mentaliste, nu au idee despre adevăratele dimensiuni fizice ale peticului abisal și că lipsa de experiență în călătoriile submarine le va împiedica să-și dea seama de ușoara deviere de la curs efectuată de Bigman. Întreaga cacealma constase în cele spuse de Lucky lui Bigman când acesta urma să întoarcă nava spre oraș, sub amenințarea blasterului lui Evans.

„Curs coliziune petic”, spusese Lucky.

Cursul Hildei era din nou schimbat. Iar botul era îndreptat spre suprafață.

Evans, legat de scaunul lui, se uita la Lucky cu o privire mai mult decât rușinată.

— Te rog să mă ierți.

— Te înțelegem, Lou. Nu-ți mai face scrupule inutile, spuse Lucky abia șoptit. Dar nu te putem lăsa liber, cel puțin o vreme, înțelegi, nu?

— Cum să nu? Legați-mă mai bine. Merit. Dar, crede-mă, Lucky, în cea mai mare parte nici nu-mi amintesc cum a fost.

— Prietene, cel mai bine ar fi să tragi un pui de somn, spuse Lucky, trăgându-i un pumn prietenesc în umăr. O să te trezim când ajungem la suprafață, dacă va fi nevoie.

Apoi, câteva minute mai târziu, îi dădea indicații cu voce joasă lui Bigman.

— Bigman, adună toate blasterele din navă. De fapt, orice armă. Caută-le în dulapuri, rastele, sertare, peste tot.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Vreau să le arunc.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Sau tu, sau eu am putea intra sub influența broaștelor-V și nu vreau nimic care să ducă la repetarea celor întâmplate adineauri. Oricum, împotriva broaștelor-V armele acestea de tip fizic sunt inutile.

Unul după altul, două blastere, plus biciurile electrice de la fiecare costum submarin trecură în ejectorul de gunoaie. Deschiderea acestuia se găsea într-un perete și semăna teribil cu o ușă de dulap. Valvele unidirecționale lăsară armele să se îndrepte spre fundul oceanului.

— Află că mă simt de parcă aș fi dezbrăcat, murmură Bigman, privind țintă prin hubloul de la babord, parcă încercând să mai vadă o dată armele dispărute.

Dar n-a reușit să vadă decât lumina fosforescentă fulgerătoare a unui pește-săgeată. Nimic altceva.

Indicatorul de presiune a apei scădea încet. Plecaseră de la adâncimea de 850 de metri, iar acum se aflau la mai puțin de 600.

Bigman continua să se uite pe hubloul de la babord.

Lucky se uita la el.

— Cauți ceva?

— Mă tot gândeam, spuse Bigman, că ar trebui să se mai lumineze pe măsură ce ne apropiem de suprafață.

— Mă îndoiesc, răspunse Lucky. Pătura de alge acoperă foarte strâns suprafața oceanului. Scăpăm de întuneric doar după ce am depășit oglinda apei.

— Crezi că ne-am putea întâlni cu un trauler de cules alge, Lucky?

— Sper că nu.

Se aflau acum la 450 de metri.

Bigman vorbea despre lumină în efortul vizibil de a-și schimba cursul gândurilor.

— Lucky, ia zi-mi tu, cum se face că în aerul de pe Venus e atâta bioxid de carbon? Doar sunt atâtea plante! Iar plantele scot oxigenul din bioxidul de carbon, nu?

— Pe Pământ, așa fac. Dar îmi amintesc că la cursul de xeno-botanică ni s-a spus că viața vegetală venusiană are un truc propriu. Plantele terestre eliberează oxigenul în aer; plantele venusiene îl stochează în țesuturi, sub forma unor compuși bogați în oxigen.

Lucky vorbea absent, de parcă el însuși se ferea să nu cumva să intre în niște gânduri prea profunde.

— De asta nici un animal venusian nu respiră. Obțin tot oxigenul necesar din hrană.

— Să vezi și să nu crezi! spuse uluit Bigman.

— Se pare că hrana lor e chiar prea bogată în oxigen, altfel nu ar fi atât de amatoare de hrană săracă în oxigen, cum ar fi vaselina aceea cu care sunt hrănite broaștele-V. Asta e teoria mea, cel puțin.

Se aflau acum la doar 250 de metri de suprafață.

— Apropo, să nu uit, mi-a plăcut cum ai programat traiectoria. Mă refer la modul în care ai lovit monstrul. Bravo, Bigman.

— Păi n-a fost mare lucru, spuse Bigman, roșind de plăcere la lauda lui Lucky.

Se uită la cadranul de presiune. Acesta arăta o sută cincizeci de metri până la suprafață.

Se lăsă tăcerea.

Apoi începu să se audă deasupra lor o răpăială, o întrerupere bruscă a ascensiunii lor line, netede, a torsului uniform al motoarelor, apoi o iluminare bruscă a peisajului văzut prin hublou, ca și o viziune apocaliptică a unui cer complet înnorat și a apei pline cât vedeai cu ochii de frunze și tulpini. Apa era presărată de mici izbucniri verticale.

— Plouă, spuse Lucky. Mi-e teamă că va trebui să stăm liniștiți și să așteptăm venirea broaștelor-V.

— Păi, iată-le, deja, spuse Bigman sec.

La vedere, chiar lângă hublou, privind solemn în nava ieșită din întuneric, se aflau niște ochi negri, lichizi, privindu-i solemn, niște picioare strânse și niște degete prinse de o tulpină de iarbă de mare, pentru stabilitate: o broască-V!

13. ÎNTÂLNIREA MINȚILOR

Hilda ieșea destul de mult din apă și era antrenată de valurile oceanului venusian. Răpăiala ploii puternice și constante care lovea coca vasului suna ca o tobă, cu un ritm aproape terestru. Lui Bigman, marțian, noțiunea de ploaie și aceea de ocean îi erau străine, dar lui Lucky sunetul îi aminti imediat de acasă.

— Uită-te numai la broasca asta, Lucky, uită-te la ea!

— Mă uit, răspunse calm Lucky.

Bigman șterse sticla cu mânăca și se trezi că stă cu nasul lipit de hublou, ca să vadă mai bine.

Dintr-o dată se gândi că ar fi mai bine să nu se apropie atât de tare.

Se retrase brusc, apoi duse deliberat degetele mici ale mâinilor la colțurile gurii și le depărtă. Apoi execută o strâmbătură, cu limba scoasă și cu ochii privind cruciș, fluturând din degete.

Broasca-V se uita la el cu solemnitățe. Nici un mușchi nu i se clintise de la întâlnire. Pur și simplu stătea acolo și se clătina cu demnitate în bătaia valurilor. Nu părea să-i pese, nici să fie conștientă de apa care o mișca de colo-colo.

Bigman își strâmbă și mai tare fața și adresează un „A-a-a” creaturii.

— Ce faci, Bigman? se auzi vocea puternică a lui Lucky, de peste umărul lui.

Bigman sări ca ars, își luă mâinile de la gură și lăsă fața să-și recapete aspectul de spiriduș inițial. Spuse, zâmbind:

— Tocmai îi arătam broaștei-V ce cred eu despre ea.

— Iar ea tocmai îți arăta ce crede ea despre tine!

Lui Bigman i se opri inima în loc. Auzise o dezaprobare clară în glasul lui Lucky. Corect: într-o asemenea stare de criză, într-un asemenea pericol, lui Bigman îi ardea de strâmbături. Îl cuprinse rușinea.

Începu să vorbească cu glas tremurat:

— Lucky, crede-mă, nu știu ce m-a apucat.

— Ei, sau ele știu, spuse șuierat Lucky. Nu te-ai prins? Broaștele-V îți simt cele mai slabe puncte. Oricum ar face-o, ți se târăsc până în minte și odată ajunse acolo, nu mai ai cum să le faci să plece. De aceea, nu urma nici un impuls până ce te-ai gândit foarte bine la el.

— Da, Lucky, se auzi murmurul lui Bigman. Acum ce urmează?

Lucky se uită prin navă. Evans dormea și se clătina în somn, respirând cu dificultate. Ochii lui Lucky rămaseră pironiți asupra lui o vreme, apoi se întoarseră spre Bigman.

— Lucky? se auzi vocea timidă a lui Bigman.

— Ce este?

— Păi nu ai de gând să chemi stația spațială?

O clipă, Lucky se uită buimăcit la micul lui partener. Apoi cutele dintre ochi se neteziră, iar el șopti:

— Mare Galaxie! Uitasem! Uitasem, Bigman. Nici nu mi-a trecut prin cap că pentru asta am venit aici.

Bigman arătă cu un deget spre hubloul prin care broasca-V se uita la ei cu ochi de bufniță.

— Vrei să spui că asta...?

— Care asta? Astea, poate. Spațiile mare, cred că sunt mii de broaște-V aici!

Pe jumătate rușinat, Bigman recunoscuse în sinea lui că se bucură: se bucura că și Lucky e prins, ca și el, în capcana creaturilor. Se simțea eliberat de povara că s-ar putea simți prea atașat de el. La urma urmei, Lucky nu avea nici un drept...

Bigman își opri cursul gândurilor, îngrozit. Începea să aibă resentimente față de Lucky! El!

Nu, nu se putea. Deci era lucrătura lor.

Cu o sălbăticie invizibilă în afară, își goli grăbit toate gândurile din minte și se concentrează asupra lui Lucky, ale cărui degete erau acum pe transmițător, lucrând la acordul foarte fin necesar pentru transmisiile spațiale.

Apoi capul lui Bigman tresări amplu, la auzul brusc al unui sunet nou și straniu.

Era o voce fără intonație, care spunea:

— Nu încerca a te atinge de mașina ta de sunete la depărtare. Noi nu dorim asta.

Bigman se răsuci brusc. Îi căzuse falca de mirare și așa i-a stat clipe lungi. Spuse:

— Cine a spus asta? Unde e?

— Ia-o mai moale, Bigman, spuse Lucky. A fost în capul tău.

— Broaștele-V? Nu se poate!

— Galaxie mare! Cine altul?

Iar Bigman se întoarse la activitatea lui inițială, aceea de a căsca ochii mari la broasca-V care se clătina în apă.

La viața lui, Lucky mai simțise o singură dată atingerea unei minți străine asupra gândurilor lui. Asta se întâmplase în ziua în care întâlnise ființele acelea imateriale, din energie pură, care locuiau în cavernele profunde din scoarța lui Marte. Dar acolo fusese din voința lui proprie, iar intrarea în mintea lui fusese fără chinuri, fusese chiar plăcută. Își dăduse și atunci seama de propria neputință și neajutorare, dar în același timp se simțise eliberat de orice urmă de teamă.

Dar acum se afla în fața a ceva cu totul diferit. Degetele mentale din interiorul craniului lui își forțaseră drumul, iar el le simțea cu durere, cu scârbă și ură.

Mâna lui Lucky căzuse inertă de pe butoanele transmițătorului, iar el nu simțea nici un îndemn să o ridice la loc. Uitase din nou.

Vocea răsună încă o dată:

— Vibrează aerul cu gura ta.

— Adică să vorbesc? întrebă mirat Lucky. Nu poți auzi gândurile când nu vorbim?

— Le putem auzi doar slab și incert. Este foarte dificil, dacă nu te-am studiat mai înainte. Dacă vorbești, gândurile tale sunt mai precise și le putem auzi.

— Noi vă auzim fără nici o problemă, spuse Lucky.

— Da. Noi putem trimite gânduri cu putere și exactitate. Voi nu puteți.

— Ai auzit tot ce am spus până acum?

— Da.

— Ce dorești de la mine?

— Am detectat în mintea ta gânduri despre o organizație alcătuită din cei ca tine, dincolo de sfârșit, de cealaltă parte a cerului. Tu îi spui Consiliu. Noi dorim să cunoaștem mai multe despre aceasta.

În sinea sa, Lucky simțea o satisfacție fulminantă. Căpătase răspuns la cel puțin o întrebare. Câtă vreme el era singur, un individ, inamicul se mulțumise să încerce să-l omoare. Dar în ultimele ore inamicul descoperise că el a intrat prea adânc în măruntaiele situației, iar acum inamicul era îngrijorat.

Oare ceilalți membri ai Consiliului învață tot atât de repede în situații date? Oare care era natura acestui Consiliu?

Lucky înțelegea perfect curiozitatea inamicului, noua stare de prudență, dorința subită de a învăța mai multe lucruri de la el, înainte de a-l omorî. Nu e de mirare că inamicul se ferise să-l omoare, chiar și atunci când blasterul lui Evans era îndreptat asupra unui Lucky neajutorat. Poate că ezitase prea mult.

Dar Lucky își îndepărtă iute acest gând. La urma urmei, s-ar putea chiar să nu fie în stare să înțeleagă bine gândurile nespuse. Pe de altă parte, puteau și să mintă...

Spuse brusc:

— Ce aveți împotriva celor ca mine?

— Nu putem vorbi ceea ce nu este așa, răspunse vocea plată, lipsită de emoție.

Lucky strânse puternic din fălci, gândind febril. Oare să-i fi înțeles ultimele gânduri, cum că broaștele-V ar putea minți? Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

Vocea continuă:

— Noi nu gândim bine despre cei ca tine. Ei sfârșesc viață. Ei sunt mâncători de carne. Este rău să fii inteligent și să mănânci carne. Dacă mănânci carne, trebuie să sfârșești viață care trăiește, iar un mâncător de carne inteligent face mai mult rău decât unul fără minte, pentru că el poate gândi mai multe căi de a sfârși viața. Voi aveți tuburi mici care pot sfârși viața la mai multe ființe dintr-o dată.

— Dar nu omorâm broaște-V, nu vă omorâm pe voi.

— Ne-ați omorî, dacă v-am lăsa. Voi vă omorâți unii pe alții, în grupuri mici sau grupuri mari.

Lucky evită să comenteze ultima remarcă. Spuse doar:

— Și ce vreți de la cei ca mine?

— Sunteți tot mai mulți pe... Venus, spuse vocea. Vă răspândiți și ocupați loc.

— Noi nu putem să luăm prea mult spațiu, raționă Lucky. Nu putem construi orașe decât în apele puțin adânci. Adâncurile vor fi întotdeauna ale voastre, iar ele formează nouă părți din zece ale oceanului. În plus, noi vă putem ajuta pe voi. Dacă voi aveți știința minții, noi o avem pe cea a materiei. Ați văzut orașele noastre și mașinile de metal strălucitor care zboară prin apă și aer spre lumi de partea cealaltă a cerului. Cu puterea noastră, gândiți-vă cât de mult v-am putea ajuta.

— Noi nu avem nevoie de nimic. Noi trăim și gândim. Noi nu ne temem și noi nu urâm. Ce putem să ne dorim mai mult? Ce am putea face cu

orașele voastre, cu metalul și cu navele voastre?
Cum pot ele să ne facă viața mai bună?

— Să înțeleg că vreți să ne omorâți pe toți?

— Noi nu dorim să sfârșim viață. Este destul ca noi să vă stăpânim mințile, ca să știm că nu veți face rău.

Lucky avu o viziune fulgerătoare (a lui? implantată?) a unei specii autonome de oameni venusieni, trăind și mișcându-se sub controlul băștinașilor dominanți, rupând treptat toate legăturile cu Pământul, cu generații după generații de sclavi tot mai benevoli.

Spuse, cu cuvinte de care nu era încredințat pe de-a întregul:

— Oamenii nu pot permite să fie controlați mental.

— Este singura cale, iar voi trebuie să ne ajutați.

— Nu vă vom ajuta.

— Nu aveți de ales. Trebuie să ne spui despre acele pământuri de dincolo de cer, despre organizația de oameni ca tine, despre ce vor face ei împotriva noastră și cum să ne apărăm de ei.

— Nu aveți cum să mă obligați să fac asta.

— Nu avem? întrebă vocea. Gândește-te, atunci. Dacă nu ne spui informația cerută de noi, îți vom cere să cobori înapoi în ocean în mașina ta de metal strălucitor și să deschizi mașina pentru ape.

— Și să mor? întrebă ironic Lucky.

— Va fi necesar să vă terminați viețile. Cu știința voastră, nu ne permitem să vă lăsăm să vă amestecați iar cu cei ca voi. Puteți vorbi cu ei și puteți să generați represalii. Iar aceasta nu ar fi bine.

— Atunci nu am nimic de pierdut dacă nu vă spun nimic.

— Ai mult de pierdut. Dacă refuzi să ne dai ceea ce cerem, va trebui să intrăm în mintea ta cu forța. Iar aceasta nu este eficient. Se poate pierde mult din valoarea minții. Pentru a diminua acest pericol, va trebui să analizăm mintea ta bucată cu bucată,

ceea ce va fi neplăcut pentru tine. Ar fi mult mai bine pentru noi și pentru tine dacă ne vei ajuta din propria voință.

— Nu.

Și Lucky clătină hotărât din cap. Urmă o pauză. Apoi vocea reveni:

— Deși cei ca tine sunt meniți sfârșitului de viață, ei se tem de sfârșitul propriei vieți. Noi te vom elibera de această frică, dacă ne ajuți. Când vei coborî în ocean, pentru a termina viața ta, noi vom înlătura teama din mintea ta. Dar dacă alegi să nu ne ajuți, vom forța sfârșitul vieții tale oricum, dar nu vom înlătura teama. O vom intensifica.

— Nu, spuse Lucky, și mai puternic.

O altă pauză, mult mai lungă. Apoi vocea spuse din nou:

— Noi nu cerem știința ta din teamă pentru siguranța noastră, ci pentru a ne feri de măsuri mult mai neplăcute. Dacă rămânem cu cunoștințe incerte despre cum să ne ferim de cei ca tine din cealaltă parte a cerului, atunci vom fi nevoiți să aducem sfârșitul vieții pentru toți cei ca tine din lumea noastră. Vom lăsa oceanul să intre în orașele lor, așa cum aproape am făcut cu unul dintre ele. Viața se va sfârși pentru cei ca tine, ca și cum ai stinge un foc. Va fi stinsă și nu va mai arde niciodată.

Lucky râse tare:

— Încercați să mă obligați! spuse el cu emfază.

— Să te obligăm, ce?

— Să mă faceți să vorbesc. Să mă faceți să trimit nava înapoi în adâncuri. Încercați să mă obligați să fac orice.

— Crezi că nu putem?

— Știu că nu puteți.

— Atunci uită-te în jurul tău și vezi ce am realizat deja. Creatura ca tine care este legată se află sub comanda noastră. Creatura care stătea lângă tine este sub comanda noastră.

Lucky se roti pe loc. În tot acest timp nu auzise nici măcar o dată vocea lui Bigman. Parcă uitase cu totul de existența micului marțian. Iar acum îl vedea pe Bigman întins la podea, răsucit și ghemuit la picioarele lui.

Lucky se lăsă în genunchi, descurajat, cu un nod în gât.

— L-ați omorât?

— Nu, trăiește. Nu este nici măcar grav rănit. Dar, după cum vezi, ai rămas singur. Nu ai pe nimeni care să te ajute acum. Ei nu au putut să se opună. Nici tu nu vei putea.

Cu fața palidă, Lucky spuse:

— Nu, nu veți reuși să mă obligați la nimic.

— Ultima șansă. Ai de ales. Alegi să ne ajuți, astfel încât viața ta să se sfârșească în liniște și pace? Sau vei refuza să ne ajuți, iar viața ta va trebui să se sfârșească în durere și suferință, urmată, probabil, de sfârșitul vieții tuturor oamenilor din orașele de sub ocean? Care este alegerea? Oferă-ne răspunsul tău!

Cuvintele reverberau în capul lui Lucky, în vreme ce el se pregătea să facă față, singur, fără nici un prieten, atacurilor unei puteri mentale pe care nu știa cum s-o contracareze, cu excepția unei hotărâri încăpățănate.

14. BĂTĂLIA MINTILOR

Cum poți să ridici o barieră în calea unui atac mental? Lucky avea dorința de a rezista, dar nu erau mușchi pe care să-i încordezi, nu exista nici un gardian pe care să-l îndepărteze, nici o cale de a răspunde cu violență la violență. Trebuia să rămână exact așa cum era, rezistând la toate impulsurile care îi inundau mintea, gânduri dintre care îi era foarte greu să spună care erau ale lui și care nu.

Cum să-și dea seama dacă un gând era al lui? Ce dorea el cu adevărat să facă? Ce și-ar fi dorit el să facă cel mai mult?

Dar nimic nu-i venea în minte. Mintea lui era ca o pagină goală. Dar sigur trebuia să existe o cale. Nu ajunsese până aici fără un plan de acțiune.

Până aici?

Apoi își aminti. Inițial, fusese la fundul oceanului.

Asta este. În adâncurile minții lui, își amintea.

Era într-o navă. Venise la suprafață de la fundul oceanului. Era acum la suprafața apei. Bun. Ce urmează?

Dar de ce la suprafață? Începea să-și amintească, vag, că în adâncuri era mai sigur.

Își înclină cu mare dificultate capul, își închise ochii și-i deschise iarăși. Gândurile îi erau tari, grele. Trebuia să trimită un mesaj undeva... undeva... despre ceva...

Trebuia să trimită un mesaj.

Mesaj.

Și dintr-o dată străpunse vălul uitării! Era de parcă undeva, la mulți kilometri în ființa lui, cineva proptise un umăr într-o ușă și o deschisese. Dintr-o dată, avea clară misiunea lui, își amintea ceva ce uitase.

Radioul navei și stația spațială, evident.

Le strigă, răgușit:

— Nu m-ați prins! M-ați auzit? îmi amintesc, și n-am să mai uit niciodată!

Nici un răspuns.

Striga tare, incoerent. Mintea îi era slab ocupată cu imaginea unui om care se luptă cu o supradoză de tranchilizante. Ține mușchii activi, gândea el. Continuă să mergi. Continuă să mergi.

În cazul lui, trebuia să-și păstreze activă mintea, trebuia să țină în funcțiune fibrele mentale. Să facă ceva... Să facă ceva. Dacă te-ai oprit, te-au prins.

Continua să strige, iar sunetul devenea cuvânt:

— Am s-o fac. Am s-o fac!

S-o fac... Dar ce? Ce să fac? Simțea că lunecă iar în uitare.

Își repetă febril: „Să trimit o radiogramă la stație... la stație...” Dar cuvintele își pierdeau treptat din semnificație.

Acum se deplasa. Corpul i se mișca stângaci, de parcă articulațiile îi erau de lemn, prinse în cuie. Dar se întorcea. Era cu fața la radio. Vedea radioul clar, dar apoi era ca în ceață. Mintea i se îndrepta către misiunea asumată, iar radioul era din nou limpede la vedere. Vedea transmițtorul, vedea comenzile de stabilire a distanței și condensatorii de frecvență. Putea să-și amintească și să înțeleagă cum funcționează.

Făcu un pas în față, un pas târât și chinuitor, marcat de senzația copleșitoare a unor spini incandescenti care îi străpung tâmpilele.

Se împiedică și căzu în genunchi, apoi se ridică din nou, în dureri cumplite.

Cu ochii împăienjeniți de durere, încă putea vedea radioul. Mai întâi mișcă un picior, apoi pe celălalt.

Radioul părea la o sută de metri, avea contururi nesigure și era înconjurat de o ceață sângerie. Iar bubuiturile din capul lui Lucky creșteau în intensitate cu fiecare pas.

Se lupta să ignore durerea, să vadă doar radioul, să se gândească doar la radio. Își forța picioarele să se deplaseze împotriva rezistenței ca de cauciuc, le târa unul câte unul.

În cele din urmă, cu mâna întinsă, când degetele erau la cincisprezece centimetri de panoul de comandă al undelor ultracurte, Lucky știu că rezistența lui a ajuns la capăt. Oricât ar fi încercat, nu mai putea scoate nimic de la trupul lui epuizat. Era terminat. Totul se sfârșise.

Hilda era scena unei paralizii generalizate. Evans zăcea inconștient în colțul lui; Bigman era ghemuit la podea; iar Lucky, deși se încăpățâna să rămână în picioare, părea mort, iar singurul semn că trăiește era tremurul nervos al vârfurilor degetelor.

Vocea rece din mintea lui Lucky răsună din nou, în monotonia ei inexorabilă, egală:

— Ești neajutorat, dar nu-ți vei pierde cunoștința precum camarazii tăi. Vei suferi această durere până când te vei decide să scufunzi nava, să ne spui ce dorim să știm și să-ți termini viața. Noi avem răbdarea de a aștepta. Nu există cale de a ne rezista. Nu putem fi mituiți, nu putem fi amenințați!

Lucky simți, prin durerea torturii, prin mintea lui chinuită, că a apărut ceva nou, avea senzația că se va întâmpla o revoluție.

Nu pot fi mituiți. Nici amenințați...

Mituiți?

Chiar prin ceața semiconștienței lui răsări o scânteie.

Abandonă radioul, își întoarse gândurile în altă parte și brusc o parte din durere se atenuă. Lucky făcu un pas șovăielnic, depărtându-se de radio, iar durerea se atenuă și mai mult. Își luă gândul cu totul de la radio.

Lucky încerca să nu gândească. Încerca să acționeze automat, fără o planificare. Deci ei se concentrau ca să-l oprească să atingă radioul.

Probabil că nu sunt în stare să-și închipuie pericolul care îi paște. Inamicul nu are dreptul să-i cunoască intențiile și să încerce să-l oprească. Nu are voie să-l oprească.

Nu are voie.

Ajunsesse la dulăpiorul cu cele necesare pentru primul ajutor. Îi deschise ușa larg. Acum deja nu mai vedea clar și pierdu secunde prețioase bâjbâind.

Vocea spunea răbdătoare:

— Care este decizia ta? Iar tânărul consilier fu din nou lovit de cumplita durere care tindea să-l încovoie.

Lucky reușise să găsească ce-și propusese: un borcănel plat de compus siliconic albastru. Degetele îi săpară amarnic prin acoperământul de bumbac, pentru butonul microcâmpului paramagnetic care ținea borcănașul închis ermetic.

Simți vag butonul în vârful unui deget. Văzu la fel de vag capacul deplasându-se și căzând într-o parte. Auzi vag sunetul metastaticului lovit de metal. Amețit vedea că borcanul era deschis și-l duse, ca prin ceață, spre ejector. Ridică mâna.

Durerea se întorsese cu toată furia posibilă.

Brațul stâng ridicase deschiderea batantă a ejectorului, iar cel drept ridica tremurător prețiosul borcan spre deschiderea largă de cincisprezece centimetri.

Brațul i se mișca înnebunitor de încet. Nu mai putea vedea. Totul era acoperit de o ceață roșiatică.

Își simți brațul și borcanul ținut de el atingând peretele. Împinse, dar nu voia să se miște mai departe. Degetele mâinii stângi începură să pipăie în sus și în jos de la locul în care găsise ușa ejectorului. Atinse borcanul.

Nu îndrăznea să-i mai dea drumul din mâna dreaptă. Dacă îl scăpa, n-ar mai fi găsit puterea de a-l ridica din nou.

Îl ținea cu ambele mâini și-l trăgea cu ambele mâini în sus. Urca centimetru cu centimetru, în

vreme ce Lucky se apropia tot mai mult de limita leșinului.

Iar borcanul dus a fost!

I se părea că aude la un milion de kilometri șuieratul aerului comprimat. Știu atunci că borcanul fusese ejectat în caldul ocean venusian.

O clipă, durerea se amplifică dincolo de limita suportabilului, dar apoi, după o uriașă strângere, dispăru complet.

Lucky se îndreptă cu atenție și se depărtă de perete. Fața și tot trupul îi erau leoarcă de sudoare, iar mintea îi era plină de vârtejuri.

Se îndreptă către emițător cât de rapid îi permiteau pașii șovăielnici. De data asta, nu l-a mai oprit nimic.

Evans ședea în scaunul lui, cu fața ascunsă în palme. Înghițise apă ca un disperat în deșert și spunea încontinuu: „Nu-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.”

Bigman, gol până la brâu, își ștergea capul și pieptul cu o cârpă umedă. Pe față i se vedea un zâmbet tremurat.

— Ba eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot. Într-o clipă eram în picioare și ascultam vocea aia, Lucky, apoi, fără avertisment, eram trântit la podea. Nu mai simțeam nimic, nu-mi puteam întoarce capul, nu puteam nici măcar să clilesc din ochi, dar am auzit tot ce se întâmpla. Am auzit vocea și tot ce-ți spunea, Lucky, apoi te-am văzut pornind spre radio...

Pufni și clătină din cap.

— Să știi că n-am reușit din prima, spuse Lucky cu voce slabă.

— Habar n-am avut. Nu mai erai în câmpul meu de vedere, iar după aceea tot ce am putut să fac a fost să stau acolo întins și să aștept să transmiți mesajul. Nu se întâmpla nimic, așa că mi-am închipuit că și pe tine te-au prins. În mintea mea, ne vedeam pe toți trei întinși la podea, într-o viață fără viață. Totul se terminase, iar eu nu puteam

mișca un deget. Nu puteam decât să respir. Apoi ai revenit în fața ochilor mei și-mi venea să râd, să plâng și să strig în același timp, dar nu puteam decât să stau acolo întins și atât. Te-am văzut apropiindu-te de perete și nu-mi puteam închipui ce Spațiul mamei lui îți venise taman atunci să faci, dar după câteva minute totul era terminat. Mamă, mamă!

Evans spuse prudent:

— Și chiar ne întoarcem spre Aphrodite, Lucky? Nu încapă nici o îndoială?

— Dacă instrumentele nu ne mint, ne întoarcem exact acolo. Iar eu personal am încredere în instrumente, spuse Lucky. Când o să ajungem în oraș și o să avem puțin timp liber, o să avem parte toți de niște îngrijiri medicale.

— Somn! insistă Bigman. Atâta vreau. Vreau să dorm două zile ca un bolovan.

— O să ai parte și de asta, în mod sigur, spuse Lucky.

Dar Evans era mult mai marcat de experiență decât ceilalți doi. Arăta asta prin modul în care își strânsese brațele și se chircise, se ghemuise în scaunul lui.

— Oare nu mai interferă cu noi? spuse el cu temere.

Era clar la cine se referă.

— Nu pot să garantez, veni răspunsul lui Lucky, dar partea cea mai rea a afacerii s-a încheiat. Am reușit să iau legătura cu stația spațială.

— Ești sigur? Nu încapă nici o îndoială?

— Nici cea mai mică îndoială. Chiar mi-au asigurat un releu spre Pământ și am vorbit chiar cu Conway. Partea asta a problemei e rezolvată.

— Atunci s-a rezolvat totul, jubilă Bigman. Pământul e pregătit. Cunoaște adevărul despre broaștele-V.

Lucky zâmbea, fără a comenta afirmația.

Bigman continuă:

— Lucky, încă ceva. Spune-mi și mie ce s-a întâmplat în realitate. Cum ai reușit să scapi din strânsoarea lor? Nisipuri marțiene! Cum ai făcut?

— Ceva ce ar fi trebuit să fac din capul locului, dacă eram deștept. Am fi fost scutiți de o grămadă de neazuri inutile. Vocea ne-a spus că tot ce vor ei de la viață e să trăiască și să gândească. Îți amintești, Bigman? După aceea, a spus că nu există nici o cale de a fi amenințați sau mituiți. Abia în ultima clipă mi-am dat seama că eu și cu tine știm mai bine cum stau lucrurile.

— Eu știu mai bine? întrebă Bigman interzis.

— Categorie. Tu ai descoperit, la două minute după ce ai văzut prima broască-V, că au nevoie de la viață de mai mult decât să trăiască și să gândească. Ți-am vorbit în drumul nostru spre suprafață despre modul în care plantele venusiene stochează oxigenul și cum animalele venusiene își capătă oxigenul din hrană și deci nu au nevoie să respire. De fapt, ți-am spus că probabil au prea mult oxigen și că de aceea sunt nebune după hrană săracă în oxigen, cum ar fi hidrocarburile. Îți amintești de vaselina aceea pentru mecanisme?

Ochii lui Bigman erau mai-mai să iasă din orbite.

— Normal că-mi amintesc.

— Gândește-te cât de mult duc cei de aici dorul hidrocarburilor. Probabil că la fel simte și un copil că vrea o bomboană.

Bigman se repetă:

— Normal.

— Broaștele-V ne aveau sub control mental, dar pentru a ne menține sub control era nevoie să se concentreze. Trebuia să le distrag cumva de la efortul de concentrare, cel puțin pe cele mai apropiate de navă, a căror influență era cea mai puternică. De aceea, mi-a fost clar că trebuie să lansez în apă cel mai evident lucru.

— Despre ce vorbești? Nu mă mai fierbe atâta, Lucky!

— Am aruncat în ocean un borcan cu jeleu de petrol, pe care l-am scos din dulăpiorul medical de la bord. E o hidrocarbură pură, mult mai pură decât vaselina de mecanisme. Nu i-au putut rezista. Chiar când era la mijloc o miză atât de mare, nu i-au putut rezista. Cei mai apropiați de noi s-au scufundat după borcan. Cei mai îndepărtați se aflau în legături mentale cu ei, iar mințile li s-au îndreptat instantaneu spre hidrocarbură. Au pierdut controlul nostru și am putut să transmit mesajul. Asta e tot.

— Deci s-a zis cu ei, spuse Evans.

— În privința asta, spuse Lucky, nu sunt deloc sigur. Mai există niște detalii...

Se întoarse, încruntat, plescăind înciudat din buze: spusese prea multe.

Cupola strălucea mirific în hubloul babordului, iar Bigman simțea cum i se topește inima de atâta frumusețe. Mâncase, trăsesse și un pui de somn, deci îi revenise cu totul cheful de viață efervescent, care îl caracteriza. Lou Evans își revenise considerabil după starea deznădăjduită în care se aflate. Numai Lucky nu-și pierduse circumspecția.

— Lucky, ascultă la mine, broaștele alea sunt demoralizate. Ascultă aici, nu ne-am întors noi cale de două sute de kilometri și nu ne-a atins una măcar? Ei?

— În clipa asta, singura mea grijă este de ce nu primesc nici un răspuns din cupolă, spuse Lucky.

Și Evans era încruntat:

— N-ar trebui să le ia atât de mult.

Bigman se uită de la unul la altul.

— Doar nu credeți că s-a întâmplat ceva urât în oraș, nu?

Lucky îi făcu un semn cu mâna să facă liniște. În receptor se auzi, vorbind încet și rapid, o voce:

— Identificarea, vă rog.

— Aceasta este o navă arondată Consiliului, numită Hilda, punct de pornire Aphrodite,

destinație Aphrodite. La comandă, David Starr, care vă vorbește.

— Va trebui să așteptați.

— Din ce motive, vă rog?

— Toate ecluzele sunt pe moment în funcțiune.

Evans se încruntă și murmură:

— Lucky, asta e imposibil.

— Când se va elibera o ecluză? întrebă Lucky.

Dați-mi poziția ei și dirijați-mă într-acolo prin ultrasemnale.

— Va trebui să așteptați.

Legătura rămăsese deschisă în continuare, dar omul de la capătul celălalt nu mai spunea nimic.

Bigman sări indignat:

— Lucky, cheamă-l pe consilierul Morriss. O să ia măsuri.

Evans interveni ezitant:

— Morriss mă consideră un trădător. Lucky, dacă o să considere că te-ai dat de partea mea?

— Dacă ar fi așa, răspunse Lucky, atunci e mai mult decât doritor să ne vadă în oraș. Nu, părerea mea e că omul care ne-a vorbit este sub control mental.

— Ca să ne oprească să intrăm, întrebă Evans. Vorbești serios?

— Vorbesc serios.

— Dar nu au cum să ne împiedice să intrăm, până la urmă, dacă nu...

Iar Evans păli și se duse cu pași mari la hublou.

— Lucky, ai dreptate! Aduc un tun-blaster. Vor să ne facă una cu apa!

Bigman ajunsese și el la hublou. Nu mai încăpea nici o îndoială: o secțiune a cupolei glisase lateral, iar prin ea, oarecum ireal să-l vezi în apă, se iveau un tub îndesat.

Bigman privea țeava cum coboară și se fixează pe ei, cu o oroare fascinantă. Hilda nu era înarmată. Nu ar fi putut vreodată să spera să ajungă la o accelerație care s-o scoată din raza de acțiune a

tunului. Aparent, nimic nu-i mai putea salva de la o moarte instantanee.

15. INAMICUL?

Dar chiar în timp ce Bigman simțea cum i se strânge stomacul la perspectiva de a fi distrus pe loc, el îl auzea pe Lucky vorbind energic în transmițător:

— Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda...

De cealaltă parte izbucni o voce speriată:

— Aici Clement Heber, de la controlul ecluzei. Ce s-a întâmplat? Repet: ce s-a întâmplat? Clement Heber...

Bigman strigă fericit:

— Lucky, retrag blasterul!

Lucky râsuflă ușurat, dar foarte discret. Singurul semn că a fost într-o stare de tensiune. El spuse în continuare:

— Submarinul Hilda s-a prezentat pentru a intra în Aphrodite. Vă rog să ne repartizați o ecluză. Repet. Rog repartizare ecluză.

— Puteți andoca la ecluza cincisprezece. Urmați semnalul direcțional. Se pare că aici există o oarecare confuzie.

Lucky se ridică și-i spuse lui Evans:

— Lou, preia comanda și du nava în oraș cât poți de repede.

Îi făcu semn lui Bigman să vină cu el în cabina alăturată.

— C-ceai...

Bigman bolborosea ca o cafetieră veche.

Lucky suspină și spuse:

— Îmi închipuisem că broaștele-V vor încerca să ne împiedice să intrăm, de aceea mă gândisem dinainte la trucul cu petrolul. Dar nu credeam că or să meargă atât de departe încât să ne țintească cu

un tun. De aia m-au trecut toate apele. Nu eram sigur deloc că folosirea ideii de petrol o să meargă.

— Și de ce a funcționat?

— Tot hidrocarbură. Petrolul este o hidrocarbură. Am transmis prin radio, iar broaștele-V care-i comandau pe gardienii cupolei au fost distrase.

— Dar de unde știau ei ce e ăla petrol?

— Bigman, mi-am reprezentat în minte ce credeam eu despre petrol. Braștele-V pot citi mintea, atunci când adaugi imaginilor mentale și vorbirea.

Dar deodată vocea îi deveni un suspin:

— Asta n-are mare importanță. Dacă sunt pregătite să ne distrugă, înseamnă că sunt pregătite pentru ceva foarte violent; sunt disperate. Și noi suntem disperați. Trebuie să punem capăt problemei cât mai repede. O singură greșeală în acest stadiu și suntem morți.

Lucky scoase din buzunarul de la piept un scriber și începu să scrie rapid pe o folie.

— Asta trebuie să faci atunci când îți trimit cuvântul dat.

Ochii lui Bigman se făcură cât cepele.

— Dar, Lucky...!

— Sst! Nu folosi nici unul din cuvintele din bilet.

Bigman arată printr-o înclinare că acceptă.

— Dar ești sigur că așa este?

— Sper, spuse Lucky, cu o figură neliniștită. Pământul a aflat de broaștele-V, așa că acestea nu vor distruge omenirea. Dar ar putea să producă pagube aici, pe Venus. Trebuie să împiedicăm asta, într-un fel sau în altul. Înțelegeți ce ai de făcut?

— Da.

— În acest caz...

Și Lucky luă folia, mototolind-o. Pastila rămasă a băgat-o în buzunarul de la cămașă.

— Lucky, suntem în ecluză, se auzi glasul lui Lou. În cinci minute suntem în oraș.

— Perfect. Cheamă-l pe Morriss prin radio.

Se aflau din nou la reprezentanța Consiliului din Aphrodite, în aceeași cameră în care îl întâlniseră pentru prima oară pe Lou Evans; aceeași în care văzuseră pentru prima oară și o broască-V, își aminti neliniștit Bigman. Se cutremură gândindu-se la acele tentacule mentale care i se infiltraseră în cap pentru prima oară, fără știrea lui.

Dar de data asta camera arăta altfel. Acvariul nu mai era, cum nu mai erau nici farfurioarele cu alune și vaselină. Mesele înalte erau goale, în fața ferestrei false.

Morriss arătase pe mutește noua situație la intrarea lor. Obrajii lui durdulii se scofălciseră, iar ochii erau marcați de cearcăne de oboseală. Până și strângerea de mână era nesigură.

Bigman puse pe masă cu grijă ceea ce adusese. Pe cutie scria „Jeleu de petrol”.

Lou Evans și Lucky se așezară.

Morriss, rămas în picioare, spuse:

— Am scăpat de toate broaștele-V din clădire. Mai mult nu am putut, pentru că nu pot cere oamenilor să renunțe la animalele lor de casă fără un motiv întemeiat. Și, evident, nu le-am putut furniza motivul.

— Va fi de ajuns, spuse Lucky, ca în timpul discuției noastre să ții ochii îndreptați spre cutia asta cu hidrocarbură. Te rog să nu uiți nici o clipă de existența ei în această cameră.

— Crezi că o să ajute? întrebă nesigur Morriss.

— Cred că o să ajute.

Morriss se opri în fața lui Lucky. Vocea lui suna ca un bubuit:

— Starr, mie nu-mi vine a crede. Broaștele-V sunt în oraș de ani de zile. Le avem încă de la construirea orașului.

— Trebuie să nu scapi din vedere... începu Lucky.

— ...că sunt sub influența lor? Morriss se înroșise. Nu e adevărat. Neg cu hotărâre.

— Doctore Morriss, nu e ceva de care să te rușinezi, spuse sec Lucky. Evans era sub controlul lor de zile întregi, iar eu și Bigman am fost și noi prinși. Este posibil să crezi sincer că mintea ta nu a fost nici un moment atacată.

— Nu ai nici o dovadă, dar nu are importanță, răspunse cu violență Morriss. Să presupunem că aveți dreptate. Problema este, ce putem face? Cum luptăm cu ele? Să trimitem oamenii împotriva lor e inutil. Dacă aducem o flotă să bombardeze Venus din spațiu, s-ar putea să ne oblige să deschidem vanele ecluzelor și să înecăm toate orașele de pe Venus, drept răzbunare. Oricum, nu vom putea niciodată ucide toate broaștele-V de pe Venus. Au la dispoziție ca să se ascundă trei trilioane și jumătate de kilometri cubi de ocean și dacă vor pot să se înmulțească foarte rapid. Este evident că faptul că ai avertizat Pământul este esențial, recunosc, dar avem în continuare pe cap niște probleme foarte mari.

— Ai dreptate, recunosc Lucky, dar să știi că nu am transmis pe Pământ totul. Nu aveam dreptul, câtă vreme nu știam totul. De pildă...

Interfonul licări, iar Morriss lătră în difuzor:

— Ce mai este?

— Lyman Turner, pentru audiență, domnule, veni răspunsul.

— O clipă. Venusianul se aplecă spre Lucky și-i spuse cu voce joasă: Ești sigur că vrem să vină?

— Păi era vorba de întâlnirea pentru întărirea pereților partițiilor de transită din interiorul orașului, nu?

— Da, dar...

— Turner este în mod sigur victimă. În afară de noi, este funcționarul cu un grad înalt pe care oricine l-ar alege ca să-l controleze. Evident că trebuie să-l vedem.

Morriss spuse în microfon:

— Trimite-l aici.

Fața slăbănoagă a lui Turner, cu nasul încovoiat, era o mască a curiozității. Liniștea din cameră și modul în care ceilalți se holbau la el ar fi dat fiori chiar și unui om mai puțin sensibil.

Lăsând geanta cu omniprezentul computer, el spuse:

— S-a întâmplat ceva rău, domnilor?

Încet, cu mare grijă, Lucky i-a prezentat în linii mari problema.

Gura lui Turner a rămas multă vreme căscată. După care a spus, slab de tot:

— Vreți să spuneți că... mintea mea...

— Cum altfel ar fi știut omul de la ecluză modalitatea exactă de a scăpa de intruși? Nu avea nici pregătirea, nici inteligența necesară, și cu toate acestea s-a baricadat acolo absolut perfect.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Niciodată nu m-am gândit la asta.

Vocea lui Turner devenise un murmur incoerent.

— Cum de mi-a scăpat așa ceva?

— Pur și simplu ți s-a comandat să-ți scape totul.

— Ce rușine îmi e...

— Să știi că nu ești singur, Turner. Și eu, și doctorul Morriss, și consilierul Evans...

— Și ce facem în situația dată?

Lucky răspunse calm:

— Exact asta ne întreba doctorul Morriss la sosirea ta. O să avem nevoie de întreaga noastră putere de judecată. Unul din motivele pentru care am sugerat venirea ta aici este computerul tău. S-ar putea să avem nevoie de acest computer.

— Pe oceanele lui Venus, sper să fie nevoie, spuse Turner, trezit la viață de subiectul lui preferat. Dacă aș putea face ceva ca să...

Și-și duse mâna la frunte, parcă temându-se de propriul cap de pe umeri, un cap străin, căruia nu-i cunoștea posesorul.

— Dar în clipa asta putem spune că noi suntem noi înșine?

— Câtă vreme ne concentrăm asupra acestui jeleu petrolier, suntem în siguranță, explică Evans.

— Nu înțeleg. Cum poate să ne ajute un jeleu?

— Ajută. Deocamdată, să lăsăm deoparte cauza, spuse Lucky. Vreau să continui ce aveam de spus atunci când ai intrat.

Bigman se repezi la perete și se uită agale la masa acum goală și la borcanul deschis de pe cealaltă.

— Problema noastră este următoarea, continuă Lucky. Oare broaștele-V sunt adevărata amenințare?

— Păi exact asta e teoria ta, spuse Morriss, foarte surprins.

— Evident, sunt un pericol prin faptul că au tendința de a controla mințile oamenilor. Dar sunt ele un adevărat inamic? Își încearcă mințile cu cele ale oamenilor și se dovedesc un adversar formidabil, dar broaștele-V, ca indivizi, se dovedesc destul de neinteligente.

— Cum așa?

— Ați avut aici o broască-V care nu a avut înțelepciunea să se țină deoparte de mințile noastre. A transmis peste tot că a văzut niște oameni deosebiți, fără mustață. I-a ordonat lui Bigman să-i dea alune unse cu vaselină. Asta denotă oare inteligență? S-a dat de gol aproape imediat.

Morriss ridică din umeri.

— Poate că nu toate broaștele-V sunt inteligente.

— Chestiunea merge și mai departe de atât. Noi eram neajutorați, în strânsoarea lor mentală, la suprafața oceanului. Dar eu descoperisem unele lucruri și am încercat asupra lor jeleul de hidrocarburi și a mers. I-a împrăștiat. Să nu uităm, era în joc însuși scopul lor strategic. Era absolut necesar să ne împiedice să anunțăm Pământul despre existența lor. Cu toate acestea, au zădărnicit totul pentru un borcan de jeleu petrolier. Din nou,

aproape ne-au distrus la revenirea noastră la Aphrodite. Tunul începuse să ne țintească, dar menționarea acestui compus petrolier le-a zădărnicit toate planurile.

Turner se foi neliniștit în scaun.

— Starr, acum înțeleg ce voiai să spui cu jeleul petrolier. Toată lumea știe că broaștele-V sunt nebune după grăsimile de orice fel. Iar această dorință le e mai presus de orice.

— O dorință prea puternică pentru niște ființe inteligente, care vor să-i învingă pe pământeni? Turner, ai renunța la o victorie decisivă pentru o bucată de tort de ciocolată?

— Evident că nu, dar asta nu dovedește că broaștele ar renunța.

— Îți garantez că ar renunța. Minte a unei broaște-V ne este străină și deci nu putem presupune că ce e valabil pentru noi ar fi valabil și pentru ele. Dar prea e dubioasă această nebunie după hidrocarburi. Pe mine mă duce gândul la o comparație între broaștele-V și câini, mai degrabă decât să le compar cu oamenii.

— Cum justifici comparația? întrebă Morriss.

— Iată cum, spuse Lucky. Un câine poate fi antrenat să facă multe lucruri aparent inteligente. O creatură care nu a văzut și nu a auzit în viața ei de un câine, dacă ar fi văzut un câine însoțindu-și stăpânul orb, înainte să apară Son-O-Trap, s-ar fi întrebat cine e mai inteligent: omul sau câinele. Dar dacă ar fi trecut pe lângă ei cu un os plin cu carne și ar fi observat cât de tare este atras câinele, și-ar fi dat seama de adevăr.

Turner, palid și cu ochii aproape ieșiți din orbite, spuse:

— Vrei să spui că broaștele-V sunt pur și simplu uneltele unor ființe umane?

— Nu ți se pare foarte plauzibil, Turner? Doctorul Morriss tocmai a spus că broaștele-V sunt în oraș de mulți ani, dar ele au început să provoace incidente doar cu câteva luni în urmă.

Problemele au început cu lucruri mărunte, cum ar fi un om care și-a aruncat banii pe stradă. E ca și cum niște oameni ar fi învățat cum să folosească înzestrarea telepatică naturală a broaștelor-V pentru a impune ordinele și controlul unor ființe umane. E ca și cum ar fi început să exerseze treptat, să-și dezvolte nivelul controlului, până când erau în stare să treacă la lucruri mai mari. S-ar putea ca scopul lor final să nu fie drojdiile, ci ceva mult mai mare, ca de pildă controlul absolut asupra Confederației Solare, sau chiar a întregii Galaxii.

— Nu-mi vine să cred una ca asta, spuse Morriss.

— Atunci să mai vin cu niște dovezi. Când eram în ocean, ne-a vorbit o voce mentală, care se declara a unei broaște-V. A încercat să ne forțeze să furnizăm informații și apoi să ne sinucidem.

— Ei bine?

— Ei bine, vocea ajungea la noi prin intermediul unei broaște-V, dar nu provenea de la o broască-V. Venea din partea unei ființe umane.

Lou Evans se ridicase în picioare și se uita cu totul descumpănit la Lucky.

Lucky zâmbi.

— Nici măcar Lou nu o crede, dar este adevărul adevărat. Vocea vorbea despre „mașini de metal strălucitor”, nu despre „navă”. Ni se sugera că broaștelor-V nu le sunt familiare anumite noțiuni și de aceea folosesc pentru ele termeni ocolitori, descriptivi, care să însemne același lucru. Dar vocea a uitat ceva. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt: „Viața se va sfârși pentru cei ca tine, ca și cum ai stinge un foc. Va fi stinsă și nu va mai arde niciodată.”

Morriss repetă apatic:

— Ei bine?

— Ei bine, ar fi cazul să înțelegeți. Cum putea folosi o broască-V un concept cum ar fi „stingerea unui foc”, sau pur și simplu ideea de ardere? Dacă

vocea se pretindea a fi a unei broaște-V, care nu știe ce e aceea o navă, cum putea ști ce este acela foc?

Le era tuturor evident, dar Lucky continuă furios:

— Atmosfera lui Venus este compusă din nitrogen și bioxid de carbon. Nu există oxigen în stare liberă. Știm cu toții asta. În atmosfera venusiană nu poate să ardă nimic. Nu pot exista flăcări. O broască-V poate să se căznească un milion de ani, dar nu va avea de unde să vadă un foc. Cineva poate să spună că ar fi putut vedea focuri sub cupolele orașelor, dar oricum n-ar fi înțeles natura focului, nu mai mult decât funcționarea navelor noastre. În ce mă privește, sunt sigur că gândurile pe care le primeam nu proveneau de la o broască-V, ci de la un om care se folosea de broaștele-V pentru a ajunge la mințile noastre.

— Dar cum de e posibil așa ceva? întrebă Turner.

— Nu știu, spuse Lucky. Aș vrea să știu. În mod sigur, ca să găsești așa ceva e nevoie de o minte strălucită. Un om ar trebui să știe multe lucruri despre subiecte ca funcționarea unui sistem nervos și despre fenomenele electrice care o însoțesc.

Lucky se uită cu răceală la Morriss:

— De pildă, ar trebui să fie specializat în biofizică.

Toți ochii erau întorși spre consilierul venusian, căruia sângele îi pierea din față, până când mustața grizonată nu se mai văzu pe fundalul pielii palide.

16. INAMICUL!

Morriss reuși doar să bâiguie:

— Vrei să spui că...?

Dar vocea i se frânse, răgușită.

— Nu emit nici o acuzație, spuse liniștit Lucky.
Doar am emis o ipoteză.

Morriss se uita în jur deznădăjduit, întorcându-și privirea spre fiecare dintre ceilalți patru oameni din încăpere, uitându-se fix, fascinat, în ochii lor.

Spuse, înecându-se:

— E o nebunie, e o prostie. Eu am raportat primul toate tulburările de pe Venus! Căutați raportul original de la Consiliu! Eu l-am semnat. De ce să chem Consiliul, dacă aş fi fost... Şi ce motiv aş fi avut? Ei? Ce motiv?

Consilierul Evans părea foarte stânjenit. Din privirea sa aruncată în direcția lui Turner, Bigman își dădea seama că Evans n-ar fi vrut martori din exterior la o dispută care ținea doar de Consiliu.

Cu toate acestea, Evans a vorbit în cu totul altă direcție:

— Asta ar explica efortul depus de doctorul Morriss pentru a mă discredita. Eram un intrus, eram periculos, puteam să aflu din întâmplare adevărul. Deja descoperisem o jumătate din el, în mod sigur.

Morriss respira greu.

— Nu am făcut niciodată așa ceva. Este o conspirație împotriva mea și n-o să vă fie moale nici unuia, dacă veți continua. Voi apela la justiție.

— Vrei să spui că dorești un proces în fața Consiliului? întrebă Lucky. Vrei să-ți pledezi cauza în fața plenului Comitetului Central al Consiliului?

Evident, Lucky se referea la procedura judecării consilierilor acuzați de înaltă trădare față de Consiliu și față de Sistemul Solar. În istoria

Consiliului, nimeni nu fusese supus acestei proceduri.

La menționarea acestei posibilități, pe Morriss l-au părăsit toate frânele care-l reținuseră. Urlând, se ridică și se aruncă asupra lui Lucky.

Lucky se rostogoli peste brațul fotoliului pe care stătea și, în același timp, făcu un semn rapid în direcția lui Bigman.

Era semnalul pe care-l conveniseră mai înainte. Bigman trecu la îndeplinirea instrucțiunilor date de Lucky pe când se aflau încă la bordul Hildei și treceau prin ecluza care-i ducea sub cupola de la Aphrodite.

Se auzi tunetul blasterului. Fusese reglat la intensitate mică, dar radiațiile lui ionizante au umplut camera de un miros pătrunzător de ozon.

Și așa a rămas camera clipe lungi. Orice mișcare încetase. Morriss, cu capul căzut în fotoliul lui Lucky, nu făcu nici un gest de ridicare. Bigman rămăsese în picioare, ca o statuie miniaturală, cu blasterul la șold, de parcă înghețase în actul tragerii.

Iar ținta loviturii de blaster se afla întinsă, distrusă, pe podea.

Lou Evans a fost primul care și-a recăpătat glasul, dar doar pentru a scoate o exclamație:

— Sfinte Spațiule...!

Apoi a urmat șuieratul lui Lyman Turner:

— Ce ai făcut?

Morriss, gâfâind după recentul lui efort, nu putea spune nimic, dar își rotise capul și-l privea mutește pe Bigman.

— Bună lovitură, Bigman, îl laudă Lucky, laudă la care Bigman zâmbi fericit.

Cutia neagră a computerului lui Lyman Turner zăcea zdrobită și în cea mai mare parte carbonizată, dezintegrată.

Vocea lui Turner căpătă vigoare:

— Calculatorul meu! Idiotule! Cum ai putut să faci una ca asta?

Îi răspunse Lucky, foarte natural:

— Nu a făcut decât ce trebuia să facă, Turner. Iar acum, vreau ca toată lumea să păstreze liniștea.

Se întoarse spre Morriss, îl ajută pe rubicondul personaj să se ridice și-i spuse:

— Domnule doctor Morriss, vă prezint scuzele mele. Trebuia însă să fiu sigur că atenția lui Turner este îndreptată într-o direcție cu totul greșită. A trebuit să mă folosesc de tine în acest scop.

— Asta înseamnă că nu mă bănuiești de... de... bâigui Morriss.

— Nici măcar o clipă nu mi-am pus problema, răspunse Lucky. Niciodată.

Morriss se depărtă puțin, cu ochii aprinși de mânie.

— Atunci, Starr, aștept o explicație.

— Înainte de prezenta ședință, începu Lucky, n-am îndrăznit niciodată să-i spun cuiva că bănuiesc că în spatele broaștelor-V se află un om. Nu am putut spune asta nici măcar în mesajul meu către Pământ. Mi s-a părut evident că dacă aș fi făcut asta, adevăratul inamic ar fi devenit disperat și ar fi luat măsuri, cum ar fi inundarea unuia dintre orașe, șantajându-ne după aceea cu repetarea isprăvii. Câtă vreme nu știa că am eliminat broaștele-V din bănuielile mele, speram că va continua jocul lui și că nu va urmări să ne omoare decât pe mine și pe prietenii mei. Dar la ședința aceasta am putut să vorbesc liber, pentru că am considerat că am reușit să îl aduc aici pe omul în chestiune. Totuși, nu am îndrăznit să întreprind nici o acțiune împotriva lui fără o pregătire adecvată, pentru că mi-era teamă că ne va controla mental și că acțiunile lui vor fi după aceea radicale. Mai întâi, a trebuit să-i distrag atenția complet, ca să fiu sigur că cel puțin câteva secunde va fi prea absorbit în activitățile colaterale ale grupului ca să detecteze, cu ajutorul uneltelor lui, broaștele-V, emoțiile puternice pe care le puteau emite mintea mea și cea a lui Bigman. În mod sigur, nu există în clădire nici o broască-V,

dar s-ar fi putut folosi de alte broaște-V, din altă parte a orașului, așa cum e capabil să folosească și broaștele-V din ocean, aflate la mulți kilometri de Aphrodite. Ca să-i distrag atenția, te-am acuzat, doctore Morriss, de trădare. Nu te-am putut avertiza înainte, pentru că voiam ca emoțiile tale să fie autentice – și ai fost – admirabil de indignat. Atacul tău asupra mea a fost extrem de bine venit.

Morriss scosese o batistă dintr-un buzunar băgat în mânecă și-și tamponă fruntea plină de broboane.

— Lucky, mi-a picat foarte rău, dar cred că-ți înțeleg raționamentul. Turner este omul, corect?

— Turner este omul, spuse Lucky.

Turner îngenunchease și cotrobăia năuc printre resturile împrăștiate și arse ale instrumentului lui. Se ridică și spuse cu ură:

— Mi-ați distrus computerul!

— Personal, nu cred că era un computer, spuse Lucky. Prea îl țineai tot timpul cu tine. Când te-am întâlnit prima oară, îl aveai lângă tine. Ai spus că-l folosești ca să calculezi rezistența barierelor interioare ale orașului împotriva posibilei inundații. Iar acum probabil că-l aveai la tine ca să te ajute, dacă discuțiile cu doctorul Morriss privitoare la aceleași bariere ar fi dus la idei noi...

Lucky făcu o pauză, apoi continuă, cu un calm dur în voce:

— Dar am venit să te văd și în apartamentul tău, în dimineața de după amenințarea cu inundația. Pur și simplu, voiam să discut cu tine niște lucruri care nu implicau nici un fel de calcule, iar tu știai asta. Cu toate acestea, nu ai putut lăsa calculatorul în camera cealaltă. Trebuia să fie cu tine, la picioarele tale.

Turner începu o apărare disperată:

— Era creația mea, îmi plăcea foarte mult. Îl purtam tot timpul cu mine.

— Cred că avea cam zece kilograme. Cam greu, oricât ar fi fost de mare afecțiunea pentru propria

creație. Oare nu cumva era dispozitivul prin care țineai legătura permanentă cu broaștele-V?

— Și cum ai de gând să dovedești așa ceva? îl șfichiui ironic Turner. Ai spus tu însuși că și eu sunt o victimă. Toată lumea poate să depună mărturie.

— Da, spuse Lucky, pot să dovedesc. Omul care s-a baricadat cu atâta îndemânare în ecluza cupolei avea informațiile de la tine. Dar oare informația era furată din mintea ta, sau furnizată voluntar?

Morriss izbucni furios:

— Lucky, nu-l mai fierbe atâta! Turner, ești sau nu vinovat de epidemia asta a controlului mental?

— Bineînțeles că nu sunt! strigă Turner. Nu poți să iei nici o măsură doar pentru că așa spune un tinerel care crede că tot ce visează el e realitate, doar pentru că e membru al Consiliului.

— Ia spune-mi tu, Turner, zise Lucky, îți amintești de noaptea aceea în care un om stătea cu pârghia de ridicare a porții ecluzei în mână? Ți-o amintești bine de tot?

— Mi-o amintesc foarte bine.

— Îți amintești că ai venit la mine și mi-ai spus că dacă se deschide ecluza, bariera interioară de transită nu va rezista și că întregul Aphrodite va fi inundat? Erai de-a dreptul înfricoșat. Aproape intraseși în panică.

— Așa e, eram îngrozit. Și acum sunt. Nu poți să nu te sperii în situații ca aceea. Și Turner adăugă malițios: Evident, dacă ești viteazul Lucky Starr, rămâi calm.

Lucky ignoră remarca.

— Nu cumva ai venit la mine ca să-mi transmiți informația exact pentru a mai spori confuzia deja existentă, ca să ne ții ocupați destul de mult pentru ca să-l manevrezi pe Lou Evans să iasă din oraș, în ocean, unde-l puteai omorî în voie? Evans era greu de manipulat și aflase prea multe despre broaștele-V. Poate că încercai să mă îngrozești și pe mine, ca să plec din Aphrodite și de pe Venus.

— Teoria ta e ridicolă, spuse Turner. Barierele interioare chiar sunt insuficiente. Întreabă-l pe Morriss. Mi-a verificat calculele.

Nu prea entuziast, Morriss confirmă:

— Mi-e teamă că aici Turner are dreptate.

— N-are importanță, spuse Lucky. Hai să lăsăm asta deoparte, deocamdată. Mai exista un pericol, real, iar Turner era pe drept speriat... Turner, ești căsătorit.

Ochii lui Turner sclipiră neliniștiți. Îl privi scurt pe Lucky, apoi își îndreptă iar privirea în altă parte.

— Și ce dacă?

— Soția ta e frumoasă și considerabil mai tânără decât tine. Nu ești căsătorit nici de un an.

— Și ce vrei să dovedești cu asta?

— Că probabil nutrești pentru ea o profundă afecțiune. Îndată după căsătorie, te-ai mutat într-un apartament scump, ca să o mulțumești pe ea. Îi permiți să decoreze casa după gustul ei, deși tu ai cu totul alte gusturi. În mod sigur nu i-ai neglijat siguranța, nu?

— Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

— Cred că știi deja. Singura dată când am întâlnit-o pe soția ta, ea mi-a spus că în tot timpul vânzolelii din noaptea trecută dormise. Părea foarte dezamăgită că nu luase și ea parte la evenimente. De asemenea, mi-a subliniat cât de minunată e casa în care locuiți. Chiar mi-a spus că aveți „refugii”. Din nefericire, pentru mine termenul nu avea nici o semnificație, căci mi-aș fi dat seama încă de atunci și acolo de adevăr. Am înțeles totul abia când mă aflu pe fundul oceanului, când Lou Evans mi-a amintit întâmplător de aceste adăposturi. „Adăposturile” sunt ceva cu totul deosebit, pe Venus ele sunt construite pentru a suporta întreaga presiune a oceanului în cazul că un cutremur ar distruge cupola unui oraș. Acum înțelegi despre ce vorbesc?

Turner nu scotea nici un cuvânt. Lucky continuă:

— Dacă în noaptea aceea îți era atât de tare teamă de o catastrofă pentru întregul oraș, de ce nu te-ai gândit la soția ta? Vorbeai despre salvarea oamenilor, despre evacuarea orașului. Chiar să nu te fi gândit la siguranța soției tale? Subsolul apartamentului vostru are asemenea adăposturi. În două minute, s-ar fi aflat în siguranță. Nu aveai decât s-o suni și să o avertizezi. Dar n-ai făcut-o. Ai lăsat-o să doarmă.

Turner mormăi ceva.

— Să nu-mi spui că ai uitat, continuă Lucky. Nu pot să cred așa ceva. Puteai să uiți orice, numai siguranța soției tale nu. Permiteți-mi să vă sugerez o explicație alternativă. Nu te-a îngrijorat situația soției tale, pentru că știai că nu se află în nici un fel de pericol. Știai că nu există nici un pericol, pentru că știai că poarta ecluzei nu va fi deschisă.

Lucky se ambalase și era furios.

— Știai că poarta ecluzei nu se va deschide, pentru că tu erai cel care avea controlul mental asupra omului de la comenzi. Ceea ce te-a trădat a fost exact iubirea profundă pentru soția ta. N-ai vrut să-i tulburi somnul, deși astfel mica ta piesă ar fi arătat mult mai plauzibilă.

Turner spuse brusc:

— Nu mai spun nimic decât în prezența unui avocat. Nu ai absolut nici o dovadă.

— Este destul pentru a iniția o investigație pe scară largă a Consiliului, spuse Lucky. Doctore Morriss, ești bun să-l ții la păstrare până când terminăm preparativele pentru zborul spre Pământ? Îl vom însoți eu și Bigman. O să avem grijă să ajungă acolo în bună stare.

Ajunși la hotel, Bigman spuse cu îngrijorare în glas:

— Pe nisipurile marțiene, Lucky, nu văd cum ai putea găsi dovezi împotriva lui Turner. Toate

deducțiile tale sunt foarte convingătoare, dar ele nu constituie dovezi materiale.

Lucky, după o cină caldă cu drojdii, era pentru prima oară în măsură să se relaxeze de la străpungerea stratului de nori care înconjura pe Venus. Spuse:

— Consiliul nu va fi interesat, cred eu, să obțină dovezi care să-l pună la zid pe Turner.

— Lucky! Cum așa? Doar e un ticălos...

— Știu. E de multe ori mai rău decât un criminal. Are evidente înclinări dictatoriale, este și trădător. Dar mai important decât răutatea lui este faptul că a creat o operă genială.

— Te referi la mașina lui? întrebă Bigman.

— Categorie. Am distrus singura asemenea mașinărie existentă și probabil că va trebui să construim o alta. Există multe întrebări la care ar trebui să căpătăm răspunsuri. Cum a reușit Turner să controleze broaștele-V? Când a vrut să-l omoare pe Lou Evans, a dat instrucțiuni detaliate broaștelor-V, le-a ordonat să aducă din abis gigantul? Sau le-a spus simplu: „Omorâți-l pe Evans”, lăsându-le să-și facă treaba ca niște câini dresați, să aleagă ele modalitatea? De asemenea, îți imaginezi ce posibilități poate să aducă un asemenea instrument? Poate să ne ofere o metodă cu totul nouă de atacare a bolilor mentale, o cale nouă de a combate impulsurile criminale. Ar putea, chiar, pe viitor, dacă este folosit cum trebuie, să prevină războaie și să învingă inamicii Pământului fără vărsare de sânge, rapid, dacă ni se va impune vreodată războiul. O mașină periculoasă în mâinile unui tip mânat de ambiții poate deveni foarte folositoare și binefăcătoare în mâinile Consiliului.

— Oare Consiliul va vrea să-l determine să construiască o altă mașină? întrebă Bigman.

— Cred că da, după ce se vor lua toate precauțiunile necesare. Dacă i se oferă o grațiere și o reabilitare la alternativa închisorii pe viață, fără să-și mai poată vedea vreodată soția, cred că va

alege să se facă util. Evident, una dintre primele utilizări ale mașinii va fi investigarea chiar a minții lui Turner, pentru a-l ajuta să-și vindece anormala sete de putere. Vom salva astfel pentru omenire un creier extraordinar.

În ziua următoare aveau să părăsească planeta, îndreptându-se din nou spre casă. Lucky se gândi cu o plăcută nostalgie la minunatul cer albastru de acasă, la viața în aer liber, la hrana naturală, la spațiu și la viața pe întinderile de uscat.

— Nu uita, Bigman, e foarte ușor să „protejezi societatea” prin execuția unui criminal, dar asta nu va aduce înapoi viețile victimelor lui. Dar dacă cineva ar putea să-l vindece și să-l folosească pentru a face viața mai bună și mai frumoasă în acea societate, ar fi o realizare mult, mult mai mare...

PARTEA A-II-A

PROIECTUL LUMINA

1. FANTOMELE SOARELUI

Lucky Starr și micul său prieten, John Bigman Jones, mergând în spatele tânărului inginer, urcau rampa de legătură cu sasul care dădea spre suprafața planetei Mercur.

„Cel puțin lucrurile se desfășoară repede”, își zise Lucky.

Ajunsesese pe Mercur doar de o oră. Abia avusese vreme să-și vadă nava, Shooting Starr, pusă la adăpost în hangarul subteran. Nu se întâlnise decât cu tehnicienii care se ocupau de formalitățile de aterizare și de nava lui.

Mai exact, cu tehnicienii aceia și cu Scott Mindes, inginerul aflat la conducerea Proiectului Lumina. Fusese aproape ca și cum tânărul bărbat le pregătise o ambuscadă, căci aproape imediat acesta sugerase o călătorie la suprafață.

— Să admirăm peisajul, explicase el.

Lucky nu l-a crezut, bineînțeles. Fața cu bărbie mică a inginerului era bătută de griji, și gura îi tresărea nervos în timp ce vorbea. Ochii îi alunecau încolo și înapoi, nereușind să susțină privirea calmă și echilibrată a lui Lucky.

Și totuși Lucky acceptase invitația de a vizita suprafața. Până în acel moment, tot ce știa despre necazurile de pe Mercur era că acestea reprezentau o problemă agasantă pentru Consiliul Științei. Era dispus să-i facă jocul lui Mindes și să vadă unde ajungea.

Cât despre Bigman Jones, el era întotdeauna bucuros să-l urmeze pe Lucky oriunde și oricând, cu sau fără motiv.

Dar tocmai Bigman și-a ridicat uimit sprâncenele în timp ce-și îmbrăcau costumele

spațiale. El a dat din cap aproape nesesizabil către suportul pentru tocul de pistol atașat la costumul lui Mindes.

Lucky a încuviințat din cap calm. Și el remarcase că din toc se profila amenințător mânerul unui blaster de mare calibru.

Tânărul inginer ieși primul pe suprafața planetei, urmat de Lucky Starr și de Bigman Jones.

Pentru o clipă, ei pierdură contactul unul cu celălalt în bezna aproape totală. Numai stelele erau vizibile, strălucind cu duritate în vidul rece.

Bigman își reveni cel dintâi. Gravitația de pe Mercur era aproape egală cu cea de pe Marte. Noaptea marțiene erau aproape la fel de întunecate. Stelele de pe cerul nopții arătau aproape la fel de strălucitoare.

Vocea lui ascuțită răsună în receptoarele celorlalți doi:

— Hei, am început să văd câte ceva!

Aceeași senzație o avea și Lucky și asta îl nedumerea. De bună seamă că lumina stelelor nu putea să fie atât de puternică. O ceață slabă, luminoasă plutea peste peisajul accidentat, mângâindu-i muchiile ascuțite cu o lumină palidă, lăptoasă.

Lucky mai văzuse ceva de genul ăsta pe Lună, în timpul nopții lungi de două săptămâni de acolo. Peisajul selenar era la fel de pustiu, de aspru și de accidentat. Nici pe Lună, nici pe Mercur nu se manifestase de milioane de ani acțiunea vântului și a ploii, care ar fi putut să mai îndulcească asprimile unui decor dezolant. Stâncile golașe, mai reci decât ar fi în stare imaginația să reprezinte, se înălțau într-o lume lipsită de apă, fără a fi atinse de ger.

Și în noaptea selenară se putea observa aceeași lumină difuză, cu aspect lăptos. Numai că acolo, cel puțin peste o jumătate de Lună, domnea lumina de la Pământ. Când se afla în faza de vizibilitate

maximă, planeta albastră strălucea de șaisprezece ori mai intens decât Luna plină.

Aici, pe Mercur, lângă Observatorul Solar situat la Polul Nord, lumina aceea nu putea fi pusă pe seama nici unei planete apropiate.

— Asta e lumina de la stele? întrebă el într-un târziu, știind că nu era așa.

Scott Mindes răspunse plictisit:

— E licărirea coroanei solare.

— Pe Galaxie! exclamă Lucky râzând ușor. Coroana solară, desigur! Ar fi trebuit să știu!

— Ce să știi? strigă Bigman. Ce se-ntâmplă aici? Hei, Mindes, ia povestește-ne!

— Întoarceți-vă, spuse Mindes. Stați cu spatele la ea.

Toți se întoarseră. Lucky fluieră ușor printre dinți, iar Bigman scoase un țipăt de surpriză. Mindes nu zise nimic.

O secțiune a orizontului se profila foarte clar pe o zonă sîdefie a cerului. Fiecare neregularitate ascuțită a acelei părți a orizontului se vedea cu o claritate remarcabilă. Deasupra, cerul era acoperit de o strălucire blândă, care scădea în intensitate cu înălțimea, pe o treime din distanța până la zenit. Strălucirea consta din fascicule curbe de lumină palidă.

— Aceea e coroana, domnule Jones, spuse Mindes.

Cu toată uimirea care-l cuprinsese, Bigman nu-și uitase propriile concepții despre politețe, așa că spuse morocănos:

— Spune-mi Bigman. Te referi la coroana din jurul Soarelui? Nu credeam că-i așa de mare.

— Are o grosime de peste un milion de mile, răspunse Mindes, iar aici ne aflăm pe Mercur, cea mai apropiată planetă de Soare. În acest moment distanța până la Soare este de numai patruzeci și opt de milioane de kilometri. Sunteți de pe Marte, nu-i așa?

— Get-beget.

— Ei bine, dac-ați putea vedea Soarele în această clipă, ați constata că e de vreo treizeci și șase de ori mai mare față de cum este văzut de pe Marte, și la fel este și coroana. Și de treizeci și șase de ori mai strălucitoare.

Lucky încuviință din cap. Soarele și coroana lui ar părea de nouă ori mai mari decât ar fi văzute de pe Pământ. Iar coroana nu ar putea fi văzută deloc de pe Pământ, cu excepția perioadelor de eclipsă totală.

Se părea că Mindes nu mințise întru totul. Erau priveliști care meritau să fi văzute pe Mercur. Încercă să-și imagineze coroana, soarele pe care-l înconjura și care era ascuns acum dincolo de orizont. Ar fi fost o priveliște maiestuoasă!

Mindes continuă cu o voce în care se putea desluși o amărăciune inconfundabilă:

— Lumina asta a fost numită „fantoma albă a Soarelui”.

— Îmi place asta. E o metaforă reușită.

— Reușită? replică cu înverșunare în glas Mindes. Mie nu mi se pare. Se vorbește prea multe despre fantome pe planeta asta. Planeta asta e ghinionistă rău. Nimic bun nu se întâmplă aici. Minele au eșuat...

Lăsă fraza neterminată, iar Lucky își zise: „Să lăsăm chestia asta să fiarbă în suc propriu.”

Apoi spuse cu glas tare:

— Unde e fenomenul pe care trebuia să-l vedem, Mindes?

— A, da. Va trebui să mai facem câțiva pași. Nu prea departe, ținând cont de gravitație, dar fiți atenți pe unde călcați. Nu avem drumuri pe aici, iar strălucirea coroanei poate fi extrem de derutantă. Aș sugera să aprindeți lanternele de la căști.

Și-o aprinse pe a lui în timp ce vorbea, și un fascicul de lumină se aprinse brusc de deasupra vizorului căștii sale, transformând solul într-un mozaic galben și negru. Se aprinseră și celelalte

două lumini, iar cele trei siluete se urniră din loc, călcând greoi cu cizmele cu izolație groasă. Nu scoteau nici un zgomot în vid, dar fiecare din ei simțea vibrațiile ușoare provocate de fiecare pas.

Mindes părea să mediteze la planetă în timp ce mergea. Spuse cu o voce joasă, încordată:

— Urăsc planeta asta. Sunt aici de șase luni, doi ani mercurieni, și sunt sătul până-n gât. Nici nu m-am așteptat de fapt să zăbovesc aici mai mult de șase luni, și uite că timpul a trecut și nu s-a făcut nimic. Nimic. Totul e aiurea aici. E cea mai mică planetă. E cea mai apropiată de Soare. Are tot timpul îndreptată spre Soare aceeași față. Acolo — și brațul lui se îndreptă în direcția strălucirii coronare — este partea însorită, în care unele puncte se încălzesc atât de tare încât plumbul se topește iar sulful fierbe. Dincolo, în direcția opusă, este singura suprafață planetară din întreg sistemul solar care nu vede niciodată Soarele. Tot ce e legat de această planetă este jalnic.

Se opri din vorbit ca să sară peste o fisură lată de nici doi metri în suprafața planetei, o reminiscență a vreunui cutremur care se produsese pe Mercur în vremuri imemorabile, care nu se putuse vindeca fără concursul vântului și al intemperiilor. Făcu săritura cu stângăcie, ca o ilustrare a unui pământean care, chiar și pe Mercur, a rămas aproape de gravitația artificială a Cupolei Observatorului.

Bigman plescăi din buze nemulțumit de imaginea văzută. El și Lucky depășiră fisura abia lungind un pic pasul.

După vreo patru sute de metri, Mindes spuse brusc:

— O putem vedea de aici, și am ajuns la timp.

Se opri din mers, clătinându-se în față și întinzându-și brațele ca să-și mențină echilibrul. Lucky și Bigman se opriră cu un mic salt, împrăștiind pietrișul.

Lumina de la casca lui Mindes se stinse, în timp ce arăta ceva cu mâna. Lucky și Bigman își stinseră și ei luminile și, uitându-se în direcția indicată de Mindes, văzură o pată neregulată de culoare albă.

Era strălucitoare, mai intensă decât orice lumină solară văzută de Lucky pe Pământ.

— Aici e unghiul cel mai favorabil din care poate fi văzută, spuse Mindes. Este vârful Muntelui Negru și Alb.

— Așa se numește? întrebă Bigman.

— Exact. Vă dați seama de ce, nu-i așa? Se află suficient de departe în direcția nopții față de Terminator – asta e granița dintre partea întunecată și partea însorită.

— Știu și eu ce-i aia, replică indignat Bigman. Crezi că sunt vreun ignorant, sau ce?

— Explicam doar. Există această mică zonă din jurul Polului Nord, și o alta în jurul Polului Sud, în care Terminatorul nu se deplasează prea mult în timp ce Mercur înconjoară Soarele. Mai jos, la Ecuator, în acest moment, Terminatorul se deplasează cale de 1 100 km într-o direcție timp de patruzeci și patru de zile și apoi se mișcă 1 100 km în direcție opusă, în următoarele patruzeci și patru de zile. Aici se mișcă doar vreo opt sute de metri cu totul, acesta fiind și motivul pentru care este un loc bun pentru observator. Soarele și stelele rămân nemișcate. În orice caz, Muntele Negru și Alb este suficient de departe astfel încât doar jumătatea sa dinspre vârf din el să fie luminată, în cel mai favorabil caz. Pe urmă, pe măsură ce Soarele se îndepărtează, lumina urcă pe pantele muntelui.

— Iar acum, interveni Lucky, doar vârful este luminat.

— Numai vârful și doar pe o lungime de cincizeci-șaizeci de centimetri, și în curând va dispărea și asta. Totul se va cufunda în întuneric vreme de o zi terestră sau două, după care lumina va începe să revină.

Chiar în timp ce vorbea, pata albă începu să se micșoreze până la o dimensiune punctiformă care ardea ca o stea strălucitoare.

Cei trei bărbați așteptară.

— Uitați-vă în altă parte, îi sfătui Mindes, ca să vă obișnuiți ochii cu întunericul.

Apoi, după câteva minute, le zise:

— În regulă, puteți să vă uitați din nou acolo.

Lucky și Bigman se uitară și o vreme nu văzură nimic.

Și deodată peisajul căpătă o culoare sângerie. Sau mai exact o parte din el. La început a fost doar senzația de roșu. Pe urmă, începu să se deslușească o imagine: o coastă de munte neregulată care urca către un pisc. Piscul căpătase acum o culoare roșie intensă, roșul devenind mai închis și scăzând în intensitate pe măsură ce ochiul cobora pe pantă în jos, până când devenea negru.

— Ce-i asta? întrebă Bigman.

— Soarele, spuse Mindes, a coborât acum suficient de mult pentru ca, de pe vârful muntelui, tot ce rămâne deasupra orizontului să fie coroana și protuberanțele. Protuberanțele sunt jeturi de hidrogen gazos care se ridică la câteva mii de kilometri de suprafața solară, și au o culoare roșie strălucitoare. Lumina emisă de ele este acolo tot timpul, dar în mod normal lumina Soarelui o face invizibilă.

Încă o dată Lucky încuviință din cap. Și protuberanțele erau ceva care de pe Pământ nu putea fi văzut decât în timpul eclipselor totale de Soare sau cu instrumente speciale, datorită atmosferei.

— De fapt, adăugă Mindes cu glas scăzut, asta se numește „fantoma roșie a Soarelui”.

— Deci avem două fantome, spuse pe neașteptate Lucky. Una albă și una roșie. Din cauza fantomelor porți la dumneata un blaster, domnule Mindes?

— Ce? strigă Mindes. Despre ce vorbești?

— Vreau să spun că ar fi timpul să ne dezvălui adevăratul motiv pentru care ne-ai adus aici. Sunt sigur că nu doar pentru peisaje, altfel n-ai fi purtat asupra ta un blaster pe această planetă pustie.

Mindес avu nevoie de un scurt răgaz pentru a răspunde, dar în cele din urmă zise:

— Tu ești David Starr, nu-i așa?

— Întocmai, răspunse cu răbdare Lucky.

— Ești membru al Consiliului Științei. Ești omul căruia i se spune Lucky Starr.

Membrii Consiliului Științei evitau publicitatea și lui Lucky îi veni oarecum greu să răspundă:

— Așa este.

— Atunci nu m-am înșelat. Ești unul dintre investigatorii lor de frunte și ai venit aici să faci o anchetă despre Proiectul Lumina.

Buzele lui Lucky se subțiară în timp ce se pregătea să răspundă. Ar fi preferat să nu fie așa de ușor de recunoscut. Spuse:

— Poate că da, poate că nu. De ce m-ai adus aici?

— Știu că așa este și de-aia te-am adus aici, spuse Mindes, care începuse de-acum să gâfâie. Trebuie să-ți spun adevărul înainte ca ceilalți să-ți umple capul cu... cu minciuni.

— Despre ce anume?

— Despre eșecurile care au bântuit... urăsc cuvântul ăsta... despre eșecurile Proiectului Lumina.

— Dar ai fi putut să-mi spui asta când ne aflam la Cupola Observatorului. De ce să mă aduci aici?

— Din două motive, spuse inginerul, care continua să respire repezit și cu dificultate. În primul rând, toți consideră că vina-mi aparține. Ei cred că nu pot să duc la bun sfârșit proiectul, că irosesc banii contribuabililor. Am vrut să te țin departe de ei. Ai înțeles? Am vrut să te împiedic să-i asculți pe ei mai întâi.

— Și de ce să creadă că e vina ta?

— Pentru că, după părerea lor, sunt prea tânăr.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și doi.

Lucky Starr, care nu era cu mult mai bătrân, spuse:

— Și al doilea motiv?

— Am vrut să simți ce înseamnă Mercur. Am vrut să absorb...

Rămase tăcut. Silueta îmbrăcată în costum spațial a lui Lucky stătea dreaptă și înaltă pe suprafața ostilă a lui Mercur, iar metalul de pe un umăr reflecta lumina lăptoasă a coroanei, „fantoma albă a Soarelui”.

— Foarte bine, Mindes, să presupunem că accept afirmația ta cum că n-ai fi răspunzător de eșecurile proiectului. Atunci cine este?

Vocea inginerului se auzi la început vag, ca un murmur, după care cuvintele prinseră contur:

— Nu știu... Cel puțin...

— Nu te înțeleg, spuse Lucky.

— Uite ce e, spuse pe un ton disperat Mindes. Am făcut investigații, mi-am petrecut perioadele de veghe și de somn încercând să găsesc vinovatul. Am urmărit mișcările tuturor. Mi-am notat momentele când au avut loc accidente, când s-au produs întreruperi ale cablurilor sau când plăcile de conversie s-au spart. De un lucru sunt sigur...

— Care-ar fi ăla?

— Că nimeni din Cupolă nu poate fi răspunzător. Nimeni. Nu sunt decât vreo cincizeci de oameni acolo, cincizeci și doi, ca să fiu mai exact, și în ultimele șase ocazii când ceva rău s-a petrecut, am știut unde se afla și ce făcea fiecare dintre ei. Nimeni nu s-a aflat în apropiere de locul accidentelor.

Vocea îi devenise pițigăiată. Lucky spuse:

— Atunci cum îți explici aceste accidente? Cutremure? Acțiunea Soarelui?

— Fantomele! țipă inginerul cu disperare, fluturându-și dezordonat brațele. Există o fantomă albă și una roșie. Dar mai sunt și fantome bipede.

Le-am văzut, dar cine-o să mă creadă? Devenise aproape incoerent. Îți spun eu... îți spun eu...

— Fantome? făcu Bigman. Ești nebun?

Deodată Mindes țipă:

— Nici voi nu mă credeți. Dar am s-o dovedesc. Am să distrug fantoma. O să trag cu blasterul în nebunii care nu mă cred. Am să trag în toată lumea. În toată lumea!

Cu un hohot de râs strident, trase blasterul din toc și, cu o mișcare fulgerătoare, înainte ca Bigman să poată interveni, ridică blasterul spre Lucky și apăsă trăgaciul. Câmpul distructiv invizibil al armei se declanșă...

2. NEBUN SAU ZDRAVĂN?

Așa și-ar fi sfârșit viața Lucky dacă el și Mindes s-ar fi aflat pe Pământ.

Lui Lucky nu-i scăpase nebunia care se acumula în vocea lui Mindes. Aștepta cu prudență o întrerupere, o acțiune care să urmeze violenței din frazele spuse cu glas întretăiat de către inginer. Și totuși nu se așteptase la un atac direct cu blasterul.

Când mâna lui Mindes s-a repezit la tocul armei, Lucky a sărit într-o parte. Pe Pământ, mișcarea s-ar fi produs prea târziu.

Pe Mercur însă, lucrurile stăteau altfel. Gravitația micii planete fiind de două cincimi din cea terestră, mușchii contractați ai lui Lucky au propulsat corpul neobișnuit de ușor (cu tot costumul pe care-l purta) la o distanță considerabilă în lateral. Mindes, neobișnuit cu gravitația scăzută, s-a împiedicat în momentul când s-a răsucit prea repede în intenția ca fasciculul blasterului să urmărească mișcarea lui Lucky.

Prin urmare, energia blasterului a lovit solul, la câțiva centimetri de corpul lui Lucky, săpând o groapă de treizeci de centimetri în stânca golașă.

Înainte ca Mindes să-și revină și să țintească din nou, Bigman se năpusti asupra lui cu un salt elegant, care-l trăda pe omul obișnuit cu gravitația scăzută.

Mindes căzu la sol. Țipă ceva nedeslușit, apoi rămase tăcut, într-o stare de inconștiență despre care nu se putea spune dacă era consecința căzăturii sau fusese provocată de apogeul emoțiilor sale febrile.

Bigman nu credea în nici una dintre variante.

— Se preface! strigă el cu fervoare. Ticălosul ăsta se dă lovit.

Smulsese blasterul din mâna lipsită de vlagă a inginerului și acum îl ținea îndreptat spre capul acestuia.

Lucky replică cu asprime:

— Nimic din toate astea, Bigman.

Bigman șovăi.

— A încercat să te ucidă, Lucky.

Era limpede că micuțul marțian nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de furios dacă el însuși s-ar fi aflat în pericol de moarte. Și totuși se dădu înapoi.

Lucky se lăsă în genunchi ca să cerceteze prin vizor fața lui Mindes, îndreptând fasciculul lămpii de la cască spre trăsăturile palide ale celuiilalt. Verifică manometrul de presiune de la costumul lui Mindes și se asigură că șocul căderii nu-i rupsese acestuia nici o articulație. Apoi, apucând corpul de gleznă și de încheietura mâinii, îl săltă pe umăr și se ridică în picioare.

— Ne întoarcem la Cupolă, spuse el, și, din păcate, la o problemă ceva mai complicată decât își închipuie Șeful.

Bigman oftă și îl urmă îndeaproape pe Lucky, statura sa mărunță obligându-l aproape să alerge ca să țină pasul cu prietenul său. Își ținea blasterul la îndemână, păstrându-și o poziție care să-i permită, la nevoie, să tragă asupra lui Mindes, fără să-l lovească și pe Lucky.

„Șeful” era Hector Conway, liderul Consiliului Științei. În ocazii mai puțin oficiale, Lucky îi zicea „unchiul Hector”, dat fiind că Hector Conway, împreună cu Augustus Henree, se ocupaseră de creșterea micului Lucky după ce părinții acestuia muriseră în urma unui atac al piraților în apropierea orbitei venusiene.

Cu o săptămână în urmă, Conway îi spusese lui Lucky într-o doară, de parcă i-ar fi oferit o vacanță:

— Ce-ai zice de o călătorie pe Mercur, Lucky?

— Ce s-a întâmplat, unchiule Hector? întrebă Lucky.

— Nimic deosebit, spuse Conway încruntându-se, exceptând niște manevre politice ieftine. Noi sprijinim un proiect destul de scump pe Mercur, una din acele activități de cercetare fundamentală din care s-ar putea să nu iasă nimic sau, dimpotrivă, s-ar putea transforma în ceva cu totul revoluționar. E ca la jocurile de noroc. Toate cheștiile astea așa sunt.

— Este ceva despre care știi? întrebă Lucky.

— Nu cred. E ceva destul de recent. Oricum, senatorul Swenson s-a repezit să o dea ca exemplu privind felul cum Consiliul irosește banii contribuabililor. Cunoști textul. Face presiuni pentru declanșarea unei anchete, iar unul din oamenii lui a plecat pe Mercur acum câteva luni.

— Senatorul Swenson? Înțeleg.

Lucky încuviință din cap. Nu era nimic nou. În ultimele decenii Consiliul Științei se instalase încetul cu încetul în fruntea luptei împotriva pericolelor care amenințau Pământul, atât din interiorul Sistemului Solar, cât și din afara acestuia. În această epocă a civilizației galactice, când omenirea se răspândea pe toate planetele din toate sistemele solare ale Căii Lactee, numai oamenii de știință puteau rezolva problemele omenirii. De fapt, doar savanții cu pregătire specială din cadrul Consiliului erau potriviți pentru aceasta.

Totuși, existau unii membri ai guvernului terestru care se temeau de puterea crescândă a acestui Consiliu al Științei și alții care se foloseau de această temere pentru a-și vedea împlinite propriile ambiții. Senatorul Swenson era figura cea mai marcantă a acestui din urmă grup. Atacurile sale, îndreptate de regulă împotriva felului „păgubos” în care Consiliul susținea cercetarea științifică, îi aduseseră celebritatea.

Lucky întrebă:

— Cine sunt cei aflați la conducerea proiectului de pe Mercur? Cineva cunoscut?

— Se numește Proiectul Lumina, fiindcă veni vorba. Iar cel aflat la conducere este un inginer pe care-l cheamă Scott Mindes. Un tânăr eminent, dar nu e omul potrivit să se descurce cu treaba asta. Cel mai supărător este faptul că, de când Swenson a declanșat toată această agitație, au început să se întâmple tot felul de chestii ciudate cu Proiectul Lumina.

— Dacă vrei, am să mă duc să văd care-i treaba, unchiule Hector.

— Bun. Accidentele și evenimentele neplăcute nu înseamnă nimic, sunt sigur, dar nu trebuie să-l lăsăm pe Swenson să ne ducă într-o situație stingeritoare. Vezi ce pune la cale. Și păzește-te de omul ăla al lui, Urteil. Are reputația unui individ capabil și periculos.

Deci, așa începuse totul. Doar o mică anchetă pentru a aplana niște dificultăți de natură politică. Nimic mai mult.

Lucky aterizase pe polul nordic al lui Mercur fără să se aștepte la nimic mai mult, și în decurs de nici două ore se pomenise atacat cu blasterul.

În timp ce se întorcea la Cupolă cu Mindes în spinare, Lucky se gândea: „Aici e vorba de ceva mai mult decât o simplă lucrătură politică.”

Doctorul Karl Gardoma ieși din micul salon de spital și îi întâmpină pe Lucky și Bigman cu o față sumbră. Tocmai își ștergea mâinile puternice cu o bucată de plastosorb, pe care o aruncă într-un coș de gunoi după ce termină. Fața lui închisă la culoare, aproape măslinie, arăta tulburată, cu sprâncenele încruntate. Până și părul lui negru, tuns scurt, părea să-i accentueze înfățișarea posomorâtă.

— Ei bine, doctore? întrebă Lucky.

Doctorul Gardoma răspunse:

— L-am pus sub tranchilizante. O să-și revină când o să se trezească. Nu știu dac-o să-și

amintească ce s-a întâmplat.

— A mai avut atacuri de-astea până acum?

— Nu de când a venit pe Mercur, domnule Starr. Nu știu ce s-a întâmplat înainte de asta, dar în aceste ultime luni a fost supus unei tensiuni considerabile.

— De ce?

— Se simte răspunzător pentru accidentele care au afectat progresul Proiectului Lumina.

— Și este răspunzător?

— Nu, firește că nu. Dar puteți vedea ce simte. E sigur că toată lumea dă vina pe el. Proiectul Lumina are o importanță vitală. Au fost investite aici mari sume de bani și eforturi umane. Mindes are în subordine zece constructori, toți mai vârstnici decât el cu cinci până la zece ani, și are în grijă o cantitate enormă de echipamente.

— Cum se face de e atât de tânăr?

Doctorul zâmbea sever, dar în pofida severității aparente, dinții săi albi și egali îi dădeau un aspect plăcut, chiar fermecător.

— Optica subterică, domnule Starr, este un domeniu complet nou al științei. Doar tinerii proaspăt ieșiți de pe băncile școlilor știu suficient de multe despre ea.

— După cum vorbești, s-ar zice că știi câte ceva despre acest subiect.

— Numai ce mi-a spus Mindes. Știi, am sosit pe Mercur pe aceeași navă și m-a fascinat, m-a cucerit pur și simplu cu lucrurile pe care mi-a spus că speră să le realizeze proiectul lui. Știi ceva despre acest proiect?

— Absolut nimic.

— Ei bine, se ocupă de hiperspațiu, acea porțiune a spațiului situată în afara frontierei normale a spațiului pe care îl cunoaștem.

Legile naturii care se aplică spațiului obișnuit nu sunt valabile pentru hiperspațiu. De exemplu, în spațiul obișnuit este imposibil să te deplasezi mai rapid decât lumina, astfel încât am avea nevoie de

cel puțin patru ani ca să ajungem la steaua cea mai apropiată. În deplasarea prin hiperspațiu, orice viteză este posibilă...

Medicul se întrerupse pe neașteptate, cu un zâmbet prin care parcă voia să-și ceară scuze:

— Dar desigur că știi toate astea.

— Presupun că majoritatea oamenilor știu că descoperirea zborului hiperspațial a făcut posibilă călătoriile interstelare, spuse Lucky. Dar care-i treaba cu Proiectul Lumina?

— Ei bine, zise doctorul Gardoma, în spațiul obișnuit, lumina se deplasează în vid în linie dreaptă. Nu se curbează decât în apropierea unor câmpuri gravitaționale uriașe. Pe de altă parte, în hiperspațiu ea poate fi îndoită la fel de ușor ca un fir de bumbac. Poate fi concentrată, dispersată, îndoită înapoi. Așa spune teoria hiperopticii cel puțin.

— Iar Scott Mindes probabil că se află aici pentru a testa această teorie.

— Întocmai.

— De ce aici? întrebă Lucky. Adică, de ce tocmai pe Mercur?

— Pentru că nu există nici o altă suprafață planetară în întreg Sistemul Solar unde să existe o asemenea concentrare de lumină pe o suprafață atât de mare. Efectele pe care le caută Mindes pot fi detectate cel mai ușor aici. Ar fi de o sută de ori mai scump să efectuezi experimentul pe Pământ, iar rezultatele ar fi de o sută de ori mai nesigure. Așa mi-a spus Mindes.

— Numai că acum ne confruntăm cu accidente astea.

Doctorul Gardoma pufni disprețuitor.

— Astea nu sunt accidente. Și, domnule Starr, trebuie să li se pună capăt. Vă dați seama ce ar însemna succesul Proiectului Lumina?

Doctorul făcu o pauză de efect, apoi continuă lăsându-se furat de grandoearea viziunii.

— Pământul nu va mai fi sclavul Soarelui. Stațiile spațiale aflate pe orbită în jurul Pământului ar putea capta lumina solară, s-o împingă în hiperspațiu și s-o împrăștie în mod uniform pe întregul Pământ. Arșița deșertică și frigul polar vor dispărea. Anotimpurile vor fi rearanjate în ordinea preferată de noi. Am putea controla clima controlând distribuția luminii solare. Am putea avea o lumină solară eternă acolo unde vom dori; nopți de orice lungime acolo unde vom dori. Pământul va fi un paradis cu aer condiționat.

— Îmi închipui că va lua ceva timp.

— O mulțime de timp, dar e începutul... Uite, poate că greșesc aici, dar nu ești dumneata David Starr, cel care a rezolvat problema otrăvirii alimentelor de pe Marte?

Se simțea o asprime în vocea lui Lucky atunci când răspunse și sprâncenele i se contractară ușor.

— Ce te face să crezi asta?

Doctorul Gardoma spuse:

— La urma urmelor, sunt medic. Otrăvirile păreau la început să fie o boală epidemică, și la vremea aceea am fost foarte interesat de subiect. Au circulat zvonuri despre un tânăr membru al consiliului care a jucat un rol esențial în rezolvarea misterului, și au fost menționate și niște nume.

— S-o lăsăm așa, răspunse Lucky. Ca de obicei, era neplăcut surprins de orice aluzie că ar deveni un personaj cunoscut. Mai întâi Mindes, iar acum Gardoma.

Doctorul insistă:

— Dar dacă ești acel Starr, atunci sper că te afli aici ca să pui capăt acestor așa-zise accidente.

Lucky se prefăcu că nu aude și spuse:

— Când voi putea să vorbesc cu Scott Mindes, doctore Gardoma?

— Nu mai devreme de cel puțin douăsprezece ore.

— Și își va recăpăta rațiunea?

— Sunt sigur de asta.

O voce nouă, guturală și cu un timbru baritonal, interveni:

— Chiar ești sigur, Gardoma? Să fie asta fiindcă știi că băiatul nostru, Mindes, n-a fost niciodată irațional?

Doctorul Gardoma se întoarse la auzul vocii și nu făcu nici un efort ca să-și ascundă dezgustul profund care i se întipărise pe față.

— Ce cauți aici, Urteil?

— Îmi țin ochii și urechile deschise, deși cred c-ai prefera să mi le țin închise, replică nou venitul.

Lucky și Bigman se uitau la el cu curiozitate. Era un bărbat solid; nu foarte înalt, dar lat în umeri și musculos. Avea obraji vineții din cauza bărbii nerase și un aer mai curând neplăcut de autosuficiență.

Doctorul Gardoma spuse:

— Poți să faci ce vrei cu ochii și urechile tale, dar nu în cabinetul meu, dacă nu te superi.

— Și de ce mă rog nu în biroul tău? Doar ești doctor. Pacienții au dreptul să vină aici. Poate că sunt un pacient.

— Și ce te doare?

— Dar ăștia doi? Pe ei ce-i doare? Deficiență hormonală, presupun, pentru unul din ei cel puțin.

Ochii lui zăboviră alene pe statura lui Bigman Jones în timp ce rostea aceste cuvinte.

Urmă un interludiu scurt în care Bigman se făcu alb la față și păru să se umfle în pene. Se ridică încet de pe scaun, cu ochii mari și holbați. Buzele i se mișcară în gol, ca și cum ar fi pronunțat cuvintele „deficiență hormonală”, de parcă ar fi vrut să se convingă că într-adevăr auzise cuvintele și că nu fusese o iluzie.

Deodată, cu viteza de atac a unei cobre, Bigman se năpusti asupra matahalei disprețuitoare din fața sa.

Dar Lucky se mișcă mai rapid, apucându-l pe Bigman de ambii umeri.

— Ușurel, Bigman.

Micul marțian se zbatu cu disperare.

— Dar l-ai auzit, Lucky. L-ai auzit!

— Nu acum, Bigman.

Râsul lui Urteil se auzi ca un șir de lătrături ascuțite.

— Dă-i drumul, amice. Am să-l împrăștii pe puștiul asta pe podea doar cu un deget.

Bigman urlă și se zvârcoli în strânsoarea lui Lucky, care spuse:

— În locul tău, eu n-aș mai zice nimic, Urteil, altfel riști să ajungi într-o situație extrem de neplăcută din care nici prietenul tău senatorul n-ar putea să te scoată.

Când vorbi, ochii săi scânteiau ca niște cuțite de gheață, iar vocea lui căpătă o sonoritate metalică.

Urteil îi susținu privirea preț de o clipă, dar apoi cedă. Mormăi ceva despre o glumă. Respirația întretăiată a lui Bigman se calmă întrucâtva, și după ce Lucky își slăbi strânsoarea, se așeză din nou pe scaun, tremurând încă din pricina furiei aproape de nesuportat.

Doctorul Gardoma, care urmărise încordat schimbul scurt de replici, spuse:

— Îl cunoști pe Urteil, domnule Starr?

— După reputație. Este Jonathan Urteil, investigatorul itinerant al senatorului Swenson.

— Mă rog, îi putem spune și așa, murmură Gardoma.

— Și eu te cunosc pe tine, David Starr, Lucky Starr, sau cum ți-oi mai fi zicând, spuse Urteil. Ești băiatul minune rătăcitor din slujba Consiliului Științei. Otrăvirile de pe Marte. Pirații de pe asteroizi. Telepatia venusiană. Am greșit cumva lista?

— Nu, răspunse Lucky fără nici o tonalitate.

Urteil rânji triumfător:

— Nu sunt prea multe lucruri pe care biroul senatorului să nu le știe despre Consiliul Științei. De exemplu, știu despre tentativa de asasinat asupra ta, și am venit aici să văd despre ce e vorba.

— De ce?

— Ca să-ți dau un mic avertisment. Doar un mic avertisment prietenesc. Presupun că felcerul ăsta de-aici ți-a spus ce băiat simpatic este Mindes. Doar o răbufnire nervoasă momentană, presupun că asta ți-a spus. Sunt prieteni foarte buni, Mindes și doctorul.

— N-am spus decât... încep doctorul Gardoma.

— Dă-mi voie mie să spun, îl întrerupse Urteil. Scott Mindes e tot atât de inofensiv ca un asteroid de două tone care se îndreaptă spre o navă spațială. N-a fost un acces de nebunie temporară când a îndreptat blasterul asupra ta. Știa foarte bine ce face. A încercat să te ucidă cu sânge rece, Starr, și dacă nu te păzești, data viitoare o să reușească. Fiindcă poți să pariezi pe cizmele până la șold ale micului tău prieten marțian că o să încerce din nou.

3. MOARTEA AȘTEAPTĂ ÎNTR-O CAMERĂ

Liniștea care urmă păru plăcută tuturor cu excepția lui Urteil. Deodată Lucky spuse:

— De ce? Ce motiv ar avea?

Urteil răspunse calm:

— Pentru că i-e frică. A venit aici cu o investiție de câteva milioane, bani pe care Consiliul i-a alocat cu larghețe, și uite că nu reușește să-și facă experimentele să funcționeze. Zice despre propria-i incompetență că ar fi ghinioane. În cele din urmă se va întoarce pe Pământ și se va plânge despre planeta piază-reă, Mercur. Pe urmă o să obțină alți bani de la Consiliu, sau mai exact de la contribuabili, pentru alte planuri nebunești. Acum tu ai venit pe Mercur ca să faci o anchetă iar el se teme de eventualitatea în care Consiliul ar putea afla o parte din adevăr. De aici poți să deduci și singur restul.

Lucky spuse:

— Dacă ăsta e adevărul, îl știi deja.

— Da, și sper să-l și dovedesc.

— Dar înseamnă că și tu reprezinți un pericol pentru Mindes. După raționamentul tău, pe tine ar trebui să încerce să te ucidă.

Urteil rânji și obrajii durdulii i se umflară până când fața lui deveni mai lată decât lungă.

— A încercat să mă ucidă. E cât se poate de adevărat. Dar de când lucrez pentru senator am trecut prin multe situații dificile așa că pot să mă descurc și singur.

— Scott Mindes n-a încercat niciodată să te ucidă, nici pe tine, nici pe nimeni altcineva, interveni doctorul Gardoma, alb la față. Și știi foarte bine asta.

Urteil nu-i răspunse direct, vorbindu-i în schimb lui Lucky.

— Și ferește-te și de doctor. Cum îți spuneam, e foarte bun prieten cu Mindes. În locul tău, nu l-aș lăsa să mă trateze nici de o durere de cap. Pilulele și injecțiile pot...

Pocni din degete scoțând un zgomot ascuțit și foarte sugestiv. Doctorul Gardoma rosti cu greutate:

— Într-o zi, cineva o să te ucidă pentru...

Urteil spuse nepăsător:

— Da? Ai de gând cumva ca tu să fii ăla?

Se întoarse ca să plece, și spuse peste umăr:

— A, era să uit. Am auzit că bătrânul ăla, Peverale, vrea să te vadă. E tare afectat că nu s-a organizat nici o primire oficială. E supărat chiar. Așa că du-te să-l vezi și mângâie-l pe creștet... Și, Starr, încă un pont. După chestia asta, să nu folosești nici un costum de protecție până când nu l-ai verificat să nu aibă vreo scurgere. Înțelegi ce vreau să spun?

Zicând acestea, în sfârșit plecă.

Trecură clipe lungi până când Gardoma își mai reveni cât de cât, înainte să poată vorbi fără să se sufoce. Apoi spuse:

— Mă exasperează tot mai mult de fiecare dată când îl văd. E un mincinos, rău de gură...

— Un individ extrem de viclean, spuse sec Lucky. Pare evident că una din metodele lui de atac este să spună în mod deliberat exact ceea ce a calculat că își va mânia mai mult oponentul. Un adversar mândros e pe jumătate neajutorat... Și, Bigman, asta e valabil și pentru tine. Nu e bine să te repezi așa la oricine sugerează că ai avea sub un metru optzeci.

— Lucky, se văită marțianul pitic, a spus că aș suferi de deficiență hormonală.

— Atunci să aștepți momentul cel mai favorabil ca să-l convingi de contrariul.

Bigman bombăni revoltat și bătu cu pumnul încheștat pe plasticul dur al cizmelor sale înalte până la șold, colorate în argintiu și purpuriu (cizmele strident colorate pe care nimeni cu excepția unui fermier marțian nu le-ar purta, și fără de care nici un fermier marțian n-ar ieși din casă. Bigman avea o duzină, care mai de care mai fistichie.)

Lucky spuse:

— Ei bine, să-l căutăm pe doctorul Peverale. E șeful Observatorului, nu-i așa?

— Șeful întregii Cupole, spuse doctorul. În realitate, a îmbătrânit și a cam pierdut contactul. Mă bucur să spun că îl urăște pe Urteil la fel de mult ca oricare dintre noi, dar nu poate face nimic în privința asta. Nu-l poate înfrunța pe senator. Mă întreb dacă Consiliul Științei poate? Sfârși el pe un ton sumbru.

— Eu cred că da, replică Lucky. Acum nu uita că vreau să-l văd pe Mindes când se trezește.

— În regulă. Ai grijă de tine.

Lucky îl privi cu curiozitate:

— Să am grijă de mine? Ce vrei să spui?

Doctorul Gardoma roși.

— E doar o vorbă. O spun întotdeauna. N-am vrut să spun nimic deosebit prin asta.

— Înțeleg. Ei bine, o să ne mai întâlnim. Hai, Bigman, și nu mai sta așa încruntat.

Doctorul Peverale le strânse la amândoi mâinile cu o vigoare surprinzătoare pentru un om așa de bătrân. Ochii săi negri erau aprinși de îngrijorare și păreau și mai negri din cauza sprâncenelor albe care-i străjuiau. Părul lui, încă bogat, își păstrase într-o proporție considerabilă culoarea inițială și avea o nuanță gri închis. Obrajii plini de riduri și pergamentoși, deasupra cărora pomeții osoși ieșeau în evidență, contribuiau cel mai mult la impresia de bătrânețe.

Vorbi rar și cu blândețe:

— Îmi pare rău, domnilor, și sunt extrem de preocupat de faptul că ați fost supuși la o experiență atât de tulburătoare la atât de puțin timp de la sosirea la Observator. Mă consider vinovat.

— N-aveți nici un motiv, doctore Peverale, spuse Lucky.

— Greșeala e a mea, domnule. Dacă aș fi fost aici să vă întâmpin așa cum s-ar fi convenit... Dar uite că s-a întâmplat să urmărim tocmai atunci o protuberanță importantă și anormală, și mă tem că am lăsat profesia să mă răpească de la exprimarea convenită a ospitalității.

— În orice caz, sunteți iertat, spuse Lucky și se uită într-o parte amuzat la Bigman, care urmărea cu gura căscată vorbirea manierată a bătrânului.

— Nu pot fi iertat, spuse astronomul, dar mă încântă faptul că ați încercat. Între timp, am ordonat ca locuința să vă fie pusă la dispoziție.

Îi luă de braț pe amândoi și îi conduse pe coridorul bine luminat dar îngust care ducea spre Cupolă.

— Amenajările noastre utilitare sunt cam aglomerate, în special de la sosirea doctorului Mindes și a inginerilor săi... și a altora. Totuși, cred că o să găsiți binevenit prilejul de a vă împrăști forțele și, poate, de a dormi. Veți dori de mâncare, sunt sigur, și vă va fi trimisă. Măine vom avea timp suficient să faceți cunoștință cu noi toți, iar noi să aflăm scopul venirii voastre aici. Pentru mine, garanția Consiliului Științei este suficientă. Vom da un fel de banchet în cinstea voastră.

Nivelul coridorului cobora pe măsură ce mergeau, ducându-i în măruntaiele planetei spre nivelul rezidențial al Cupolei.

— Sunteți foarte amabil, spuse Lucky. Bănuiesc că voi avea și prilejul de a vizita Observatorul.

Peverale păru încântat de idee.

— Voi fi la dispoziția dumată în această privință, și sunt sigur că nu vei regreta timpul

petrecut cu această vizită. Principalul nostru echipament se află instalat pe o platformă mobilă proiectată să se miște o dată cu avansul sau retragerea Terminatorului. În felul acesta, o anumită porțiune a Soarelui poate fi menținută permanent în câmpul vizual, în pofida mișcării lui Mercur.

— Minunat? Dar acum, doctore Peverale, o întrebare. Ce părere aveți despre doctorul Mindes? Aș aprecia foarte mult un răspuns sincer, neafectat de considerente diplomatice.

Peverale se încruntă.

— Ești și dumneata un inginer sub-temporal?

— Nu tocmai, spuse Lucky, dar vă întrebam despre doctorul Mindes.

— Exact. Ei bine – și astronomul păru gânditor – , este un tânăr plăcut, competent, după părerea mea, dar nervos, foarte nervos. Se ofensează ușor, prea ușor aș zice. Defectul ăsta i-a ieșit în evidență o dată cu trecerea timpului, când lucrurile nu au mers tocmai bine cu proiectul său, iar asta l-a făcut și mai irascibil, mai dificil de lucrat cu el. Mare păcat, fiindcă, după cum vă spuneam, altfel ar fi un tânăr plăcut. Îi sunt șef, desigur, atâta timp cât se află aici, dar nu mă prea amestec în treburile lui. Proiectul lui nu are nici o legătură cu activitatea Observatorului.

— Și ce părere aveți despre Jonathan Urteil?

Bătrânul astronom se opri brusc din mers și spuse:

— Ce-i cu el?

— Cum se împacă cu lumea de-aici?

— Nu sunt interesat să discut despre acest individ, spuse Peverale.

Pentru un timp își continuară drumul în tăcere. Fața astronomului se posomorâse. Lucky spuse:

— Mai sunt și alți oameni aici din afara Cupolei? În afară de dumneavoastră și oamenii pe care-i conduceți, de Mindes și oamenii lui și de Urteil, mai sunt și alții?

— Păi, doctorul Gardoma, desigur.

— Nu-l considerați unul din oamenii dumneavoastră?

— Ei bine, e doctor și nu astronom. El asigură singurul serviciu de care Cupola are nevoie și nu și-l poate asigura cu ajutorul mașinilor. Are grijă de sănătatea noastră. E nou pe-aici.

— Cât de nou?

— L-a înlocuit pe vechiul doctor după ultimul schimb de un an. De fapt, doctorul Gardoma a sosit aici cu nava care i-a adus pe doctorul Mindes și pe oamenii lui.

— Schimbul de un an? Este un lucru obișnuit pentru doctorii de aici?

— Și pentru majoritatea oamenilor. Asta face dificilă păstrarea continuității, și e greu să pregătești un om după care să-l vezi că pleacă. Dar pe de altă parte, Mercur nu e o planetă pe care să se trăiască ușor și oamenii noștri trebui înlocuiți frecvent.

— Atunci câți oameni noi ați primit aici în ultimele șase luni?

— Probabil că douăzeci. Cifra exactă se află în evidențele noastre, dar cam asta e cifra.

— Cu siguranță că dumneavoastră înșivă vă aflați aici de ceva vreme.

Astronomul râse.

— De mulți ani. Îmi displace să mă gândesc la cât de mulți au trecut. Și doctorul Cook, adjunctul meu, se află aici de șase ani. Bineînțeles că luăm concedii dese... Ei bine, am ajuns la locuința dumneavoastră, domnilor. Dacă doriți ceva anume, nu ezitați să mă înștiințați.

Bigman se uită în jurul lui. Camera era mică, dar avea două paturi care se puteau rabata la perete atunci când nu erau folosite; două fotolii care aveau aceeași particularitate; o combinație birou-scaun dintr-o singură piesă; un șifonier mic; și o sală de baie învecinată.

— Hei, spuse el, oricum e mult mai bine decât pe navă, nu crezi?

— Nu-i rău, spuse Lucky. Asta e probabil una din camerele lor cele mai bune.

— Și de ce nu? spuse Bigman. Cred că el știe cine ești.

— Ba eu cred că nu, Bigman, spuse Lucky. Credea că sunt un inginer sub-temporal. Tot ce știe e că m-a trimis Consiliul.

— Toți ceilalți știu cine ești, remarcă Bigman.

— Nu toți. Mindes, Gardoma și Urteil... Uite ce e, Bigman, ce-ar fi să te duci la baie. Între timp eu am să comand de mâncare și am să cer să ne fie adusă de pe Shooting Starr trusa de utilitate generală.

— Îmi convine, spuse Bigman cu voioșie.

Bigman cânta cu voce tare în timp ce făcea duș. Așa cum se întâmpla pe orice planetă lipsită de apă, apa pentru baie era strict raționalizată, cu avertismente severe pe pereți privind cantitatea maximă de apă care putea fi folosită. Dar Bigman se născuse și crescuse pe Marte. Avea un imens respect pentru apă și nici nu-i trecea prin cap să se bălăcească nepăsător în ea mai mult decât ar fi făcut-o într-un sos de friptură. Așa că folosi detergent din abundență și apă cu multă precauție, cântând din toată inima în tot acest timp.

Păși în fața uscătorului cu aer fierbinte și sub presiune, care-i gâdila pielea cu jeturile sale de aer uscat iască, și-și plesni corpul cu palmele ca să sporească efectul.

— Hei, Lucky, strigă el, ai mâncare pe masă? Mi-e foame.

Îl auzi pe Lucky vorbind încet, dar nu reuși să deslușească cuvintele.

— Hei, Lucky, repetă el și ieși din sala de baie.

Pe birou se aflau două farfurii aburinde cu friptură de vită și cartofi. (O ușoară asprime a aromei sugera faptul că cel puțin carnea era o imitație obținută din bacteriile din grădinile

submarine de pe Venus.) În orice caz, Lucky nu stătea la masă, ci era așezat pe pat și vorbea la aparatul de comunicație din încăpere.

Chipul doctorului Peverale se profila pe placa de recepție.

Lucky spuse:

— Ei bine, chiar era un fapt general cunoscut că asta va fi camera noastră?

— Nu era un fapt general cunoscut, dar am dat ordin să vi se pregătească camera printr-o legătură neprotejată. Din cele cunoscute de mine, nu exista nici un motiv pentru păstrarea secretului. Presupun că oricine ne-ar fi putut auzi. Mai mult decât atât, camera voastră este una dintre puținele care sunt rezervate pentru oaspeții de vază. Nu e nici un secret în privința asta.

— Înțeleg. Vă mulțumesc, domnule.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, spuse Lucky zâmbind și întrerupse legătura. Imediat după aceea zâmbetul îi dispăru și pe față i se așternu o expresie preocupată.

— Pe naiba nu s-a-ntâmplat nimic! explodă Bigman. Ce s-a-ntâmplat, Lucky? Și să nu-mi spui mie că nu-i nimic în neregulă!

— Da, ceva e în neregulă. Am cercetat echipamentul de aici. Îmi închipui că astea sunt niște costume speciale pentru a fi folosite pe partea însorită a planetei.

Bigman ridică unul din costumele care atârnavă într-o nișă specială. Față de cât era de voluminos, era neobișnuit de ușor, calitate care nu putea fi atribuită gravitației scăzute de pe Mercur deoarece aici, în Cupolă, gravitația era menținută la nivelul normal de pe Pământ.

Clătină din cap, nemulțumit. Ca de obicei, când trebuia să folosească un costum livrat din stoc, și nu unul construit după specificații, trebuia să reducă la minim toate reglajele și chiar și așa era incomod. Era prețul pe care era nevoit să-l

plătească pentru faptul că nu era tocmai înalt. Întotdeauna gândea în termenii aceștia: „nu tocmai înalt”. Niciodată nu s-a gândit la cei o sută cincizeci și opt de centimetri pe care-i măsura ca la ceva care însemna de fapt „scund”.

— Pe nisipurile de pe Marte, văd că ne-au așteptat cu toate cele pregătite! Pat. Baie. Mâncare. Costume.

— Și mai e încă ceva, spuse pe un ton grav Lucky. În camera asta ne așteaptă și moartea. Uită-te aici.

Lucky ridică unul din brațele costumului mai mare. Articulația sferică a umărului se mișca ușor, dar acolo unde făcea racordul cu tija umărului era o întrerupere minusculă, aproape neobservabilă. Ar fi rămas neobservată dacă degetele lui Lucky nu ar fi desfăcut-o.

Era o tăietură! Făcută de un om, evident! Izolația demonstra acest lucru.

— Pe suprafața interioară, spuse Lucky. E o tăietură similară. Acest costum ar fi rezistat doar atât cât să mă ducă pe partea însorită a planetei, după care m-ar fi ucis fără probleme.

4. BANCHETUL

— Urteil! țipă Bigman dintr-o dată, cu o ferocitate care făcu să înțepenească fiecare mușchi al micului său trup. Ticălosul ăla nenorocit...

— De ce Urteil? întrebă calm Lucky.

— Ne-a avertizat să avem grijă de costume, Lucky. Ții minte?

— Desigur. Și tocmai asta am făcut.

— Păi sigur. A aranjat totul ca să ne aburească. Găsim un costum tăiat și zicem ia uite ce om minunat. După care, data viitoare suntem ca și terminați. Nu te lăsa păcălit, Lucky. E un...

— Stai o clipă, Bigman, nu te pripri! Ia privește lucrurile astfel. Urteil zice că Mindes a încercat să-l ucidă și pe el. Să zicem că-l credem. Să presupunem că Mindes a încercat să meșterească costumul lui Urteil și ăsta s-a prins la timp. Urteil ne-a avertizat să fim atenți la aceeași șmecherie. Poate că Mindes a făcut asta.

— Pe nisipurile marțiene, Lucky, nu se poate! Individul ăsta, Mindes, e îndopat cu somnifere, și înainte de asta nu l-am scăpat din ochi din clipa în care am ajuns pe planeta asta nenorocită.

— Bun. Dar de unde știm că Mindes doarme acum și se află sub tratament medical? întrebă Lucky.

— Gardoma zice..., începu Bigman și se opri.

— Exact. Gardoma zice! Totuși, noi nu l-am văzut pe Mindes. Știm doar ce ne-a spus doctorul Gardoma, iar acest doctor e foarte bun prieten cu Mindes.

— Ăștia doi lucrează împreună, spuse Bigman cuprins de o convingere subită. Pe comete...

— Stai, stai, stai, nu sări așa. Pe marea galaxie, Bigman! Nu fac decât să-ncerc să-mi limpezesc ideile, și tuiei în serios tot ce spun.

Tonul lui era încărcat de reproș, dar nu depășea limitele respectului față de micul său prieten. Lucky continuă:

— Știu pe de altă parte că te-ai plâns de o mie de ori că nu-ți spun tot ce-mi trece prin minte decât după ce s-a terminat totul. Uite de ce fac așa, prostănacule! Imediat ce propun o teorie, gata, te-ai și aprins, cu toate armele pregătite de tragere.

— Îmi cer scuze, Lucky, spuse Bigman. Zi-i mai departe.

— În regulă. Acum Urteil ăsta e ușor de suspectat. Nimeni nu-l place. Nici măcar doctorul Peverale. Ai văzut cum a reacționat numai când i-am pomenit numele. Ne-am întâlnit cu el o singură dată și l-ai și pus la index...

— Păi te cred și eu, mormăi Bigman.

— ... și nici mie nu mi-e prea simpatic. Oricine ar fi putut să taie costumul ăsta și să spere că bănuiala va cădea asupra lui Urteil, în cazul în care fapta ar fi descoperită, și ar fi fost sigur descoperită dacă uciderea pe cineva, dacă nu înainte.

— Înțeleg toate astea, Lucky.

— Pe de altă parte, continuă liniștit Lucky, Mindes a încercat deja să se descotorosească de mine cu blasterul. Dacă aia a fost o tentativă serioasă, atunci nu pare a fi tipul de om care să acționeze indirect, de exemplu prin intermediul costumului. Cât despre doctorul Gardoma, nu-l văd implicându-se în uciderea unui membru al Consiliului doar din prietenie pentru Mindes.

— Atunci care-i concluzia? strigă Bigman nerăbdător.

— Până în prezent nu e nici una, spuse Lucky, exceptând poate faptul că vom merge la culcare.

Aruncă pe paturi așternuturile și se duse la baie.

Bigman privi în urma lui și dădu din umeri.

Scott Mindes stătea în capul oaselor în pat când Lucky și Bigman intrară în locuința lui a doua zi de dimineață. Era palid și părea obosit.

— Salut, spuse el. Karl Gardoma mi-a povestit ce s-a întâmplat. Nici nu știți cât de rău îmi pare.

Lucky răspunse la asta dând din umeri.

— Cum te simți? întrebă el.

— Epuizat, dar în general bine. Voi lua parte la petrecerea pe care o dă în seara asta bătrânul Peverale.

— E bine ce faci?

— N-o să-l las pe Urteil să tragă spuza pe turta lui, spuse Mindes cu fața înroșindu-i-se subit de ură, și să spună la toată lumea că sunt nebun. Sau pe doctorul Peverale...

— Doctorul Peverale se îndoiește de sănătatea ta mintală? întrebă încet Lucky.

— Păi... uite ce e, Starr, am făcut pe cercetașul pe partea însorită a planetei cu un scuter-rachetă, încă de când accidente au început să se înrăutățească. Trebuia s-o fac. E proiectul meu. De două ori, până acum, am... am văzut ceva.

Mindes se opri și Lucky îl îndemnă să vorbească:

— Ce-ai văzut, doctore Mindes?

— Aș vrea să pot fi mai sigur. De fiecare dată am văzut doar de la distanță. Ceva care se mișca. Ceva care părea uman. Nu era unul din costumele noastre izolante, să știi. Semăna mai mult cu un costum obișnuit. Știi, metal ordinar.

— Ai încercat să te apropii?

— Da, și a dispărut. Și nici fotografiile nu arătau nimic. Doar pete de lumină și de întuneric care ar fi putut să fie ceva sau să nu fie nimic. Ceva care se mișca sub Soare de parcă nici nu i-ar fi păsat de căldură sau de radiație. Câteodată rămânea chiar nemișcat sub Soare preț de câteva minute. Asta m-a terminat.

— E ciudat faptul că stătea nemișcat?

Mindes râse scurt.

— Pe partea însorită a lui Mercur? Sigur că e neobișnuit. Nimeni nu stă nemișcat. Cu tot costumul izolant și celelalte măsuri de precauție,

îți faci treaba cât de repede poți și o ștergi de-acolo în graba cea mai mare. La o apropiere atât de mare. E radiația, totuși. Doar antrenamentul te poate învăța să te expui cât mai puțin posibil. Costumele izolante nu constituie o protecție totală împotriva radiației gamma. Dacă trebuie să stai nemișcat, te ascunzi la umbra unei stânci.

— Și cum îți explici toată povestea asta?

Vocea lui Mindes deveni o șoaptă aproape rușinată:

— Nu cred că e om.

— Doar n-ai să ne spui că e o fantomă bipedă, nu? interveni Bigman pe neașteptate, înainte ca Lucky să-l facă să tacă.

Dar Mindes se mulțumi să clatine din cap.

— Am folosit cumva termenul ăsta la suprafață? Parcă-mi amintesc... Nu, cred că e un mercurian.

— Ce? strigă Bigman, de parcă ar fi considerat că asta ar fi și mai rău.

— Cum altfel ar putea rezista astfel la căldura și radiația Soarelui?

— Atunci de ce ar mai avea nevoie de costum spațial? întrebă Lucky.

— Păi, asta nu mai știi. Ochii lui Mindes se aprinseră și fu cuprins de o agitație puternică. Dar e ceva. Când m-am întors la Cupolă, se știa unde se află fiecare om și fiecare costum, în orice moment. Doctorul Peverale n-ar autoriza o expediție pentru o cercetare amănunțită. Zice că nu suntem echipați pentru așa ceva.

— I-ai spus și lui ce mi-ai spus mie?

— Cred că sunt nebun. Sunt sigur de asta. Crede că văd niște reflexii și că din ele creez oameni în imaginația mea. Dar nu-i așa, Starr!

— Ai luat legătura cu Consiliul Științei? întrebă Lucky.

— Cum aș putea? Doctorul Peverale nu m-ar susține. Urteil ar spune că sunt nebun și pe el l-ar crede, nu pe mine. Cine crezi că m-ar asculta?

— Eu, zise Lucky.

Mindes se ridică brusc în capul oaselor. Dădu să se prindă de mâneca celuiilalt, dar se opri. Spuse cu un glas sufocat:

— Atunci înseamnă că ai să faci o anchetă?

— În felul meu, promise Lucky, o voi face.

În seara aceea, ceilalți erau deja adunați la masa de banchet când Lucky și Bigman ajunseră acolo. Dincolo de murmurul de bun venit iscat la sosirea lor și începuturile de prezentări, se simțea limpede că adunarea nu era deloc una plăcută.

Doctorul Peverale stătea în capul mesei, cu buzele lui subțiri strânse și obrajii scofâlciți tremurând, menținându-și cu greu înfățișarea demnă. La stânga sa se afla silueta impozantă a lui Urteil, rezemat de spătarul scaunului, degetele lui groase jucându-se cu buza unui pahar.

Spre capătul celălalt al mesei stătea Scott Mindes, care arăta dureros de tânăr și de obosit în timp ce se uita cu o frustrare mânioasă la Urteil. Lângă el se afla doctorul Gardoma, care urmărea scena cu o privire neliniștită și preocupată, de parcă ar fi fost gata să intervină în cazul în care Mindes și-ar fi pierdut cumpătul.

Celelalte scaune, cu excepția celor două aflate la dreapta doctorului Peverale, erau ocupate de diverși oameni importanți din ierarhia Observatorului. Unul dintre ei mai ales, Hanley Cook, al doilea la comanda Cupolei, își aplecă corpul înalt și zvelt înainte și strânse cu fermitate mâna întinsă de Lucky.

Lucky și Bigman își ocupară locurile și salata fu servită.

Urteil se grăbi să spună cu o voce aspră care acapără cu eficacitate conversația:

— Tocmai ne întrebam înainte de venirea voastră dacă nu cumva ar trebui ca tânărul Mindes să vă relateze marile minuni rezervate Pământului care au rezultat de pe urma experimentelor sale.

— Nici vorbă de așa ceva, replică Mindes. Și, dacă nu te superi, am să hotărâsc singur ce am să

spun.

— Ei haide, Scott, spuse Urteil cu un zâmbet larg, nu fi așa de rușinos. Ei bine, uite ce e, am să-i spun eu care-i treaba.

Mâna doctorului Gardoma se lăsă, ca din întâmplare, pe umărul lui Mindes, iar tânărul inginer își reprimă un strigăt de indignare și rămase tăcut.

Urteil continuă:

— Te previn, Starr, că va fi ceva interesant și...

Lucky îl întrerupse:

— Știu câte ceva despre experimente. Rezultatul măreț al unei planete cu aer condiționat este de-a dreptul posibil, după părerea mea.

Urteil spuse disprețuitor:

— Nu zău? Mă bucur că ești optimist. Bietul Scott nu reușește nici măcar să pună la punct experimentul pilot. Sau cel puțin zice că nu poate, nu-i așa, Scott?

Mindes se ridică pe jumătate, dar încă o dată mâna doctorului Gardoma îl opri.

Privirea lui Bigman se plimba de la un vorbitor la altul, oprindu-se asupra lui Urteil cu un dispreț sumbru. Nu spuse nimic.

Sosirea felului principal puse capăt pentru moment conversației, iar doctorul Peverale încercă din răspuțeri să o aducă pe canale mai puțin explozive. Pentru o vreme reuși, dar deodată Urteil, care tocmai își înfipsese furculița într-o bucată de friptură, se aplecă spre Lucky și spuse:

— Vasăzică, ești de părere că experimentul lui Mindes funcționează, nu-i așa?

— Cred că este un experiment rezonabil.

— Ești nevoit să gândești astfel, fiind membru al Consiliului. Dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că experimentele de-aici sunt false; că ar putea fi efectuate pe Pământ cu cheltuieli de o sută de ori mai mici cu condiția ca Consiliul să fie preocupat de economisirea banilor contribuabililor. Ce-ai zice dacă ți-aș spune așa ceva?

— Indiferent de ce mi-ai spune, aş rămâne la aceeaşi părere, replică Lucky calm. Aş mai spune, domnule Urteil, că sunt şanse ca dumneata să minţi. Este talentul tău cel mai mare şi, cred, cea mai mare plăcere.

Dintr-o dată, o tăcere profundă îi cuprinse pe participanţii la banchet, chiar şi pe Urteil. Obrajii lui durdulii se lăsară în jos şi ochii i se căscară de uimire. Cuprins de o înflăcărare subită, se aplecă direct peste scaunul doctorului Peverale, ridicându-se de pe scaun, şi trânti mâna dreaptă pe masă, foarte aproape de farfuria lui Lucky.

— Nici un lacheu al Consiliului..., începu el să urle.

Exact în timp ce făcea asta, Bigman se mişcă şi el. Nimeni din cei aflaţi la masă nu văzu detaliile acelei mişcări, căci ea avu loc cu viteza unui şarpe care atacă, dar urlatul lui Urteil se transformă într-un ţipăt de spaimă.

Mâna lui Urteil, care se lăsase pe masă într-un gest atât de dramatic, avea acum înfipt în ea mânerul metalic sculptat al unui cuţit energetic.

Doctorul Peverale îşi trase brusc scaunul înapoi şi toţi cei aflaţi la masă, cu excepţia lui Bigman, scoaseră ţipete de exclamaţie. Chiar şi Lucky se arătă surprins.

Vocea de tenor a lui Bigman se auzi plină de încântare:

— Întinde-ţi degetele, hazna de ulei mineral ce eşti. Întinde-le şi pe urmă prelinge-te înapoi în scaunul tău.

Urteil se uită năucit la micul său călău, fără să priceapă preţ de o clipă, după care îşi întinse foarte lent degetele. Mâna nu-i fusese nici măcar atinsă, nici un pic de piele nu fusese dată la o parte. Cuţitul energetic vibra înfipt în tăblia din plastic dur a mesei, lăsând la vedere trei centimetri din lama sa energetică ce răspândea o lumină tremurătoare (nu era materie, ci doar un câmp fin focalizat de forţă imaterială). Cuţitul pătrunsese în

masă, croindu-și drum cu precizie și fără greș între al doilea și al treilea deget al mâinii lui Urteil.

Urteil își trase rapid mâna de parcă ar fi fost cuprinsă pe neașteptate de flăcări. Bigman cârâi de plăcere și spuse:

— Iar data viitoare când ai să-ți mai îndrepti mâna asupra lui Lucky sau a mea, ticălosule, am să ți-o retez. Ce-ai zice dacă ți-aș spune asta? Și, orice-ai vrea să spui, spune-o politicos.

Zicând acestea, întinse mâna după cuțitul energetic, dezactivând câmpul de forțe când apucă mânerul, apoi îl vârî în teaca aproape invizibilă de la centură.

Lucky spuse cu o ușoară încruntare:

— N-am știut că prietenul meu e înarmat. Sunt sigur că îi pare rău că a deranjat această adunare, dar cred că domnul Urteil poate să se supere din cauza acestui incident.

Cineva râse și pe buzele lui Mindes apăru un mic zâmbet. Urteil se uita cu ochi aprinși de mânie de la o față la alta și spuse:

— N-am să uit acest tratament. E evident pentru mine că senatorul are parte de puțină cooperare din partea dumneavoastră și voi avea grijă să afle acest lucru. Dar până una alta, am să rămân aici.

Își încrucișă brațele la piept, ca și cum ar fi sfidat pe oricine ar fi încercat să-l facă să plece.

Puțin câte puțin conversația căpătă un caracter general. Lucky îi spuse doctorului Peverale:

— Știți ceva, sir, chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut.

— Serios? zise astronomul zâmbind oarecum stingherit. Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată.

— Ei bine, ați fost vreodată pe Ceres?

— Pe Ceres?

Bătrânul astronom se uită surprins la Lucky. Era vădit că încă nu-și revenise de pe urma episodului cu cuțitul energetic.

— Pe asteroidul ăsta se află cel mai mare observator astronomic din Sistemul Solar. Am

lucrat acolo în tinerețe, și chiar și acum îl vizitez frecvent.

— Atunci mă întreb dacă nu cumva v-am văzut pe acolo.

În timp ce vorbea, Lucky nu se putea abține să nu se gândească la zilele acelea palpitante când plecase în urmărirea căpitanului Anton și a piraților săi, care-și făcuseră vizuina la adăpostul asteroizilor. Și îndeosebi la ziua când navele piraților au atacat însăși inima teritoriului aparținând Consiliului, chiar pe suprafața lui Ceres, învingând temporar prin însăși îndrăzneala întreprinderii lor.

Dar doctorul Peverale clătina din cap cu blândețe:

— Aș fi fost sigur, domnule, dacă aș fi avut plăcerea de a vă vedea acolo. Dar sunt sigur că nu v-am văzut.

— Păcat, zise Lucky.

— Paguba e de partea mea, vă asigur. Dar de fapt a fost sezonul meu cel mai păgubos. Din cauza unui deranjament intestinal, am ratat toată agitația stârnită de raidul piraților. Am aflat de el numai din discuțiile pe care le-am auzit între infirmiere.

Se opri ca să zâmbească cu blândețe apoi continuă:

— În aceste împrejurări nu e subiectul cel mai optimist de discuție, dar trebuie să vă spun că m-am gândit mult în ultimul timp la accidente care ne-au tulburat pe atât de mulți dintre noi. Mi se pare că ar fi un moment potrivit ca să vă împărtășesc toate gândurile mele legate de această chestiune. La urma urmei, doctorul Mindes se află aici. Am avut parte de o masă pe cinste. Și, în sfârșit, am ceva interesant să vă spun.

Urteil rupse o tăcere îndelungată ca să spună:

— Dumneata, doctore Peverale?

Astronomul răspunse cu amabilitate:

— De ce nu? De multe ori în viață mi s-a întâmplat să am lucruri interesante de spus. Și chiar acum voi spune ce am în minte.

O gravitate subită îl cuprinse pe astronom, care continuă:

— Cred că știu întregul adevăr, adevărul exact. Știu cine provoacă distrugerile legate de Proiectul Lumina și de ce.

5. DE UNDE VINE PERICOLUL

Fața blândă a bătrânului astronom părea încântată când se uită la cei adunați în jurul mesei, probabil pentru că reușise să capteze în mod absolut atenția tuturor. Lucky se uită și el în jurul lui. Surprinse expresiile care întâmpinără declarația doctorului Peverale. Dispreț se putea citi pe fața lată a lui Urteil, o încruntare nedumerită pe cea a doctorului Gardoma și una mai posomorâtă pe chipul lui Mindes. Ceilalți afixau diferite grade de curiozitate și de interes.

Un om îi reținu în mod deosebit atenția lui Lucky. Era Hanley Cook, adjunctul doctorului Peverale. Individul își privea fix vârfurile degetelor și fața lui exprima parcă un dezgust plictisit. Când își ridică privirea, expresia i se schimbă și căpătă o neutralitate prudentă.

Cu toate acestea, Lucky își zise: „Va trebui să vorbesc cu omul ăsta.”

După care atenția i se îndreptă din nou asupra doctorului Peverale, care tocmai spunea:

— Sabotorul nu poate fi unul dintre noi, desigur. Doctorul Mindes mi-a spus că a investigat acest aspect și sunt sigur de asta. Chiar și fără nici o investigație, sunt sigur că nici unul dintre noi n-ar fi capabil de o asemenea acțiune criminală. Totuși, sabotorul trebuie să fie inteligent, deoarece distrugerile sunt prea deliberate, și sunt direcționate cu prea multă exclusivitate împotriva Proiectului Lumina, pentru a fi doar consecința hazardului sau a unui factor neinteligent. Prin urmare...

Bigman îl întrerupse agitat:

— Hei, adică vreți să spuneți că pe Mercur există forme de viață băștinașe? Mercurienii fac

chestiile astea?

Imediat se auzi o rumoare de comentarii confuze și câteva râsete, care-l făcură pe Bigman să se înroșească.

— Păi, zise micul marțian, nu asta vrea să spună doctorul Peverale?

— Nu tocmai, spuse cu blândețe doctorul Peverale.

— Nu există nici un fel de formă de viață pe Mercur, spuse cu emfază unul dintre astronomi. Țăsta e un lucru de care suntem siguri.

Lucky interveni:

— Cât de siguri? A cercetat cineva problema?

Astronomul care vorbise păru luat prin surprindere și zise:

— Au fost grupuri de explorare care s-au ocupat de treaba asta, cu siguranță.

Lucky zâmbi. Pe Marte întâlneau ființe inteligente despre care nu știa nici un alt om. Descoperise ființe semi-inteligente pe Venus, unde nimeni n-ar fi crezut că ar exista. El unul nu era pregătit să accepte că de pe o planetă oarecare lipsea viața, și chiar inteligența.

— Câte grupe de explorare au fost? spuse el. Cât de amănunțită a fost fiecare explorare? A fost cercetat fiecare kilometru pătrat?

Astronomul nu-i răspunse. Se uită în altă parte, ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: la ce bun?

Bigman zâmbi larg, pe fața lui mică așternându-se o expresie de satisfacție.

Doctorul Peverale spuse:

— Dragul meu Starr, explorările nu au descoperit nimic. Deși acceptăm ideea că nu este întru totul exclus să existe viață pe Mercur, probabilitatea existenței sale este foarte mică. Să presupunem că singura formă de viață inteligentă din Galaxie este specia umană. În mod cert, este singura pe care o cunoaștem.

Gândindu-se la ființele de pe Marte, Lucky nu putea fi de acord cu această părere, dar nu zise nimic și-l lăsă pe bătrân să continue.

Însă Urteil, care încetul cu încetul își recăpătase cumpătul, interveni:

— Și unde credeți că ajungeți cu ideea asta – întreabă el, și apoi, în stilul lui caracteristic, adăugă – dacă credeți că ajungeți undeva?

Doctorul Peverale nu-i răspunse direct lui Urteil. Se uită la chipurile celorlalți, ignorându-l în mod intenționat pe anchetatorul senatorial. În cele din urmă, spuse:

— Adevărul este că există ființe umane și în altă parte decât pe Pământ. Există oameni în multe sisteme stelare.

O schimbare bizară se petrecu cu fața astronomului: aceasta se contractă, se albi și nările i se lărgiră, de parcă o mânie cruntă l-ar fi copleșit pe bătrân.

— De exemplu, există oameni pe planetele din sistemul Sirius. Dacă ei sunt sabotorii?

— Și de ce-ar fi ei? întreabă Lucky imediat.

— De ce n-ar fi? Au mai comis agresiuni împotriva Pământului și înainte.

Asta cel puțin era adevărat. Lucky Starr însuși ajutase, nu cu mult timp în urmă, la respingerea unei flote de invazie siriusiană care poposisese pe Ganymede, dar în acel caz ei părăsiseră Sistemul Solar fără să împingă lucrurile spre o confruntare finală. Totuși, pe de altă parte, era ceva obișnuit pentru mulți pământeni să dea vina pe siriusieni pentru orice mergea prost.

Doctorul Peverale spunea pe un ton energic:

— Am fost acolo. Am fost pe Sirius cu doar cinci luni în urmă. A trebuit să depășesc multe piedici birocratice fiindcă pe Sirius nu sunt bine primiți nici imigranții, nici vizitatorii, dar a fost o convenție de astronomie interstelară și am reușit să obțin o viză. Eram hotărât să văd cu ochii mei și trebuie să vă spun că n-am fost dezamăgit.

Planetele din sistemul Sirius sunt slab populate și sunt extrem de descentralizate. Trăiesc în unități familiale izolate, fiecare având propria sursă de energie și propriile servicii. Fiecare are propriul grup de sclavi mecanici – nu există un alt termen adecvat – sclavi sub forma unor roboți pozitronici, care fac muncile fizice. Oamenii de pe Sirius își păstrează un statut de aristocrație războinică. Oricare dintre ei poate manevra un crucișător spațial. Nu-și vor găsi odihna până când nu vor distruge Pământul.

Bigman se foia neliniștit în scaun:

— Pe nisipurile de pe Marte, numai să încerce! Atâta vă spun, numai să încerce.

— Or să încerce atunci când vor fi pregătiți cum se cuvine, spuse doctorul Peverale. Și, dacă nu facem ceva rapid ca să preîntâmpinăm pericolul, vor învinge. În fond, cu ce putem să ne opunem lor? Avem o populație de câteva miliarde, e-adevărat, dar câți dintre ei știu să se descurce în spațiul cosmic? Suntem șase miliarde de iepuri, iar ei sunt un milion de lupi. Pământul e neajutorat și cu fiecare an devine și mai neajutorat. Ne hrănim cu cereale de pe Marte și cu bacterii de pe Venus. Obținem mineralele care ne trebuie de pe asteroizi și, atunci când minele funcționau, le obțineam și de pe Mercur.

Doctorul Peverale tuși și apoi continuă:

— Păi gândiți-vă că dacă Proiectul Lumina reușește, Pământul va deveni dependent de stațiile spațiale până și în felul cum își obține lumina soarelui! Nu vedeți cât de vulnerabili ne face asta? O expediție de asalt de pe Sirius, care ne-ar ataca avanposturile din Sistem, ar putea provoca panică și ar înfometa Pământul fără măcar să lupte cu noi direct. Și credeți că putem să le facem ceva în schimb? Indiferent câți dintre ei am ucide, cei rămași sunt autonomi și independenți. Oricare dintre ei ar putea continua războiul.

Pasiunea care-l cuprinsese pe bătrânul astronom aproape că-l lăsase fără suflu. Sinceritatea sa nu putea fi pusă la îndoială. Parcă se debarasase de ceva care-l sufoca.

Privirea lui Lucky se întoarse asupra adjunctului doctorului Peverale, Hanley Cook. Individul își odihnea fruntea pe încheieturile osoase ale mâinii sale mari. Se înroșise la față, dar lui Lucky i se păru că se înroșise nu din pricina mâniei sau a indignării, ci din cauza unui sentiment de jenă.

Scott Mindes rosti cu scepticism:

— Și care le-ar fi justificarea, doctore Peverale? Dacă se descurcă așa de bine pe Sirius, ce rost ar avea să vină pe Pământ? Ce ar putea să obțină de la noi? Chiar dacă am presupune că vor cuceri Pământul, ar trebui să ne asigure existența...

— Prostii! replică astronomul. De ce-ar face-o? Ei ar avea nevoie de resursele și nu de populația terestră. Să vă intre bine în cap. Or să ne lase să murim de foame. Asta ar face parte din politica lor.

— Ei haide, interveni Gardoma. Asta e de necrezut.

— Nu din cruzime, preciză doctorul Peverale. Ei ne disprețuiesc. Ne consideră doar ceva mai evoluți decât niște animale. Sirusienii sunt foarte mândri de rasa lor. De când pământenii au colonizat pentru prima oară Sirius, au avut foarte mare grijă de zestrea lor genetică pe care au perfecționat-o până când au scăpat de boli și de alte caracteristici pe care le consideră indezirabile.

Toți au o înfățișare uniformă, în vreme ce pământenii au toate formele, mărimile și culorile. Sirusienii ne consideră inferiori. De aceea nu ne permit să emigrăm pe Sirius. N-au vrut să mă lase să particip la convenție până când guvernul nu a recurs la toate presiunile posibile. Astronomii din alte sisteme au fost cu toții bine veniți, cu excepția celor de pe Pământ.

Iar viața umană, orice fel de viață umană, nu reprezintă mai nimic pentru ei, oricum. Mașinile

constituie preocuparea loc centrală. I-am urmărit cum se poartă față de oamenii lor metalici. Aproape că au mai multă prețuire față de un robot siriusian decât față de un om de pe Sirius. Pentru ei, un robot valorează cât o sută de oameni de pe Pământ. Își iubesc roboții și îi răsfață. Nimic nu e prea bun pentru ei.

Lucky murmură:

— Roboții sunt scumpi. Trebuie tratați cu mare grijă.

— Poate că așa este, admise doctorul Peverale. Dar oamenii care s-au obișnuit să-și facă griji despre problema mașinilor, devin nepăsători față de nevoile oamenilor.

Lucky Starr se aplecă în față, cu coatele pe masă, cu o privire serioasă și având așternută o expresie gravă pe fața cu trăsături frumoase și tinerești.

— Doctore Peverale, dacă siriusienii sunt așa de mândri de rasa lor și dacă pentru dezvoltarea rasei lor au ales uniformitatea, atunci pe termen lung se vor învinge singuri. Tocmai varietatea speciei umane i-a asigurat progresul. Pământul și nu Sirius se află în avangarda cercetării științifice. Pământenii au colonizat Sirius în primul rând și noi avansăm în noi direcții în fiecare an, nu verii noștri de pe Sirius. Până și roboții pozitronici de care ați pomenit au fost inventați și puși la punct pe Pământ de către pământeni.

— Da, spuse astronomul, dar pământenii nu se pot folosi de acești roboți. Ne-ar da peste cap economia, iar noi punem confortul și securitatea zilei de astăzi deasupra siguranței zilei de mâine. Ne folosim de avansul nostru științific ca să devenim mai slabi. Sirius se folosește de progresele științei ca să devină mai puternic. În asta constă diferența și totodată pericolul.

Doctorul Peverale se așeză din nou în scaun, cu o mină sumbră. Debarasorul mecanic începu să curețe masa.

Lucky arată spre el:

— Țsta e un fel de robot, dacă vreți, spuse el.

Debarasorul mecanic își vedea liniștit de treabă. Era un obiect cu suprafața netedă, care se mișca lin pe un câmp diamagnetic, astfel încât baza lui ușor curbată nu atingea efectiv podeaua. Tentaculele sale flexibile îndepărtau farfuriile cu delicatețe grijulie, plasându-le pe unele pe suprafața superioară, iar pe altele în interiorul unui dulăpior pe care-l avea fixat într-o parte.

— Țsta nu e decât un automat, spuse cu dispreț doctorul Peverale. Nu are un creier pozitronic. Nu se poate adapta la schimbările sarcinii pe care o are de îndeplinit.

— Să înțeleg deci, spuse Lucky, că după părerea dumneavoastră siriusienii sabotează Proiectul Lumina?

— Da, asta susțin.

— De ce ar face-o?

Doctorul Peverale ridică din umeri.

— Poate că asta face parte dintr-un plan mai vast. Nu știu ce alte probleme mai sunt în Sistemul Solar. Poate că e vorba de primele tatonări întâmplătoare care pregătesc invazia și cucerirea finală. Proiectul Lumina în sine nu înseamnă nimic, în schimb, pericolul numit Sirius înseamnă totul. Aș vrea să pot face astfel încât Consiliul Științei, guvernul și toți pământeni să conștientizeze acest adevăr.

Hanley Cook tuși, și vorbi pentru prima oară:

— Sirusienii sunt oameni ca și noi toți. Dacă sunt pe această planetă, atunci unde sunt?

Doctorul Peverale spuse cu răceală:

— Asta ar trebui să afle o expediție de explorare. O expediție bine pregătită și bine echipată.

— Stai puțin, spuse Mindes, cu ochii scânteind de agitația care-l cuprinsese. Eu am fost pe partea însoțită a acestei planete și aș fi în stare să jur...

— O expediție bine pregătită și bine echipată, repetă cu fermitate bătrânul astronom. Căutările făcute de unul singur nu au nici o relevanță, Mindes.

Inginerul se bâlbâi o clipă apoi se retrase într-o tăcere jenată.

Lucky spuse pe neașteptate:

— Urteil, pari nemulțumit de treaba asta. Ce părere ai de versiunea prezentată de doctorul Peverale?

Ochii lui Urteil se ridicară și se opriră asupra lui Lucky cu o expresie de ură și sfidare fățișă. Era limpede că nu uitase și nu avea să uite schimbul de replici care avusese loc mai devreme. Apoi spuse:

— Îmi păstrez părerea pentru mine. Dar am să vă spun totuși că n-am să mă las prostit de indiferent ce se întâmplă la această masă în seara asta.

Zicând acestea închise gura și Lucky, după ce așteptă un moment pentru alte remarci, se întoarse spre Peverale și spuse:

— Mă întreb dacă într-adevăr avem nevoie de o expediție completă, domnule Peverale. Dacă pornim de la supoziția că siriusienii se află aici, pe Mercur, n-am putea oare să deducem unde s-ar putea afla?

— Haide, Lucky, interveni Bigman deodată. Arată-le cum.

Doctorul Peverale întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce-ar fi cel mai bine pentru siriusieni? Dacă au sabotat Proiectul Lumina la intervale frecvente, ar fi cel mai convenabil pentru ei să aibă o bază în apropierea proiectului. Dar, în același timp, ar trebui ca baza să nu fie ușor de detectat. E cert că în privința celei de-a doua cerințe au avut succes. Acum, unde s-ar putea ascunde o asemenea bază convenabilă și totuși secretă?

Lucky aruncă o privire în jur și-și continuă raționamentul:

— Să împărțim planeta Mercur în două părți, partea însorită și partea întunecată. Mie mi se pare că ar fi o prostie din partea lor să-și stabilească baza pe partea însorită. Prea fierbinte, prea multă radiație, prea neospitalieră.

Cook interveni:

— Nu e mai neospitalieră decât partea întunecată.

— Nu, nu, spuse Lucky grăbit, aici greșești. Partea însorită prezintă un mediu care este extrem de neobișnuit. Oamenii nu sunt deloc obișnuiți cu el. Partea întunecată este în schimb ceva foarte familiar. Nu este decât un sol expus spațiului, iar condițiile spațiului cosmic sunt foarte familiare. Partea întunecată este rece, dar nu e mai rece decât spațiul cosmic. Este întunecată și lipsită de aer, dar nu e mai întunecată decât orice regiune a spațiului care nu e luminată direct de soare și cu siguranță nu e mai lipsită de aer. Oamenii au învățat să trăiască confortabil în spațiu și pot să trăiască și pe partea întunecată.

— Continuați, spuse doctorul Peverale, cu ochii strălucind de interes. Continuați, domnule Starr.

— Dar organizarea unei baze funcționale pentru o perioadă de câteva luni nu e simplă. Trebuie să aibă o navă sau mai multe nave pentru ca, într-o bună zi, să se întoarcă pe Sirius. Sau, dacă urmează să fie recuperați de o navă venită din afară, ar trebui să aibă rezerve importante de alimente și de apă, precum și o sursă de energie. Toate acestea ocupă spațiu, și în afară de asta trebuie să fie siguri că nu vor fi detectați. Prin urmare, rămâne un singur loc unde ar putea să fie.

— Unde, Lucky? strigă Bigman, care nu mai putea sta locului de nerăbdare. El, cel puțin, nu avea nici o îndoială că orice-ar fi spus Lucky, așa era. Unde?

— Ei bine, spuse Lucky, când am ajuns prima oară aici, doctorul Mindes a pomenit de minele de pe Mercur, care au fost scoase din uz. Cu doar

câteva minute în urmă, doctorul Peverale a vorbit despre minele de pe Mercur care cândva au funcționat. Din asta am dedus că trebuie să existe pe planetă puțuri și coridoare de mină părăsite, iar acestea trebuie să fie ori aici, ori la Polul Sud, dat fiind că regiunile polare sunt singurele locuri unde temperaturile extreme nu ating valori prea mari. Am dreptate?

Cook spuse cu ezitare:

— Da, există mine aici. Înainte de înființarea Observatorului, Cupola a fost centrul minier.

— Atunci ne aflăm deasupra unei gropi mari în suprafața planetei. Dacă siriusienii au reușit să ascundă o bază de mari dimensiuni, unde ar putea ea să se afle? Aceasta este direcția din care vine pericolul!

Un murmur de apreciere făcu înconjurul mesei, dar fu întrerupt brusc de tonurile guturale ale lui Urteil.

— Totul e foarte frumos, spuse el, dar cu asta ce-am rezolvat? Ce-ai de gând să faci în privința asta?

— Bigman și cu mine, spuse Lucky, intenționăm să intrăm în mine imediat ce suntem gata cu pregătirile. Dacă acolo se află ceva, vom descoperi.

6. PREGĂTIRI

Doctorul Gardoma întrebă cu un ton aspru:

— Intenționați să plecați singuri?

— De ce nu? interveni Urteil. Faptele de eroism nu costă mult. Bineînțeles că se vor duce singuri. Ei știu foarte bine că acolo nu se află nimeni și nimic.

— Nu vrei să mergi și tu cu noi? întrebă Bigman. Dacă ai lăsa gura aia mare acasă, ai putea încăpea într-un costum spațial.

— Tu însă nu cred că-ai putea să umpli un costum nici măcar dacă ți-ai dubla dimensiunile, replică sarcastic Urteil.

Doctorul Gardoma spuse din nou:

— N-are nici un rost să mergeți singuri dacă...

— O investigație preliminară, spuse Lucky, n-o să facă nici un rău. De fapt, Urteil s-ar putea să aibă dreptate. În cel mai rău caz, vom ține legătura cu Cupola, sperând să ne descurcăm cu orice siriusian am întâlni în cale. Eu și Bigman suntem obișnuiți să ne rezolvăm situațiile dificile.

— În afară de asta, adăugă Bigman cu un zâmbet larg pe fața-i liliputană, nouă chiar ne plac situațiile dificile.

Lucky zâmbi și se ridică în picioare.

— Acum o să vă rugăm să ne scuzați...

Urteil se ridică imediat, se întoarse și plecă tanțoș. Lucky îl urmări gânditor cu privirea un timp, apoi îl opri pe Hanley Cook, care tocmai trecea pe lângă ei. Îl prinse ușor de cot, iar Cook se uită la el cu o privire îngrijorată:

— Da. Ce doriți, sir?

Lucky întrebă pe un ton scăzut:

— Pot să vă văd la locuința noastră, cât mai curând posibil?

— Voi fi acolo în cincisprezece minute. E bine?

— Perfect.

Cook întârzie foarte puțin față de intervalul estimat. Intră cu pași ușori în locuința sa, păstrând pe chip expresia preocupată care părea să fie o trăsătură constantă. Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, cu o față ascuțită și părul castaniu deschis, care începea să încărunțească. Lucky spuse:

— Îmi cer scuze că am uitat să vă spunem unde e locuința noastră. Cook păru surprins:

— Am știut unde ați fost repartizat.

— Păi atunci e bine. Vă mulțumim că ați venit la solicitarea noastră.

— Oh, făcu Cook, ezitând, apoi adăugă grăbit:

— Cu plăcere, cu plăcere.

— E o mică problemă cu costumele izolante din această cameră. Cele pe care intenționam să le folosim pe partea însorită a planetei.

— Cu costumele izolante? Doar n-am uitat filmul cu instrucțiuni, nu?

— Nu, nu. Pe ăla l-am vizionat. E cu totul altceva.

— E ceva în neregulă?

— Ceva în neregulă? strigă Bigman. Uitați-vă și singur!

Micul marțian își întinse brațele ca să lase să se vadă tăieturile. Cook se albi mai întâi la față, apoi se înroși încet și ochii i se măriră de groază.

— Nu-nțeleg... E imposibil... Aici, în Cupolă!

— Cel mai important e să le înlocuim.

— Dar cine-ar fi putut să facă așa ceva? Trebuie să aflăm!

— N-are nici un rost să-l deranjăm pe doctorul Peverale.

— Nu, nu, spuse Cook imediat, de parcă nici nu se gândise la asta până atunci.

— Vom afla amănuntele la momentul potrivit. Până atunci aș dori să fie înlocuite.

— Firește. Am să mă ocup de asta imediat. Nu-i de mirare că ați vrut să mă vedeți. Pe spațiu...

Se ridică în picioare rămas parcă fără grai și dădu să plece.

Dar Lucky îl opri.

— O clipă, asta e un aspect minor. Sunt alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Apropo, înainte să trecem la altceva... înțeleg că nu sunteți de acord cu părerile doctorului Peverale în privința siriusenilor.

Cook se încruntă.

— Aș prefera să nu discutăm despre asta.

— V-am urmărit în timp ce domnia sa vorbea. Mi s-a părut că dezaprobați spusele sale.

Cook se așeză din nou. Își împreună degetele osoase și spuse:

— E bătrân. De ani de zile are o obsesie în privința siriusenilor. Aproape că a devenit ceva patologic. Îi vede ascunși pe sub pat. Dă vina pe ei pentru orice. De când s-a întors de pe Sirius e mai rău ca oricând, din cauza întâmplărilor prin care susține că ar fi trecut.

— Și prin ce fel de întâmplări a trecut?

— Nimic înfiorător, presupun. Dar l-au supus la o carantină. I-au repartizat o clădire separată. Uneori au fost prea politicoși. Pe urmă i-au impus un robot pozitronic care să aibă grijă de serviciile sale personale.

— A obiectat și la asta?

— Susține că asta s-a întâmplat pentru că siriusienii n-au vrut să se apropie ei înșiși de el. Asta voiam să vă spun. Doctorul Peverale a luat totul ca pe o insultă.

— Ați fost împreună cu el acolo?

Cook clătină din cap.

— Sirius n-a vrut să accepte decât un singur om, iar el era șeful. Ar fi trebuit să mă duc eu. Serios vorbind, e deja prea bătrân... prea bătrân.

Cook vorbea pe un ton meditativ. Deodată își ridică privirea.

— Apropo, tot ce v-am spus e strict confidențial.

— Absolut, îl asigură Lucky.

— Dar prietenul dumitale? spuse cu nesiguranță Cook. Vreau să spun, știu că e un om de onoare, dar mi se pare că e cam... ăă... repezit.

— Hei, începu Bigman țepos.

Cu un gest plin de afecțiune, Lucky își coborî mâna pe capul micului său prieten, ciufulindu-i părul de pe frunte.

— Mda, e cam repezit, spuse el, după cum ați văzut și la banchet. Nu reușesc mereu să-l opresc la timp și uneori, când e supărat rău, se repede cu gura și cu pumnii în loc să se folosească de cap. Asta e un lucru pe care trebuie să-l am mereu în minte. Totuși, atunci când îi cer în mod expres să păstreze tăcerea asupra unui lucru, nu scoate o vorbă, așa că asta e.

— Mulțumesc, spuse Cook.

Lucky continuă:

— Ca să revenim la întrebarea mea inițială. Sunteți de acord cu îngrijorarea doctorului Peverale cu privire la siriusieni în cazul de față?

— Nu știu. De unde-ar fi putut ei să afle de Proiectul Lumina și de ce le-ar păsa? Nu-i văd trimițând nave și oameni, riscând să intre în conflict cu Sistemul Solar doar pentru a rupe câteva cabluri. Bineînțeles, vă spun încă o dată, doctorul Peverale s-a simțit jignit de o bună bucată de vreme...

— În ce sens?

— Păi, Mindes și oamenii lui s-au stabilit aici pe vremea când el se afla pe Sirius. I-a găsit aici când s-a întors. Știa că vor veni în cele din urmă. Era ceva planificat de ani de zile. Cu toate acestea, a fost un șoc pentru el să revină și să-i găsească aici.

— A încercat să se descotorosească de Mindes?

— Oh, nu, nimic de genul ăsta. A fost chiar prietenos. E doar sentimentul că într-o bună zi va fi și el înlocuit, poate în curând, și presupun că urăște gândul ăsta. Așa că-i face bine să preia conducerea și să lanseze o afacere de proporții

împotriva siriusienilor. Țsta e copilul lui, înțelegeți?

Lucky încuviință din cap, apoi spuse:

— Spuneți-mi, ați fost vreodată pe Ceres?

Cook își arată surprinderea față de schimbarea subiectului, dar spuse:

— Ocazional. De ce?

— Cu doctorul Peverale? Singur?

— De regulă, cu el. El merge acolo mai frecvent decât mine.

Lucky zâmbi larg.

— Ați fost acolo atunci anul trecut când a avut loc raidul piraților?

Cook zâmbi și el.

— Nu, dar bătrânul a fost. Am auzit povestea de mai multe ori. Era foarte supărat din cauza asta. Practic, el n-a fost niciodată bolnav, dar uite că de data asta a fost nevoit să stea pe tușă. A ratat totul.

— Ei, ce să-i faci, se mai întâmplă... Și-acum, cred c-ar fi bine să trecem la problema centrală. Nu mi-a plăcut că l-am deranjat pe doctorul Peverale. Cum ziceai și dumneata, e un om în vârstă. Ești al doilea la comandă și binișor mai tânăr...

Lucky zâmbi.

— Da, firește. Ce pot să fac?

— E vorba de minele părăsite. Presupun că undeva în Cupolă se află documente, hărți, ceva care ne va lămuri cu privire la dispunerea puțurilor principale și așa mai departe. Evident, nu putem rătăci la întâmplare.

— Sunt sigur că există așa ceva, confirmă Cook.

— Și-ai putea să faci rost de ele și poate să le consultăm împreună?

— Da, firește.

— Acum, din câte știi, doctore Cook, sper că minele sunt în stare bună, nu? Adică nu există pericolul să se prăbușească sau ceva de genul ăsta...

— Oh nu, sunt sigur că așa ceva n-ar fi posibil. Cupola a fost construită chiar deasupra unora dintre puțuri, și a trebuit să facem niște prospecțiuni atunci când s-a înființat Observatorul. Puțurile sunt bine consolidate și totalmente sigure, mai ales la gravitația de pe Mercur.

— Cum se face, interveni Bigman, că minele au fost închise dacă sunt într-o stare așa de bună?

— O întrebare bună, spuse Cook și un mic zâmbet răzbătu prin expresia sa statornică de melancolie. Vreți s-auziți explicația adevărată sau cea interesantă?

— Pe-amândouă, spuse Bigman.

Cook oferă țigări celorlalți, care refuzară, apoi își aprinse o țigară, după ce o bătu distrat de dosul mâinii.

— Adevărul sună cam așa. Mercur are o densitate destul de mare și s-a sperat că ar putea să constituie o sursă bogată de metale grele: plumb, argint, mercur, platină. Și a fost, într-adevăr; nu atât de bogată precum se presupunea, dar destul. Din nefericire, exploatarea s-a dovedit neeconomică. Extragerea minereului de aici și transportarea sa pe Pământ sau chiar și pe Lună creștea prețul acestuia prea mult.

Cât despre explicația interesantă, e vorba de cu totul altceva. La înființarea Observatorului, acum cincizeci de ani, minele continuau să reprezinte un motiv de preocupare, deși unele din ele începuseră să fie închise. Primii astronomi ajunși aici au auzit povești de la mineri și le-au transmis mai departe nou veniților. Face parte din zestrea de legende a planetei.

— Ce fel de povești? întrebă Bigman.

— Se pare că au murit mineri în puțuri.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman. Păi se moare peste tot. Crezi că trăiește cineva veșnic?

— Aștia au murit înghețați.

— Și?

— Era vorba de un fenomen misterios. În acele zile, puțurile erau destul de bine încălzite, iar costumele lor de protecție erau funcționale. Poveștile, după cum știți, erau înflorite și până la urmă s-a ajuns ca minerii să refuze să mai intre în mine altfel decât în grup, pe urmă n-au mai vrut să intre deloc și minele au fost închise.

Lucky încuviință din cap și spuse:

— Poți să obții planurile minelor?

— Fără probleme. Și am să trimit să înlocuiască și costumul defect.

Pregătirile au continuat ca pentru o mare expediție. Un nou costum izolant a fost adus pentru a-l înlocui pe cel tăiat și, după ce a fost testat, a fost pus deoparte. La urma urmelor, pe partea întunecată a planetei urmau să folosească costume spațiale obișnuite.

Au fost aduse hărți pentru a fi studiate. Împreună cu Cook, Lucky a schițat un posibil traseu de explorare, urmând principalele puțuri miniere.

Lucky îl lăsă pe Bigman să aibă grijă de ambalarea unităților auxiliare cu alimentele omogenizate și cu apă (care puteau fi îngurgitate fără dezbrăcarea costumului), să se asigure de încărcarea unităților de alimentare cu energie, să verifice presiunea buteliilor de oxigen și să inspecteze eficiența funcțională a unității de eliminare a deșeurilor și a recirculatorului de umezeală.

În schimb el făcu o scurtă călătorie până la nava lor, Shooting Star. Făcu această călătorie pe la suprafață, purtând în spate un rucsac al cărui conținut nu-l discută cu Bigman. Se întoarse fără el, dar aducând cu sine două obiecte mici care arătau ca două cataramă de centură groase, ușor curbate, din oțel mat, având în centru un dreptunghi roșu cu suprafața sticloasă.

— Ce-i aia? întrebă Bigman.

— Microergometre, răspunse Lucky. Sunt experimentale. Știi, sunt la fel ca ergometrele de la bord, numai că alea sunt fixate de podea.

— Ce pot să detecteze șmecheriile astea?

— Nimic la o distanță de trei sute de mii de kilometri, cum ar face-o un ergometru de navă, dar pot să detecteze totuși surse de energie atomică până la o distanță de vreo cincisprezece kilometri. Uite, Bigman, se activează de-aici. Vezi?

Lucky apăsă cu unghia degetului mare pe o mică fantă situată pe partea laterală a mecanismului. O secțiune metalică pătrunse înăuntru, apoi afară și imediat dreptunghiul roșu de la suprafață străluci intens. Lucky întoarse micul ergometru în toate direcțiile. Într-o anumită poziție, micul dreptunghi străluci cu intensitatea unei nove.

— Asta, zise Lucky, e probabil direcția centralei electrice a Cupolei. Putem regla aparatul să elimine această indicație. E un pic mai dificil.

Acționă cu multă meticulozitate reglajul prin intermediul celor două butoane atât de discret poziționate încât aproape că erau invizibile.

Zâmbi în timp ce lucra, fața sa tânără fiind luminată de plăcere.

— Știi, Bigman, ori de câte ori îl vizitez pe unchiul Hector, mă pricopsesc cu ultimele invenții ale Consiliului. Zice că ținând cont de riscurile pe care noi doi ni le asumăm de fiecare dată (știi cum vorbește el) am avea nevoie de ele. Uneori, totuși, am impresia că nu vrea decât ca cu ajutorul nostru să testeze pe teren aceste minunății tehnice. Asta, de exemplu, s-ar putea să fie util până la urmă.

— În ce fel, Lucky?

— Păi, mai întâi și-ntâi, Bigman, dacă siriusienii s-au ascuns în mine, cu siguranță că au o mică centrală electrică. Nu se poate altfel. Ar avea nevoie de energie pentru încălzire, pentru electroliza apei și așa mai departe. Acest

ergometru ar trebui să detecteze acest lucru de la o distanță suficientă. Și, în al doilea rând...

Rămase dintr-o dată tăcut, și buzele lui Bigman se strânsă într-o expresie de tristețe. Știa ce înseamnă această tăcere. Lucky avea niște gânduri despre care mai târziu avea să susțină că erau prea vagi pentru a merita să fie formulate cu glas tare.

— Și unul din ergometrele alea e pentru mine? întrebă el.

— Ai ghicit, spuse Lucky aruncând unul din aparate spre micul său prieten. Bigman îl prinse din zbor.

Hanley Cook îi aștepta la ieșirea din apartament. Erau îmbrăcați în costume, dar își țineau căștile la subsuoară.

— M-am gândit să vă conduc până la cea mai apropiată intrare în puțuri, spuse Cook.

— Mulțumim, răspunse Lucky.

Era spre sfârșitul perioadei de somn din Cupolă. Oamenii aveau grijă întotdeauna să stabilească o alternanță între somn și veghe, ca pe Pământ, chiar și acolo unde lipsea alternanța naturală între zi și noapte. Lucky alesese în mod intenționat acest moment, pentru că nu voia să intre în mine în fruntea unei procesiuni de gură-cască. În treaba asta primiseră sprijinul doctorului Peverale.

Coridoarele Cupolei erau pustii. Iluminatul era discret, și în timp ce mergeau o liniște grea părea să se lase asupra lor în vreme ce clăntănitul bocancilor pe podea se auzea și mai tare.

Cook se opri și spuse:

— Aceasta e Intrarea Doi.

— În regulă, spuse Lucky. Sper că o să vedem în curând și altă intrare.

— Exact.

Cook acționează încuietorea cu obișnuita sa gravitate posomorâtă, în vreme ce Lucky și Bigman își puneau căștile, prinzându-le ferm cu ajutorul siguranțelor paramagnetice. Lucky trase în

piept aerul artificial aproape cu plăcere, fiind obișnuit cu acesta.

Mai întâi Lucky, apoi Bigman, pășiră în sas. Peretele se închise în urma lor.

— Ești gata, Bigman? întrebă Lucky.

— Cred și eu, Lucky.

Cuvintele lui răsunară în receptorul radio al lui Lucky și mica sa siluetă se vedea ca o umbră în lumina extrem de slabă a sasului.

Deodată zidul opus se deschise. Se simțea suflul ușor de aer care scăpa în vid. Cei doi prieteni trecură din nou prin deschizătură.

O atingere a butoanelor de control externe și zidul se închise iar în urma lor. De data asta, dispăru și lumina.

Rămași într-un întuneric absolut, cei doi se aflau în minele liniștite și pustii de pe Mercur.

7. MINELE DE PE MERCUR

După ce își aprinseră luminile costumelor, întunericul se împrăştie pe o zonă restrânsă. Luminară un tunel care se întindea înaintea lor, din ce în ce mai întunecat până când se sfârşea într-o beznă absolută. Aşa cum se întâmpla mereu în vid, fasciculul luminos era perfect delimitat. Tot ce se afla în afara fasciculului, rămânea complet negru.

Pământeanul înalt şi micul lui însoţitor marţian înfruntară întunericul şi porniră înainte spre măruntaiele planetei Mercur.

Ajutat de lumina răspândită de sistemele de iluminare ale costumelor, Bigman cerceta cu curiozitate tunelul, care semăna cu cele pe care le văzuse pe Lună. Rotunjit şi netezit cu ajutorul blasterelor şi al procedurilor de dezintegrare, tunelul se întindea drept şi uniform. Pereţii erau curbaţi şi se împreunau în tavanul stâncos. Secţiunea transversală ovală, uşor aplatizată deasupra şi aplatizată considerabil în partea inferioară contribuia la o mare rezistenţă structurală.

Bigman îşi auzea paşii prin aerul din interiorul costumului. Paşii lui Lucky îi simţea doar ca pe nişte neînsemnate şocuri vibratorii. Nu era tocmai un sunet, dar pentru un om care-şi petrecuse o mare parte din viaţă în vid sau la presiuni apropiate de vid precum Bigman, era aproape la fel de semnificativ. Putea „auzi” vibraţia materialului solid aşa cum un pământean normal ar auzi vibraţia aerului care se numeşte „sunet”.

Periodic treceau pe lângă coloane din rocă lăsate neprelucrate care serveau drept contraforţi pentru straturile de stâncă situate între tavanul tunelului şi suprafaţă. Şi în privinţa asta semănau cu minele de

pe Lună, exceptând faptul că aici contraforții erau și mai groși, și mai numeroși, ceea ce era explicabil deoarece Mercur, așa mic cum este, are o gravitație de două ori și jumătate mai mare decât cea a Lunii.

Tunelele se ramificau pornind din puțul principal prin care se deplasau. Lucky, care lăsa impresia că nu se grăbește deloc, se oprea la fiecare deschidere, pentru a compara situația cu hărțile pe care le avea la el.

Pentru Bigman, aspectul cel mai melancolic al minelor îl constituiau vestigiile rămase de la oamenii care trecuseră cândva pe-aici: bolțurile cu care altădată erau prinse plafonierele care mențineau în coridoare o lumină apropiată de cea a zilei, urmele ușoare din locurile unde relele paramagnetice permiseseră cândva tracțiunea cărucioarelor cu minereu, nișele laterale în care trebuie să fi existat cândva camere, în care minerii își luau dejunul pregătit în bucătăriile de campanie, și laboratoare, unde eșantioanele de minereu erau analizate.

Totul era demontat acum, și nu mai rămăseseră decât pereții stâncoși.

Dar Bigman nu era omul care să zăbovească prea mult asupra unor astfel de lucruri. Mai curând îl îngrijora lipsa de evenimente. Doar nu venise până aici doar ca să se plimbe.

— Lucky, spuse el într-un târziu, ergometrul nu arată absolut nimic.

— Știu, Bigman. Acoperire.

O spusese pe un ton liniștit fără nici o intonație deosebită, dar Bigman știa despre ce era vorba. Împinse comutatorul stației sale radio către o anumită poziție în care acesta acționa un scut de protecție pentru unda purtătoare și bruia mesajul. Nu făcea parte din dotarea normală a unui costum spațial, dar pentru Lucky și Bigman făcea parte din echipamentul obișnuit. Bigman adăugase din

reflex dispozitivul de bruiere la elementele de control ale stației atunci când pregătise costumele.

Inima lui Bigman începu să bată mai repede. Când Lucky cerea un fascicul focalizat și bruiat între ei, pericolul era pe-aproape. Sau, în orice caz, mai aproape.

— Ce s-a-ntâmpat, Lucky?

— E timpul să stăm de vorbă.

Vocea lui Lucky avea o sonoritate ușor îndepărtată, de parcă s-ar fi auzit venind din toate direcțiile. Asta se datora inevitabilei lipse de precizie a receptorului dispozitivului de bruiere, care lăsa mereu o mică fracțiune de „zgomot”. Lucky spuse:

— Acesta e Tunelul 7a, conform hărții. Se întoarce pe o rută destul de simplă la unul din puțurile verticale ce duc la suprafață. Mă voi duce acolo.

Uluit, Bigman replică:

— Te vei duce acolo? De ce, Lucky?

— Ca să ajung la suprafață, spuse Lucky râzând încet. Ce alt motiv aș putea avea?

— Păi, de ce?

— Pentru a merge pe la suprafață până la hangar și la nava noastră. Când am fost ultima oară pe navă, mi-am luat costumul izolant cu mine.

Bigman reflectă un timp apoi spuse:

— Să înțeleg de-aici că te vei îndrepta spre partea însorită?

— Întocmai. Mă voi îndrepta spre marele Soare. Cel puțin știu că n-am cum să mă rătăcesc, din moment ce nu trebuie decât să urmăresc strălucirea coroanei solare de la orizont. Ceea ce simplifică foarte mult situația.

— Haide, Lucky, las-o baltă! Am crezut că în mine îi vom găsi pe siriusieni. N-ai demonstrat tu asta la banchet?

— Nu, Bigman, n-am demonstrat-o. N-am făcut decât să vorbesc cât mai convingător, de parcă ar fi fost un lucru dovedit deja.

— Atunci de ce nu mi-ai spus și mie?

— Întrucât am mai discutat despre asta și înainte, nu vreau să mă repet. Nu pot să risc ca tu să-ți pierzi cumpătul într-un moment nepotrivit. Dacă ți-aș fi spus că venirea noastră aici face parte dintr-un plan mai amplu și dacă, din cine știe ce motiv, Cook te-ar fi enervat, era posibil să-ți scape ceva care-ar fi compromis totul.

— Ba nu mi-ar fi scăpat nimic, Lucky. Numai că ție nu-ți place să dezvălui nimic până când nu ai totul pregătit în amănunt.

— E și asta un motiv, admise Lucky. În orice caz, asta-i situația. Am vrut ca toată lumea să creadă că mă voi duce să cercetez minele și nimănui să nu-i treacă prin cap că aș avea de gând să ajung pe partea însorită a planetei. Cea mai bună metodă de a realiza acest lucru a fost ca nimeni, nici măcar tu, Bigman, să nu creadă altceva.

— Și poți să-mi spui de ce, Lucky? Sau și asta e un mare secret?

— Pot să-ți spun că am puternica impresie că sabotajele au în spate pe cineva din Cupolă. Nu cred în teoria siriusiană.

Bigman se arată dezamăgit.

— Vrei să spui că aici în minele astea nu e nimic?

— Se poate să mă înșel. Dar sunt de acord cu doctorul Cook. Este mult prea improbabil ca siriusienii să se întrebuințeze într-atât încât să înființeze o bază secretă pe Mercur doar pentru câteva acțiuni de sabotaj. Mult mai simplu ar fi fost ca, în acest scop, să mituiască un pământean ca s-o facă. În definitiv, cine-a tăiat costumele izolante? Asta, cel puțin, nu poate fi pusă pe seama sirusienilor. Nici măcar doctorul Peverale n-a sugerat că ar fi sirusieni în interiorul Cupolei.

— În cazul ăsta, Lucky, cauți un trădător?

— Caut un sabotor. Ar putea fi un trădător plătit de sirusieni, sau ar putea acționa din motive

personale. Sper să găsesc răspunsul pe partea însorită a planetei. Și mai sper ca perdeaua mea de fum privind invazia minelor să împiedice vinovatul să-și găsească timp să-i ascundă urmele sau să-mi pregătească o primire incomodă.

— Ce răspuns te aștepți să găsești?

— Am să știu când am să aflu.

— OK, spuse Bigman. Mă dau bătut. Să mergem.

— Hei, stai nițeluș, strigă Lucky sincer tulburat. Pe Galaxie, am spus că mă voi duce acolo! Nu există decât un singur costum izolant. Tu rămâi aici!

Pentru prima oară Bigman sesiză importanța pronumelui folosit de Lucky, care spusese într-adevăr, „mă voi duce” nu „ne vom duce”. Și totuși, Bigman, bazându-se exclusiv pe experiența trecută, presupusese că „mă” însemna de fapt „ne”.

— Lucky! țipă el, oscilând între furie și consternare. De ce trebuie să rămân?

— Pentru că vreau ca oamenii din Cupolă să fie siguri că ne aflăm aici. Urmărești harta și te ții de traseul de care am vorbit, sau ceva apropiat. Iei legătura cu Cook la fiecare oră. Le spui unde te afli, ce vezi, le spui adevărul; nu trebuie să inventezi nimic – în afară de faptul că le vei spune că sunt cu tine.

Bigman reflectă asupra acestui aspect.

— Și dacă vor dori să vorbească cu tine?

— Le spui că sunt ocupat. Le spui că trebuie să-nterup legătura. Născoceste ceva în așa fel încât să creadă că sunt cu tine. Ai priceput?

— În regulă. Pe nisipurile de pe Marte! Tu o să mergi pe partea însorită și o să ai parte de toată distracția, iar eu o să umblu brambura de colo-colo prin beznă și-o să mă joc cu stația radio.

— Nu te-ntrista, Bigman, fiindcă s-ar putea să existe ceva în mine. N-am întotdeauna dreptate.

— Pariez că de data asta ai. Nu e nimic aici.

Lucky nu se putu abține să nu glumească:

— E moartea prin îngheț de care a vorbit Cook. Ai putea să cercetezi chestia asta.

Bigman nu gustă gluma prietenului său și spuse:

— Haide, las-o moartă.

Urmă o scurtă pauză. Deodată Lucky își așază mâna pe umărul celuiilalt.

— Ai dreptate, Bigman, asta n-a avut nici un haz și-mi cer scuze. Acum, serios vorbind, fruntea sus. O să fim din nou împreună peste puțină vreme. Știi bine asta.

Bigman îi dădu la o parte brațul lui Lucky și spuse:

— În regulă, nu-ți mai da atâta osteneală. Dacă-mi spui că așa trebuie să fac, așa voi face. Numai că dacă n-am să mai fiu cu ochii pe tine, riști să faci insolație pe-acolo, bivol mare ce ești.

— Am să-ncerc să mă păzesc, spuse râzând Lucky. Apoi se întoarse și abia făcu doi pași de-a lungul tunelului 7a că Bigman îl și strigă:

— Lucky!

— Cee?

Bigman își drese glasul.

— Ai grijă, nu risca proteste, bine? De data asta n-am să mai fiu prin preajmă ca să te scot din necazuri.

— Acum vorbești exact ca unchiul Hector, Bigman. Ce-ar fi ca și tu să asculți de propriile tale sfaturi?

Era modalitatea cea mai fățișă de a-și exprima afecțiunea adevărată pe care și-o purtau reciproc. Lucky îi făcu cu mâna și, după ce zăbovi o clipă în lumina împrăștiată de costumul lui Bigman, se întoarse încă o dată și plecă.

Bigman se uită în urma lui, urmărindu-i silueta care se topea în întunericul din jur până când dispăru după un colț al tunelului.

Simți cum liniștea și singurătatea își dublează intensitatea. Dacă n-ar fi fost John Bigman Jones, poate că s-ar fi lăsat copleșit de senzația de singurătate care-l cuprindea.

Dar era John Bigman Jones așa că strânse din dinți și porni în lungul puțului principal cu pași hotărâți.

Cincisprezece minute mai târziu, Bigman făcu primul apel către Cupolă. Se simțea nenorocit.

Cum de putuse să creadă că Lucky se așteptase cu adevărat ca în mine să existe ceva interesant? Ar fi aranjat oare Lucky să se trimită apeluri radio pe care siriusienii să le intercepteze și să le urmărească?

Într-adevăr, era un fascicul îngust, dar mesajele nu erau codificate și nici un fascicul nu era atât de îngust ca să nu poate fi interceptat cu răbdare.

Se întrebă de ce Cook permisesese un asemenea aranjament și aproape imediat îi trecut prin minte că nici Cook nu credea în povestea cu siriusienii. Numai Bigman crezuse. Ce deștept!

În clipele acelea, îi venea să muște din carcasa unei nave spațiale de furie.

Luă legătura cu Cook și îi transmise semnalul convenit pentru situații fără probleme.

Vocea lui Cook se auzi imediat:

— Totul e-n regulă?

— Pe nisipurile de pe Marte, da! Lucky e în fața mea cu vreo șase metri dar nu se vede absolut nimic. Uite ce, am transmis semnalul convenit, totul e limpede, așa că data viitoare te rog să mă crezi fără să mai ceri vreo confirmare.

— Vreau să vorbesc cu Lucky Starr.

— De ce? Bigman se străduia cu un oarecare efort să-și păstreze nonșalanța. O să vorbești data viitoare.

Cook avu o ezitare apoi spuse:

— În regulă.

Bigman încuviință sumbru din cap, numai pentru sine. Nu va mai fi o dată viitoare. Va transmite doar semnalul pentru „totul e în regulă” și gata... Numai că nu știa cât va mai trebui să rătăcească prin întuneric până să primească vești de la Lucky. O oră? Două? Șase? Și dacă treceau

șase ore și nu primea nici un semn de viață de la prietenul său? Cât mai trebuia să rămână acolo? Cât mai putea să rămână?

Și dacă Cook cerea la un moment dat amănunte specifice? Lucky îi spusese să descrie ce vede, dar dacă Bigman nu reușea, din greșeală, să-și joace rolul cum se cuvine? Dacă se dădea de gol și lăsa să-i scape faptul că Lucky se afla de fapt pe partea însoțită a planetei? Lucky nu va mai avea niciodată încredere în el! Cu nimic!

Înlătură acest gând din minte. Nu i-ar fi făcut nici un bine dacă s-ar fi concentrat asupra lui.

Măcar de s-ar fi ivit ceva care să-l distragă. Altceva în afară de vid și de întuneric, în afară de ușoara vibrație a pașilor săi și de sunetul propriei sale respirații.

Se opri ca să-și verifice poziția în puțul principal. Pasajele laterale aveau săpate clar în pereți litere și numere de identificare, iar timpul nu acționase în sensul ștergerii lor. Verificarea nu era deloc dificilă.

Cu toate acestea, temperatura scăzută făcea harta fragilă și dificil de manevrat și asta nu avea darul de a-i îndulci starea psihică. Aprinse lumina panoului de control de pe piept gândindu-se să regleze deumidificatorul. Suprafața interioară a vizorului de la cască începea să se aburească de la umezeala respirației, probabil fiindcă temperatura din costum crescuse o dată cu furia sa, își spuse el.

Tocmai terminase de reglat dispozitivul când își mișcă rapid capul într-o parte, ca și cum dintr-o dată ar fi ciulit o ureche ca să asculte ce se petrecea acolo.

Tocmai asta și făcea. Se străduia să simtă ritmul vibrației slabe pe care o „auzea” acum doar pentru că se oprise din mers.

Își ținu respirația și rămase la fel de nemișcat ca pereții tunelului.

— Lucky? șuieră el în transmițător. Lucky?

Degetele mâinii sale drepte reglaseră butoanele de control. Unda purtătoare era bruiată. Nimeni altul n-ar fi putut să priceapă ceva din șoapta aceea ușoară. Dar Lucky ar fi înțeles și curând vocea lui avea să îi răspundă. Bigman fu nevoit să recunoască rușinat cât de binevenită avea să fie aceea voce.

— Lucky? spuse el din nou.

Vibrația continuă. Nu se auzi nici un răspuns.

Respirația lui Bigman se accelerează, mai întâi din cauza încordării nervoase, apoi datorită bucuriei sălbatice născută din entuziasmul care îl cuprindea ori de câte ori pericolul se afla pe aproape.

În minele de pe Mercur se mai afla cineva împreună cu el. Altcineva în afară de Lucky.

Atunci, cine? Un siriusian? Să fi avut până la urmă dreptate Lucky deși crezuse că nu face decât să arunce o perdea de fum ca să-i amăgească pe ceilalți?

Posibil.

Bigman își scoase blasterul din toc și-și stinse lumina costumului.

Știa oare ceilalți că el se afla aici? Veneau să-l prindă?

Vibrațiile nu erau „sunetul” confuz și aritmic specific unui grup de oameni. Pentru urechea exersată a lui Bigman, vibrațiile distinct separate erau „sunetul” pașilor unui singur om, care înainta ritmic.

Iar Bigman nu se sfia să dea ochi cu orice om, oriunde, și în orice condiții.

În liniște, ridică mâna și pipăi peretele cel mai apropiat. Vibrațiile se înteteau sesizabil. Asta însemna că celălalt venea din direcția aceea.

Se mișcă înainte în beznă neagră, continuând să atingă ușor cu mâna peretele. Vibrațiile provocate de celălalt erau prea intense, prea lipsite de orice precauție. Ori celălalt se credea singur în mină (așa cum și Bigman se crezuse până cu câteva clipe în urmă), ori, dacă într-adevăr îl urmărea pe Bigman,

nu prea cunoștea particularitățile deplasării prin vid.

Pașii lui Bigman se stinseseră până la un „murmur” în timp ce se deplasa ca o felină, în schimb vibrațiile provocate de celălalt nu prezentau nici o schimbare. Încă o dată, dacă celălalt îl urmărea pe Bigman după sunet, această subită modificare în felul de a se deplasa al acestuia ar fi trebuit să-și găsească reflectarea în mișcările celuilalt. Dar întrucât nu se putea sesiza nimic, se impunea aceeași concluzie ca înainte.

Bigman făcu la dreapta la prima ramificație laterală a tunelului și-și continuă drumul. Mâna care atinge peretele îl călăuzea instantaneu către celălalt.

Și deodată, în depărtare, se văzu lumina orbitoare a luminii unui alt costum. Bigman încremeni lipit de perete.

Lumina dispăru. Celălalt trecuse pe lângă tunelul în care se afla Bigman, fără să înainteze de-a lungul lui.

Bigman porni grăbit înainte cu pași ușori. Avea să găsească tunelul de legătură și să ajungă în urma celuilalt.

Atunci se vor întâlni. El, Bigman, reprezentând Pământul și Consiliul Științei, și dușmanul care reprezenta... pe cine?

8. DUȘMANUL DIN MINĂ

Bigman calculase corect. Lumina celuilalt sălta ritmic înaintea sa în momentul când găsi deschiderea. Celălalt nu era conștient de prezența lui. Așa trebuia să fie.

Bigman avea blasterul pregătit. Ar fi tras fără nici o ezitare, dar blasterul n-ar mai fi lăsat cine știe ce în urmă. Morții nu spun povești, iar inamicii morți nu explică nici un mister.

Își continuă urmărirea cu răbdare de felină, micșorând distanța dintre ei, orientându-se după lumină și încercând să estimeze natura inamicului.

Cu blasterul pregătit pentru orice eventualitate, Bigman se pregăti pentru primul contact. Mai întâi, stația radio! Degetele lui făcură reglaje pentru o transmisie locală generală. Era posibil ca dușmanul să nu poată recepționa semnalul pe lungimea de undă pe care transmitea Bigman. Improbabil, dar posibil. Foarte improbabil și aproape imposibil!

Și totuși n-avea importanță. Rămânea oricum alternativa unei lovituri ușoare de blaster în perete. Ar fi fost o exprimare limpede a punctului său de vedere. Un blaster purta cu el autoritate și avea un mod de a vorbi limpede, înțeles în orice limbă.

Concentrând în vocea sa de tenor toată tăria de care era în stare, Bigman spuse:

— Oprește-te! Oprește-te acolo unde te afli și nu te întoarce! Am un blaster îndreptat asupra ta!

Bigman aprinse lumina de la costumul său și observă că dușmanul încremenise pe loc, fără să facă vreo tentativă de a se întoarce, ceea ce-i dădu de înțeles că receptase cum se cuvine mesajul.

— Acum întoarce-te. Încet!

Silueta se întoarce. Bigman își ținea mâna dreaptă în calea fasciculului luminos al costumului. Învelișul metalic al mâinii era strâns

ferm în jurul blasterului de mare calibru. În lumină, conturul acestuia se distingea liniștitor de clar.

Bigman spuse:

— Blasterul ăsta e complet încărcat. N-ar fi prima oară când omor pe cineva cu el și țințesc al naibii de bine!

Nu-ncăpea nici o îndoială că dușmanul avea o stație radio cu care recepționa, fiindcă se uită la blaster și dădu să ridice mâna ca și cum ar fi vrut să blocheze cu ea forța de impact a blasterului.

Bigman cercetă cu privirea ceea ce putea distinge din costumul dușmanului. Părea destul de convențional (oare siriusienii foloseau și ei modelele astea familiare?) Spuse scurt:

— Ai stația radio pornită?

Deodată auzi un sunet și tresări. Vocea pe care o auzea era una familiară, cu toată distorsiunea provocată de transmisia radio.

— Ești piticania, așa-i?

Niciodată în viața lui nu avu Bigman mai multă nevoie de stăpânire de sine pentru a nu se folosi de blaster. Chiar și așa, arma tresări convulsiv în mâna sa și silueta din fața lui se aplecă rapid într-o parte.

— Urteil! strigă Bigman.

Surprinderea se preschimbă iute în dezamăgire. Nu era nici un siriusian, ci Urteil!

Apoi un gând se strecură în mintea sa: „Ce căuta Urteil aici?”

Urteil spuse:

— Da, în fața ta e Urteil, așa că lasă jos pușcociul.

— ăsta am să-l las jos când o să am chef, replică Bigman. Ce cauți aici?

— Din câte știu, minele de pe Mercur nu sunt proprietatea ta particulară.

— Atâta timp cât am blasterul în mână, uite că sunt, ticălos buhăit la față ce ești.

Bigman gândea intens și, până la un punct, inutil. Ce putea să facă cu acest șarpe veninos? Dacă-l ducea înapoi la Cupolă s-ar fi aflat faptul că Lucky nu se mai afla în mină. Bigman le-ar fi putut spune că Lucky rămăsese în urmă, dar ceilalți ar fi devenit ori îngrijorați, ori suspicioși când Lucky n-ar fi dat nici un semn de viață. Și de ce fărădelege l-ar fi putut acuza pe Urteil? Avea dreptate, oricine putea circula liber prin mine.

Pe de altă parte, nu putea rămâne la nesfârșit cu arma îndreptată asupra celuiilalt.

Dacă Lucky ar fi fost aici, ar fi știut...

Și, ca și cum un fulger telepatic ar fi străbătut vidul dintre ei, Urteil spuse pe neașteptate:

— Și, apropo, unde-i Starr?

— Asta, replică Bigman, nu-i un lucru care să te preocupe pe tine. Apoi, adăugă cuprins de o convingere subită: Ne urmăreai, așa-i? Și împinse puțin blasterul înainte, de parcă l-ar fi îndemnat pe celălalt să vorbească.

Fața acoperită de vizor a celuiilalt coborî un pic ca și cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă cu blasterul. Urteil spuse:

— Și dac-ar fi așa?

Se ajunsese din nou la un impas. Bigman spuse:

— Mergeai pe un culoar lateral. Aveai de gând să ne sari în spate.

— Cum îți ziceam – și dac-ar fi așa?

Vocea lui Urteil avea o tonalitate aproape nepăsătoare, de parcă individul ar fi fost totalmente relaxat, ca și cum s-ar fi bucurat chiar că are un blaster îndreptat asupra sa.

Urteil continuă:

— Dar unde ți-e prietenul? E pe-aproape?

— Știu eu unde este și nu trebuie să-ți faci griji.

— Ba uite că insist să-mi fac griji. Stația ta e fixată pe transmisie locală, altfel nu te-aș auzi așa de bine... Te superi dacă dau drumul la jetul de fluid? Mi-e sete.

Mâinile lui se mișcă încet.

— Ai grijă! îl preveni Bigman.

— Doar o-nghițirură.

Bigman îl urmărea încordat. Nu se aștepta să apară pe neașteptate vreo armă în mâna celuiilalt, dar lumina costumului putea fi trecută brusc pe o intensitate orbitoare sau... sau... mă rog, orice.

Dar degetele lui Urteil își terminară mișcarea în vreme ce Bigman aștepta nehotărât, și nu se auzi decât zgomotul înghițiturilor.

— Te-ai speriat? întrebă calm Urteil.

Bigman nu avu nici o replică.

Vocea lui Urteil deveni aspră:

— Hai, cheamă-l pe omul ăsta. Cheamă-l pe Starr!

Sub imperiul ordinului, mâinile lui Bigman dădură să se miște apoi se opriră.

Urteil râse:

— Era cât pe-acți să reglezi radioul, este? Ai fi avut nevoie de transmisie la distanță. Nu e în apropiere, nu-i așa?

— Nici pomeneală! țipă înfierbântat Bigman.

Era rușinat până peste poate. Maleficul Urteil era viclean. Deși avea îndreptat un blaster împotriva sa, câștigase lupta, dovedindu-se stăpân pe situație, în vreme ce, cu fiecare secundă care trecea, poziția lui Bigman, care nu putea nici să tragă, nici să lase blasterul în jos, nu putea nici să plece nici să rămână, devenea tot mai greu de susținut.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte:

— Și de ce să nu trag?

Dar știa că nu poate. N-ar fi putut să ofere nici o explicație rezonabilă. Și chiar dac-ar fi găsit una, moartea violentă a trimisului senatorului Swenson ar fi creat o încurcătură uriașă Consiliului Științei. Și lui Lucky!

Dacă Lucky ar fi fost aici...

În parte fiindcă își dorea atât de mult acest lucru, inima îi tresări când lumina lui Urteil se

ridică ușor și se îndreaptă dincolo de el, după care îl auzi pe Urteil zicând:

— Nu, se pare că până la urmă m-am înșelat și tu ai dreptate. Uite-l că vine.

Bigman se întoarse brusc și zise:

— Lucky!...

Dacă ar fi fost în toate apele sale, Bigman ar fi așteptat calm ca Lucky să ajungă până la ei, să simtă brațul lui Lucky pe umărul său, dar Bigman nu era în apele sale. Avea o postură imposibilă și era animat de o dorință copleșitoare de a ieși din acea situație.

Abia avu timp să strige „Lucky” până să se prăbușească sub impactul unui corp de două ori mai greu decât al său.

Pentru câteva clipe rămase în posesia blasterului, dar degetele puternice ale celuilalt reușiră nu după mult timp să-l deposeze de arma mortală. Bigman rămase fără suflu, creierul i se înțețosase de bruschetea atacului și blasterul zbură cât colo.

Greutatea se ridică de pe el și când dădu să se ridice în picioare, Urteil stătea deasupra lui și Bigman se pomeni privind în țeava propriului său blaster.

— Am și eu unul, spuse pe un ton sumbru Urteil, dar cred că acum am să-l folosesc pe-al tău. Nu te mișca. Rămâi acolo unde ești. În patru labe. Așa.

Niciodată în viața lui Bigman nu se urâse atâta. Să se lase păcălit în halul ăsta. Aproape că-și merita moartea. Aproape că ar fi preferat să moară decât să fie nevoie să dea vreodată ochii cu Lucky și să-i spună: „S-a uitat în spatele meu și a zis că vii, așa că m-am întors...”

Spuse cu vocea strangulată:

— Trage, dacă ai curaj. Trage și Lucky o să pună mâna pe tine și-o să aibă grijă să-ți petreci tot restul zilelor în lanțuri, pe cel mai mic și mai rece

asteroid care a fost folosit vreodată drept închisoare.

— Lucky o să facă una ca asta? Unde e?

— Găsește-l.

— Am să-l găsesc pentru că tu o să-mi spui unde e. Și-ai să-mi mai spui și de ce a coborât aici, în mine, din capul locului. Ce făcea aici?

— Voia să-i găsească pe siriusieni. Doar l-ai auzit.

— Să găsească gaz de cometă! mârâi Urteil. Imbecilul ăla senil, Peverale, n-are decât să vorbească despre siriusieni, dar prietenul tău n-a crezut nici o secundă în povestea asta. A venit aici dintr-un alt motiv. Spune-mi-l.

— De ce-aș face-o?

— Ca să-ți salvezi viața nenorocită.

— Țsta nu-i un motiv suficient pentru mine, spuse Bigman, apoi se ridică în picioare și făcu un pas înainte.

Urteil se dădu înapoi până când se rezemă de peretele tunelului.

— Încă o mișcare și-am să trag cu cea mai mare plăcere. N-am așa de mare nevoie de informația ta. Aș economisi timp, dar nu prea mult. Dacă-ș petrece mai mult de cinci minute cu tine ar fi într-adevăr o pierdere. Acum dă-mi voie să-ți spun exact ce cred. Poate că așa o să-ți dai seama că tu și prietenul tău de tinichea nu păcăliți pe nimeni. Nici unul din voi nu e bun decât de trucuri cu cuțite energetice împotriva unui om neînarmat.

Bigman se gândi cu tristețe: „Asta-l roade pe ticălos. L-am făcut de cacao în fața băieților și acum ar vrea să mă vadă târându-mă pe jos”.

— Dacă ai de gând să vorbești atâta, spuse el adunând cât putea de mult dispreț în voce, mai bine trage. Prefer să fiu împușcat cu blasterul decât să mor de plictiseală ascultându-te.

— Nu te pripri, micuțule, nu te pripri. În primul rând, senatorul Swenson va distruge Consiliul Științei. Nu ești decât un articol, și încă unul

neînsemnat. Iar prietenul tău Starr e doar un alt articol, și nu unul foarte mare. Eu sunt cel care o să provoace distrugerea. Am adus Consiliul în postura pe care ne-am dorit-o. Oamenii de pe Pământ știu că e corupt până în măduva oaselor, că funcționarii săi irosesc banii contribuabililor și își burdușesc propriile buzunare...

— Asta-i o minciună sfruntată, îl întrerupse Bigman.

— O să-i lăsăm pe alții să decidă în privința asta. După ce vom face o breșă în propaganda mincinoasă pusă la cale de Consiliu, vom vedea ce gândesc oamenii.

— Numai să încercați asta. N-aveți decât să încercați!

— Așa și intenționăm. Dar vom și reuși. Și asta va fi proba numărul unu: voi doi în mină. Știu de ce vă aflați aici. Auzi, siriusienii! Starr ori l-a convins pe Peverale să spună povestea asta, ori doar a profitat de ea. Am să-ți spun eu ce făceați voi doi aici. Vă jucați de-a siriusienii. Vreți să organizați o tabără sirusiană pe care să le-o arătați celorlalți. „I-am gonit cu mâinile goale”, o să spună Starr. „Eu, Lucky Starr, marele erou.” Undele subterice vor face mare caz din asta iar Consiliul va anula în secret Proiectul Lumina. Au muls tot ce se putea mulge din el și acum vor să-și salveze pielea... Numai că nu vor reuși pentru că am să-l prind pe Starr în flagrant și-o să se vadă cât de mare e musca de pe căciula lui. Și tot așa se va întâmpla și cu Consiliul.

Bigman se sufoca de furie. Ardea de dorința de a-l sfâșia pe celălalt cu mâinile goale, dar reuși până la urmă să se stăpânească. Știa de ce Urteil vorbea așa cum vorbea. Asta se întâmpla pentru că individul nu știa atât cât pretindea. Încerca să-l înfurie pe Bigman ca să-l facă să spună cât mai multe.

Cu o voce scăzută, Bigman încercă să răstoarne situația în favoarea sa.

— Știi bine, ticălos nenorocit, că dacă cineva ți-ar face o înțepătură și-ar lăsa să iasă gazul de cometă care te umple, ți-ar ieși la iveală sufletul cât o alună. Dacă ar scoate putreziciunea din tine, n-ar mai rămâne decât un sac de piele murdară.

Urteil strigă:

— Destul!

Dar Bigman țipă și mai tare cu vocea-i pițigăiată.

— Trage, pirat laș ce ești. Ți-ai arătat lașitatea la masă. Îndrăznește să mă înfrunți, de la bărbat la bărbat, cu mâinile, goale, și-ai să-ți arăți iar lașitatea, umflat cum ești.

Bigman era acum foarte încordat. Trebuia să-l lase pe Urteil să acționeze sub imperiul impulsului. Dacă Urteil trăgea din impuls, Bigman era pregătit să sară. Era posibil să moară, dar exista totodată o șansă...

Dar Urteil păru doar să devină mai țeapăn și mai rece:

— Dacă nu vorbești, am să te ucid. Și n-am să pătesc nimic. Am să spun că am fost în legitimă apărare.

— N-o să-ți meargă cu Lucky.

— O să aibă propriile lui necazuri pe cap: Când o să termin cu el, părerile lui n-or să mai valoreze nici cât o ceapă degerată.

Blasterul din mâna lui Urteil rămânea ferm pe poziție.

— Te bate gândul să faci o încercare?

— Cu cine, cu tine? Întrebă Bigman.

— Depinde de tine, spuse cu răceală Urteil.

Bigman așteptă, așteptă fără să spună nici un cuvânt în vreme ce brațul lui Urteil devenea tot mai țeapăn iar casca îi cobora ușor de parcă ar fi luat ținta, deși de la distanța aceea era greu să rateze.

Bigman număra clipele, încercând să aleagă secunda în care să facă saltul disperat pentru a-și salva viața, așa cum făcuse Lucky când Mindes

trăsese asupra lui. Dar acum nu mai era nimeni care să sară pe Urteil așa cum Bigman sărise pe Mihdes cu acel prilej. Iar Urteil nu era cuprins de panică și nici nu avea mintea încețoșată ca Mindes. Ar fi râs și ar fi țintit din nou.

Mușchii lui Bigman se încordară pentru saltul final. Nu se așteptă să trăiască mai mult de cinci secunde.

9. ÎNTUNERIC ȘI LUMINĂ

Dar în timp ce stătea cu tot corpul încordat, cu mușchii picioarelor aproape vibrând în stadiul de început al contracției, Bigman auzi un neașteptat strigăt răgușit de surpriză.

Stăteau amândoi acolo, într-o lume cenușie, întunecată, în care fiecare fascicul de lumină reușea să-l scoată în evidență pe purtătorul celuilalt fascicul. Dincolo de fasciculele luminoase nu era absolut nimic, așa încât traversarea câmpului vizual de către o siluetă în mișcare nu avu nici un sens la început.

Prima lui reacție, primul lui gând a fost: Lucky! Se întorsese oare Lucky? Reușise el cumva să răstoarne situația în favoarea lor?

Dar mișcarea se produse din nou și gândul la Lucky dispăru.

Era ca și cum un fragment din peretele stâncos se dislocase singur și plutea în jos într-o cădere leneșă caracteristică gravitației scăzute de pe Mercur.

O „funie” de piatră care nu se știe cum era flexibilă îl lovi pe Urteil în umăr și... se lipi! O astfel de funie îi cuprinsese deja talia. O alta se mișca lent, unduindu-se în toate direcțiile de parcă ar fi făcut parte dintr-o lume ireală a mișcării cu încetinitorul. Dar în timp ce capătul ei încercuia brațul lui Urteil și atingeia învelișul metalic de pe pieptul acestuia, brațul și pieptul fură lipite între ele. Era ca și cum leneșa și aparent fragila rocă era animată de forța irezistibilă a unui boa constrictor.

Dacă prima reacție a lui Urteil fusese una de surpriză, acum în vocea lui nu se mai putea sesiza decât teroare pură.

— Sunt reci, cârâi el răgușit. Sunt reci!

Mintea înfierbântată a lui Bigman nu reușea să asimileze noua situație. Un fragment din stânca aia se înfășurase pe brațul și încheietura mâinii lui Urteil. Mânerul blasterului rămăsese strâns ferm.

O ultimă funie coborî plutind în jos. Semănau atât de tare cu stânca încât erau invizibile până când nu se desprindeau de perete.

Funiile erau conectate între ele ca un organism unic, dar nu exista un nucleu, un „corp”. Parc-ar fi fost o caracatiță din stâncă, alcătuită numai din tentacule.

Bigman suferi un fel de explozie de gânduri.

Se gândi la roca în care se dezvoltase viața de-a lungul epocilor de evoluție ale planetei. O formă de viață complet diferită față de tot ceea ce se cunoștea pe Pământ. O vietate care trăia doar cu „firimituri” de căldură.

Și de ce nu? Tentaculele se puteau târî dintr-un loc într-altul, căutând orice fărâmbă de căldură care ar fi putut să existe. Bigman le putea vedea migrând spre Polul Nord al planetei atunci când prima colonie de oameni s-a stabilit acolo. Mai întâi minele, apoi Observatorul le-a asigurat firișoare nesfârșite de căldură.

Poate că și omul constituia o pradă pentru ele. De ce nu? O ființă omenească constituia o sursă de căldură. Din când în când câte un miner răzleț poate că era prins în capcană. Paralizat de răceala și teroarea neașteptate, ar fi fost incapabil să strige după ajutor. Câteva minute mai târziu epuizarea unității sale energetice ar fi făcut imposibil orice apel radio. Și mai târziu, n-ar mai fi rămas din el decât o relicvă înghețată.

Povestea aiuritoare a lui Cook despre decesele din mine căpătau sens.

Toate acestea trecură prin mintea lui Bigman aproape într-o străfulgerare în vreme ce el rămase nemișcat, încă frământat de năuceala provocată de neașteptata întorsătură a evenimentelor.

Vocea lui Urteil se auzea ca un amestec între un geamăt și un găfâit șuierător.

— Nu... pot... Ajută-mă... ajută... E rece... rece...

Bigman strigă:

— Ține-te bine. Vin la tine.

Îi dispăruse într-o clipită din minte orice gând că omul acesta era un dușman, că doar cu câteva clipe în urmă acesta se aflase pe punctul de a-l ucide cu sânge rece pe Bigman. Pentru micul marțian nu mai avea importanță decât un singur lucru: era vorba de un om prins fără putință de scăpare în strânsoarea unei făpturi non-umane.

Încă de când omul părăsise pentru prima oară Pământul și se aventurase să înfrunte pericolele și misterele spațiului cosmic, se statornicise o lege fermă, deși nescrisă. Conflictele între oameni trebuie uitate atunci când oamenii aveau de înfruntat un inamic comun, cum ar fi forțele umane și non-umane de pe alte planete.

Se poate ca nu toată lumea să fi aderat la acea lege, dar Bigman o respecta.

Dintr-un salt ajunsese lângă Urteil și începu să tragă de brațul lui. Urteil bâigui:

— Ajută-mă...

Bigman trase de blasterul pe care Urteil continua să-l strângă în mână, căutând să evite tentaculul. Observă în treacăt că tentaculul cu pricina nu se încovoia uniform așa cum ar fi făcut un șarpe. Se îndoia în secțiuni, ca și cum ar fi fost alcătuit din numeroase fragmente rigide asamblate laolaltă.

Cealaltă mână a lui Bigman, în încercarea de a-l trage cumva pe Urteil într-o parte, intră preț de o clipă în contact cu unul din tentacule și sări cât colo într-un gest reflex. Frigul era ca un țurture de gheață, penetrându-i și arzându-i mâna.

Orice metodă ar fi folosit creaturile alea pentru extragerea căldurii, nu semăna cu nimic din cele auzite de el.

Bigman trase cu disperare de blaster, icnind și opintindu-se. Nu observă de la început atingerea străină de pe spatele său, dar deodată răceala se lăsă asupra lui și nu-l mai părăsi. Când încercă să sară într-o parte, constată că nu mai putea. Un tentacul se desprinsese și îl prinsese în îmbrățișarea lui mortală.

Atât de strâns lipiți erau unul de celălalt cei doi bărbați încât ai fi zis că sunt siamezi.

Durerea fizică provocată de frig spori în intensitate și Bigman smuci de blaster ca un posedat. Parcă începea să cedeze?

Vocea lui Urteil îl făcu să tresară când murmură:

— N-are rost...

Urteil se clătină și apoi, încet, sub atracția slabă a planetei Mercur, se prăbuși într-o parte, trăgându-l și pe Bigman după el.

Corpul lui Bigman era amortit. Senzațiile dispăreau. Abia-și mai putea da seama dacă mai ținea în mână țeava blasterului sau nu. Dacă-l mai ținea, mai rezista acesta la smucirile lui laterale violente, aproape sălbătice, sau era vorba doar de reminiscențele unei dorințe?

Lumina de la costum slăbea în intensitate în timp ce energia unității de alimentare se scurgea în tentaculele vorace.

Moartea prin congelare nu putea fi prea departe.

Lucky, după ce-l lăsase pe Bigman în minele de pe Mercur și își pusese costumul izolant în liniștea din nava Shooting Starr adăpostită în hangar, ieși afară pe suprafața planetei și își întoarse fața către „fantoma albă a Soarelui”.

Preț de câteva minute lungi rămase nemișcat, fascinat de luminescența lăptoasă a coroanei solare.

Cu gesturi absente, în timp ce continua să privească, își flexa câte unul picioarele musculoase. Costumul izolant funcționa mult mai lin ca un costum spațial obișnuit. Asta în combinație cu greutatea sa extrem de redusă dădea

celui care-l purta senzația ciudată că nu purta nici un fel de costum. Într-un mediu evident lipsit de atmosferă, senzația era deconcertantă, dar Lucky îndepărtă din minte orice sentiment de neliniște și cercetă cerul cu privirea.

Stelele erau la fel de numeroase și de luminoase ca în spațiul cosmic liber și nu le dădu o atenție prea mare. Altceva dorea el să vadă. Trecuseră de acum două zile, după timpul standard terestru, de când văzuse ultima oară aceste ceruri. În două zile, Mercur se deplasase pe o distanță egală cu a patruzeci și patra parte din orbita sa în jurul Soarelui. Asta însemna că peste opt grade de cer apăruseră la orizontul estic și peste opt grade dispăruseră la orizontul vestic. Asta însemna că puteau fi văzute stele noi.

De asemenea, și planete noi. În acest interval ar fi trebuit ca Venus și Pământul să se înalțe amândouă deasupra orizontului.

Și într-adevăr apăruseră. Venus era mai sus, o scânteiere ca de diamant de lumină albă, mult mai strălucitoare decât se văzuse vreodată de pe Pământ. De pe Pământ, observarea lui Venus era dezavantajoasă, pentru că se afla între planeta albastră și Soare, astfel că atunci când Venus se afla cel mai aproape, Pământul nu-i putea vedea decât partea întunecată. De pe Mercur, Venus putea fi văzută în toată splendoarea ei.

În acel moment, Venus se afla la cincizeci și trei de milioane de kilometri de Mercur. În poziția de maximă apropiere, distanța scădea la aproape treizeci și trei de milioane de kilometri, și atunci o privire ageră o putea zări ca pe un disc minuscule.

Chiar și în situația actuală, lumina sa rivaliza aproape cu cea a coroanei solare și, privind cu atenție solul, Lucky își zise că putea distinge o umbră dublă care pornea de la picioarele sale, una încețoșată formată de lumina coroanei, și alta mai clară formată de Venus. Se întrebă dacă, în circumstanțe ideale, nu s-ar fi format o umbră

triplă, cea de-a treia fiind formată de chiar lumina Pământului.

Găsi și Pământul, fără dificultate. Era foarte aproape de linia orizontului și, deși era mai strălucitor decât orice stea sau planetă de pe propriul său cer, părea palidă în comparație cu splendoarea planetei Venus. Era mai slab luminat de Soare, care se afla la o distanță mai mare; avea nori mai puțini și prin urmare reflecta o parte mai mică din lumina pe care o primea. Mai mult decât atât, față de Mercur se afla la o distanță dublă în comparație cu Venus.

Și totuși, într-o anumită privință era incomparabil mai interesant. Dacă lumina lui Venus era de un alb pur, lumina Pământului era de un albastru verzui.

Și mai mult decât atât, în apropierea sa, tocmai traversând orizontul, se vedea lumina mai mică și gălbuie a Lunii. Împreună, Pământul și Luna alcătuiau o priveliște unică pe cerurile celorlalte planete din interiorul orbitei lui Jupiter. O planetă dublă, traversând maiestuos cerurile una în compania celeilalte, cea mai mică dintre ele înconjurând-o pe cealaltă într-o mișcare care, pe fondul cerului, părea ca o mică oscilație în jurul unei poziții de echilibru.

Lucky se delectă cu priveliștea poate ceva mai mult decât ar fi trebuit, dar nu se putu abține. Din când în când, exigențele vieții sale îl purtau departe de planeta lui de origine, și asta i-o făcea cu atât mai dragă. Toate cvadrilioanele de ființe omenesti răspândite în întreaga Galaxie își aveau originea pe Pământ. De fapt, pe parcursul celei mai mari părți a istoriei sale, Pământul fusese singura casă a omului. Ce om putea privi fără emoție la pata de lumină a Pământului?

Lucky își mută privirea în altă parte, clătinând din cap. Avea treabă de făcut.

Porni la drum cu salturi ferme către lumina coroanei, păstrându-se aproape de suprafață așa

cum se cuvenea la o gravitație scăzută, ținând aprinsă lumina costumului și privirea fixată pe solul din fața lui, ca să se ferească de neregularitățile grosolane.

Avea o idee despre ce-ar putea descoperi, dar era doar o intuiție, nesusținută de nici o dovadă palpabilă. Lucky avea oroare să discute despre astfel de idei vagi, care uneori nu erau mai mult decât niște intuiții. Îi displăcea chiar și să zăbovească asupra lor în propria sa minte. Era prea mare pericolul să ajungi să te obișnuiești cu ideea, să începi să te bazezi pe ea ca pe un adevăr, să-ți blochezi fără să vrei mintea față de posibilități alternative.

Văzuse acest efect cuprinzându-l pe exuberantul Bigman, gata oricând să creadă și să treacă la fapte. Nu o dată văzuse cum posibilități vagi deveniseră convingeri ferme în mintea lui Bigman...

Zâmbi cu blândețe când se gândi la micul cocoș. Poate că era uneori imprudent și repezit, dar era loial și lipsit de orice teamă. Lucky prefera să-l aibă pe Bigman alături de el, decât o flotă de crucișătoare spațiale cu echipaje alcătuite din uriași.

Îi era dor de micuțul marțian acum, în timp ce înainta de-a lungul reliefului mercurian și ca să scape de această senzație stingheritoare își îndreptă gândurile către problema pe care o avea de rezolvat.

Din nefericire, existau prea multe tendințe divergente.

Mai întâi, era Mindes însuși, nervos, instabil, nesigur pe el însuși. Până la urmă, rămăsese neclar dacă atacul său asupra lui Lucky fusese o nebunie temporară sau ceva deliberat. Apoi era Gardoma, prietenul lui Mindes. Era oare un idealist captivat de Proiectul Lumina, sau era alături de Mindes din rațiuni practice. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci ce erau ei de fapt?

Urteil, pe de altă parte, constituia un focar central de necazuri. Era hotărât să distrugă Consiliul și obiectivul principal al atacurilor sale era Mindes. Mindes îl ura, firește, și la fel îl ura și Gardoma. Doctorul Peverale îl ura într-o manieră mult mai reținută. Nici măcar nu acceptase să discute despre individ cu Lucky.

La banchet, Cook păruse să se ferească să discute sau măcar să se uite în direcția lui Urteil. Să fi fost asta numai pentru că Cook dorea cu ardoare să evite limba ascuțită a lui Urteil sau mai existau și alte motive specifice?

Cook nu avea o părere prea bună nici despre Peverale. Era rușinat de preocuparea bătrânului astronom față de siriusieni.

Și, dincolo de toate celelalte lucruri, rămânea o întrebare la care trebuia să se dea un răspuns: cine tăiasse costumul lui Lucky?

Erau prea mulți factori. Lucky avea un șir de gânduri care șerpuia printre acești factori, dar deocamdată linia aceea era slabă. Din nou evită să se concentreze asupra acelor gânduri. Trebuia să-și păstreze mintea deschisă.

Terenul se înălța într-o pantă ascendentă iar el își reglase salturile astfel încât să se adapteze automat la modificarea reliefului. Atât de preocupat era de gândurile sale încât imaginea pe care o văzu când ajunse în vârful pantei îl luă pe nepregătite și-l ului.

Marginea superioară a Soarelui era deasupra orizontului neregulat și totuși nu era chiar Soarele. Se vedeau doar protuberanțele de la marginea Soarelui, de fapt, o mică parte din ele.

Protuberanțele erau de culoare roșu-aprins și una dintre ele, situată chiar în centrul celor vizibile, era alcătuită din panglici de foc care se mișcau în sus și spre exterior cu încetineală.

Clară și strălucitoare pe fondul stâncos al lui Mercur, neatenuată de atmosferă, neînțeșată de praf, era o imagine de o frumusețe incredibilă.

Limbile de foc păreau să răsară din crusta întunecată a lui Mercur de parcă orizontul planetei ar fi fost cuprins de flăcări sau un vulcan de dimensiuni gigantice ar fi erupt brusc și ar fi rămas în toiul erupției.

Și totuși acele protuberanțe erau mai mult decât orice ar fi putut să apară pe Mercur. Lucky știa că cea pe care o privea era destul de mare ca să înghită o sută de aștri de mărimea Pământului sau cinci mii de mărimea lui Mercur. Și iat-o cuprinsă de un incendiu atomic, luminându-l pe Lucky și tot ceea ce-l înconjura.

Stinse lumina costumului ca să vadă mai bine.

Suprafețele rocilor îndreptate direct către protuberanțe erau scăldate de o lumină roșu-aprins, în vreme ce toate celelalte suprafețe erau negre precum cărbunele. Era ca și cum cineva pictase cu dăre de roșu un puț fără fund. Pe drept era numită „fantoma roșie a Soarelui”.

Umbra mâinii lui Lucky se vedea ca o pată neagră pe pieptul costumului său. Terenul din fața sa era și mai înșelător deoarece peticele de lumină care surprindeau orice neregularitate păcăleau ochiul într-o estimare falsă a naturii suprafeței.

Lucky aprinse din nou lumina costumului și porni către protuberanțele răspândite pe curbura lui Mercur, Soarele înălțându-se cu câte șase minute de arc la fiecare milă pe care o parcurgea.

Asta însemna că mai avea de parcurs mai puțin de un kilometru și jumătate până când Soarele avea să fie vizibil iar el se va afla pe partea însorită a planetei.

Lucky nu avea de unde să știe că în acele clipe Bigman înfrunta moartea prin congelare. În timp ce se îndrepta spre partea însorită a planetei, nu avea în minte decât un gând: aici se află pericolul și cheia problemei, și tot aici se află și soluția.

10. PARTEA ÎNSORITĂ

Erau vizibile acum și mai multe protuberanțe. Culoarea lor roșie devenise și mai strălucitoare. Coroana nu scăzuse în intensitate (nu exista atmosferă care să împrăștie lumina protuberanțelor și să atenueze nuanțele mai întunecate), dar părea acum mai puțin importantă. Stelele continuau să se vadă și aveau să rămână vizibile, chiar și atunci când discul Soarelui se vedea în întregime pe cer, dar cine le-ar mai fi putut acorda vreo atenție acum?

Lucky înainta cu nerăbdare cu salturi ritmice, o modalitate de deplasare pe care o putea menține ore în șir fără să se simtă prea obosit. În condițiile date, avea senzația că ar fi putut menține un astfel de ritm chiar și sub acțiunea gravitației terestre.

Și deodată, fără nici un avertisment, fără vreo lumină premonitoare pe cer, fără nici un indiciu atmosferic, apăru Soarele!

Mai exact, se văzu o linie subțire care era Soarele. Era o linie de o intensitate insuportabilă care mărginea o creștătură în stâncă situată la orizont, ca și cum vreun pictor celest ar fi dat un contur alb strălucitor stâncii cenușii.

Lucky se uită în urmă. Dincolo de relieful neregulat din spatele său se vedeau petele roșii ale protuberanțelor. Dar acum, exact la picioarele sale, era un ocean de lumină albă, care făcea să scânteieze formațiunile cristaline.

Se mișcă din nou înainte, iar linia de lumină deveni mai întâi o pată mică, apoi una mare.

Conturul Soarelui se putea vedea cu claritate, ridicându-se puțin deasupra orizontului spre centru și curbându-se lin în jos spre părțile laterale. Curbura era surprinzător de mică pentru cineva obișnuit cu curbura Soarelui văzut de pe Pământ.

Strălucirea intensă a Soarelui nu reușea să acopere protuberanțele care se târau de-a lungul marginii sale ca niște șerpi de foc. Bineînțeles, protuberanțele erau răspândite pe toată suprafața Soarelui, dar nu puteau fi văzute decât la marginea acestuia. Pe întinderea discului solar ele se pierdeau într-o lumină strălucitoare.

Și peste toate acestea era coroana.

În timp ce privea, Lucky se minuna de modul în care costumul izolant fusese adaptat scopului pentru care fusese creat.

O simplă privire fugară aruncată spre Soarele lui Mercur ar fi provocat orbire permanentă ochilor neprotejați. Pe lângă lumina vizibilă, a cărei intensitate era îndeajuns de dăunătoare, mai erau și radiațiile ultraviolete dure, nefiltrate de atmosferă, care ar fi provocat moartea văzului... și în cele din urmă, chiar și a vieții.

Dar sticla din care era făcut vizorul căștii de protecție avea o asemenea structură moleculară încât să-și micșoreze transparența pe măsură ce creștea intensitatea luminii care cădea pe ea. Doar o mică fracțiune dintr-un procent al intensității luminoase pătrundea prin sticla vizorului, astfel că Lucky putea să privească direct către Soare, aproape fără să fie jenat. Cu toate acestea, lumina coroanei și a stelelor ajungea nestânjenită la ochii săi.

Costumul izolant îl proteja și în alte privințe. Era impregnat cu plumb și bismut, nu atât cât să-i crească excesiv de mult greutatea, dar suficient pentru a bloca ultravioletele și radiațiile X de la Soare. Costumul era încărcat cu o sarcină pozitivă care avea rolul de a deflecta lateral cea mai mare parte a radiațiilor cosmice. Câmpul magnetic al lui Mercur era slab, dar mica planetă era apropiată de Soare și densitatea radiației cosmice era mare. Cu toate acestea, radiația cosmică era compusă din protoni încărcăți pozitiv astfel încât la impactul cu

încărcătura pozitivă a costumului sufereau o respingere electrostatică.

În fine, costumul îl proteja bineînțeles împotriva căldurii, nu numai prin compoziția sa izolatoare dar și datorită suprafeței sale reflectorizante, de fapt un strat molecular pseudo-lichid care putea fi activat prin atingerea unui buton.

La drept vorbind, reflectă Lucky, ținând cont de avantajele costumelor izolante, era regretabil că acestea nu constituiau standardul de protecție pentru toate condițiile. Dar își dădu seama că, din păcate, slăbiciunea sa structurală, consecință a absenței metalului în cantitate reală, îl făcea nepotrivit pentru folosință acolo unde protejarea împotriva căldurii și a radiației nu constituia factorul principal de luat în considerație.

Lucky pătrunsese deja pe o distanță de o milă în interiorul părții însorite și încă nu resimțea efectele neplăcute ale căldurii insuportabile de afară.

Asta nu avu darul să-l surprindă. Pentru cei rămași acasă, ale căror cunoștințe despre spațiul cosmic se rezumau la detaliile sugerate de filmele de acțiune transmise prin spațiul subteric, partea îndreptată spre Soare a oricărei planete lipsite de atmosferă nu era altceva decât o masă solidă de căldură nedeviată.

Totuși, aceasta constituia o simplificare excesivă a realității. Totul depindea de cât de sus se afla Soarele pe cer. De exemplu, din acest punct de pe Mercur, din care doar o porțiune din Soare se vedea deasupra orizontului, o cantitate relativ mică de căldură ajungea la suprafața planetei, și în plus acea cantitate mică era împrăștiată pe o suprafață întinsă de sol, căci radiația lovea suprafața aproape la orizontală.

„Clima” se schimba pe măsură ce pătrundeai mai adânc în suprafața însorită și în final, când ajungeai la acel loc în care Soarele avea o poziție verticală pe cer, situația devenea așa cum o descriau filmele din subteric.

În plus, nu trebuiau neglijate umbrele. În absența aerului, lumina și căldura se deplasau în linie dreaptă. Nici una din ele nu putea ajunge în interiorul zonelor de umbră, cu excepția unor cantități mici care erau reflectate acolo dinspre porțiunile învecinate luminate de soare. Prin urmare umbrele aveau o temperatură extrem de scăzută și o culoare neagră precum cărbunele, deși Soarele rămânea fierbinte și strălucitor.

Lucky devenea tot mai conștient de aceste umbre. La început, după ce apăruse conturul superior al Soarelui, pe solul acoperit aproape în întregime de umbră se vedeau doar ici-colo câteva pete de lumină. Acum, pe măsură ce Soarele se înălța tot mai sus, petele de lumină se întindeau tot mai mult și se uneau între ele, până când umbrele căpătară contururi distincte în spatele stâncilor și dealurilor.

La un moment dat, Lucky pătrunse deliberat în umbra unei ridicături stâncoase având o lățime de circa o sută de metri, și avu senzația că preț de câteva clipe lungi ajunsese din nou pe partea întunecată a planetei. Căldura solară, pe care abia dacă o sesizase atunci când cădea direct asupra sa, deveni evidentă prin lipsă odată ajuns în zona umbrită. În jurul umbrei solul scânteia în lumina solară, dar în interiorul umbrei avea nevoie de lumina costumului pentru a vedea pe unde calcă.

Nu putu să nu remarce diferențele dintre suprafețele aflate în umbră față de cele situate în lumină. Căci pe partea însorită, cel puțin, Mercur avea totuși un fel de atmosferă. Nu era vorba de ceva în accepția terestră a termenului, căci nu exista nici azot, nici oxigen și nici dioxid de carbon sau vapori de apă. Totuși, pe suprafața însorită, în unele locuri mercurul ajungea la temperatura de fierbere. Sulful devenea lichid și astfel apăreau câțiva compuși volatili. Urme de vapori ale unor astfel de substanțe se atașau de

suprafața supraîncălzită a planetei. Vaporii aceștia înghețau pur și simplu în zonele umbroase.

Lucky percepuse subit acest detaliu atunci când degetele sale izolate șterseră suprafața întunecată a unui afloriment înghețat și se mânjiră cu o brumă înghețată de mercur strălucitor. Acesta se transformă rapid în picături lipicioase în momentul când trecu în lumina soarelui pentru ca apoi să se evapore lent.

Treptat, Soarele părea să devină tot mai fierbinte. Asta nu-l îngrijoră pe Lucky. Chiar dacă temperatura atingea cote insuportabile, se putea ascunde oricând într-o zonă umbroasă.

Radiațiile de înaltă frecvență constituiau probabil un motiv mai serios de îngrijorare. Dar dacă expunerea era de scurtă durată, Lucky nu credea că ar reprezenta un pericol real. Lucrătorii de pe Mercur aveau oroare de radiații deoarece erau expuși permanent la cantități mici. Lucky își aminti de accentul pus de către Mindes asupra faptului că sabotorul pe care îl văzuse rămăsese nemișcat în lumina Soarelui. Era firesc ca Mindes să fie tulburat de acest detaliu. Când expunerea era cronică, orice prelungire a timpului de expunere era o prostie. Totuși, în cazul lui Lucky, expunerea avea să fie de scurtă durată... sau cel puțin așa spera.

Traversă în fugă peticele de sol negricios ce se evidențiau sumbru pe suprafața mercuriană care în general avea o culoare cenușiu-roșcată. Culoare destul de familiară, pentru că semăna cu solul marțian, un amestec de silicați cu adaos de oxid de fier, care îi dădea nuanța roșiatică.

Negrul era cel care provoca uimire. Acolo unde acesta apărea, solul era categoric mai fierbinte, căci negrul absoarbe mai mult căldura solară.

Din alergare, se îndoi și luă de jos un pumn de sol din porțiunile negre, pe care îl cercetă cu privirea. Era sfărâmicios. Putea fi grafit, fier sau sulfat de cupru. Putea fi o mulțime de alte lucruri,

dar ar fi fost în stare să parieze că era o varietate impură de sulfat de fier.

În sfârșit se opri în umbra unei stânci ca să facă o evaluare a situației. Aprecie că într-o oră și jumătate parcursese circa douăzeci și patru de kilometri, judecând după faptul că Soarele se ridicase deja aproape în întregime deasupra orizontului. (Oricum, în acele clipe era mai interesat să soarbă din rezerva de mixtură nutritivă lichidă a costumului decât să estimeze distanțele.)

Undeva la stânga sa erau cablurile Proiectului Lumina al lui Mindes. Spre dreapta se aflau altele. Poziția lor exactă nu avea importanță. Acestea acoperea sute de kilometri pătrați, și să răătăcești fără țință printre ele ca să cauți un sabotor ar fi fost o prostie.

Mindes încercase acest lucru și eșuase. Dacă obiectul pe care îl văzuse fusese într-adevăr sabotorul, se poate să fi fost un avertisment venit din interiorul Cupolei. Mindes nu făcuse nici un secret din faptul că se îndrepta spre partea însorită.

În schimb, Lucky nu suflase o vorbă despre acest lucru, astfel că spera să nu primească nici un avertisment.

Și mai dispunea de o formă de ajutor care-i lipsise lui Mindes. Scoase micul său ergometru din buzunarul în care-l vârase. Îl ținu în palma făcută căuș în fața sa, în lumina costumului.

Odată activat, ecranul său indicator de culoare roșie se luminează cu o furie incredibilă în momentul în care îl ținu în lumina soarelui. Lucky zâmbi ușor și reglă micul aparat pentru a compensa radiația de înaltă frecvență de la Soare.

Pata luminoasă a indicatorului dispăru.

Apoi, cu răbdare, Lucky ieși în lumină și scană orizontul în toate direcțiile. Unde se afla o sursă de energie atomică în afară de Soare? Găsi, bineînțeles, o indicație dinspre Cupolă, dar lumina indicatoare datorată acelei zone spori în intensitate atunci când îndreptă ergometrul în jos. Centrala

energetică a Cupolei era situată la o adâncime de un kilometru și jumătate și avu nevoie de o înclinare de douăzeci de grade ca să obțină indicația maximă din locul unde se afla.

Se întoarse încet, ținând cu delicatețe ergometrul între degetele arătătoare ale ambelor mâini pentru ca materialul opac al costumului să nu blocheze radiația „trădătoare”. Se mai roti o dată și apoi încă o dată încercă din nou.

Nu mai încăpea nici o îndoială!

Lucky privi în direcția în care apăruse acea strălucire și se îndreptă într-acolo. Nu încercă să-și ascundă temerea că poate nu era vorba decât de o zonă cu minereu radioactiv.

Zări unul din cablurile lui Mindes la circa un kilometru și jumătate distanță.

Nu era un cablu izolat, ci mai curând o rețea de cabluri, pe jumătate îngropate în sol. Merse de-a lungul lor preț de câteva sute de metri și ajunse la o placă metalică pătrată cu latura de circa 1,20 m și cu suprafața extrem de lucioasă. Reflecta stelele asemenea unei bălți de apă limpede.

Lucky se gândi că dacă s-ar fi plasat într-o poziție corespunzătoare ar fi putut vedea reflexia Soarelui. Sesiză că placa își schimba unghiul de elevație, căpătând o poziție mai apropiată de verticală. Se uită în depărtare ca să vadă dacă poziția ei se modifica în așa fel încât să prindă lumina Soarelui.

Când privi înapoi, rămase uimit. Placa metalică nu mai reflecta lumina ci căpătase o culoare neagră atât de intensă încât se părea că nici toată lumina Soarelui n-ar fi fost în stare s-o lumineze.

Deodată, sub ochii lui, negreala tremură, se destrămă și începu să se fragmenteze.

Era din nou strălucitoare.

O urmări pe parcursul a încă trei cicluri, în vreme ce unghiul de elevație o aducea la o poziție din ce în ce mai apropiată de verticală. Mai întâi o reflexie de o intensitate incredibilă; apoi, o

întunecare completă. Lucky își dădu seama că în timpul fazei de înnegrire lumina era absorbită, iar în timpul fazei de strălucire, lumina era reflectată. Alternanța de faze putea fi perfect regulată sau poate că urma o succesiune deliberat neregulată. Nu putea pierde timpul să afle și chiar dac-ar fi avut era îndoielnic că cunoștințele sale de hiperoptică i-ar fi îngăduit să înțeleagă scopul acelei instalații.

Era de presupus că sute sau chiar mii de asemenea pătrate interconectate prin intermediul rețelei de cabluri și alimentate toate de la o micropilă atomică din interiorul Cupolei absorbeau și reflectau lumina într-o manieră prestabilită la diferite unghiuri față de Soare. Probabil că asta, într-un fel oarecare, putea forța energia luminoasă să străbată hiperspațiul într-o manieră controlată.

Și se mai putea presupune că acele cabluri rupte ca și plăcile sparte împiedicau configurația generală să funcționeze corespunzător.

Lucky își încercă din nou ergometrul. Era mult mai strălucitor acum și încă o dată urmări direcția indicată.

Mai strălucitor, și mai strălucitor! Orice-ar fi fost ceea ce urmărea el, era ceva care-și schimba poziția. Sursa aceea de radiații gamma nu avea o poziție fixă pe suprafața lui Mercur.

Iar asta însemna că nu era doar un afloriment de minereu radioactiv. Era ceva portabil ceea ce îi dădea de înțeles lui Lucky că era vorba de un om sau de ceva aparținând unui om.

Lucky zări mai întâi silueta ca un punct în mișcare, negru pe fondul luminat ca de incendiu al solului. Imaginea i-a apărut după o lungă expunere la Soare, când tocmai căuta un loc umbros în care să stea până când elimina căldura acumulată.

În loc de asta, acum se pomeni că își accelerează înaintarea. Aprecie că temperatura din afara costumului său nu atinsese încă punctul de fierbere

al apei. Din fericire, în interior era mult mai scăzută.

Se gândi sumbru: „Dacă Soarele ar fi deasupra capului și nu la orizont, nici măcar aceste costume n-ar mai fi de nici un folos”.

Silueta nu-i dădu nici o atenție. Își continuă propriul drum, pașii pe care-i făcea demonstrând că nu avea nici pe departe îndemânarea lui Lucky în a se descurca cu gravitația scăzută. Totuși, în ciuda stângăciei mișcărilor, reușea să devoreze spațiul.

Nu purta costum izolant. Chiar și de la mare distanță, suprafața expusă privirii lui Lucky era evident una metalică.

Lucky se opri pentru scurt timp la umbra unei stânci, dar se forță să iasă iar în teren deschis înainte de a fi avut timp să se răcească suficient.

Silueta părea neafectată de căldură. Cel puțin în timpul cât Lucky a urmărit-o n-a schițat nici un gest de a se adăposti la umbră, deși a trecut foarte aproape de câteva zone umbroase.

Lucky dădu din cap gânditor. Totul se potrivea perfect.

Își mări viteza. Căldura începuse aproape să capete consistență: o simțea ca pe ceva palpabil. Dar acum mai avea doar câteva clipe.

Renunțase la salturile de înălțime joasă. Își concentra toată forța musculară în salturi lungi, de câte patru metri.

Strigă:

— Hei, tu de-acolo! Întoarce-te!

Rosti cuvintele cu toată autoritatea pe care o putea aduna în glas, sperând ca celălalt să-i poată recepționa semnalul radio și să nu fie nevoit să se rezume la limbajul semnelor.

Încet, silueta se întoarse iar nările lui Lucky se lărgiră într-o expresie de satisfacție calmă. Cel puțin, până în acel moment, gândurile i se adevereau, căci silueta nu era un om – nu avea absolut nimic uman!

11. SABOTOR!

Silueta era înaltă, chiar mai înaltă decât Lucky. Avea de fapt peste doi metri înălțime și avea o statură impozantă. Tot ce se putea vedea cu ochiul liber era metal lucios, care reflecta lumina acolo unde cădeau razele Soarelui și avea un aspect întunecat acolo unde razele solare nu ajungeau.

Dar dincolo de învelișul metalic nu era un trup din carne și sânge, ci doar și mai mult metal, angrenaje, țevi, o micropilă care alimenta silueta cu energie nucleară și producea radiațiile gamma pe care Lucky le detectase cu ergometrul său de buzunar.

Membrele arătării erau monstruoase și stătea în fața lui Lucky cu picioarele crăcănate. În loc de ochi avea două celule fotoelectrice care emiteau o lumină roșu-închis. Gura era o tăietură practică în metalul din partea joasă a feței.

Era un om mecanic, un robot, și lui Lucky nu-i trebui mai mult de o privire ca să știe că nu era un robot de fabricație terestră. Pământul inventase robotul pozitronic, dar nu construisese niciodată un model ca ăsta.

Lucky spuse:

— Nu pot auzi sunetele în vid, robotule!

Vorbise autoritar, știind că era esențial să sublinieze din primele clipe faptul că era un om și, prin urmare, un stăpân.

— Pornește stația radio!

Și deodată, deși gura robotului rămase nemișcată, o voce se auzi în receptorul lui Lucky, aspră și neplăcută auzului, cuvintele fiind nefiresc distanțate în timp:

— Ce treabă aveți, domnule? De ce vă aflați aici?

— Nu-mi pune întrebări, spuse Lucky. De ce ești tu aici?

Un robot nu putea spune decât adevărul.

— Am primit ordinul de a distruge anumite obiecte situate la anumite intervale.

— Cine ți-a dat ordinul?

— Am primit ordinul să nu răspund la această întrebare.

— Ești fabricat pe Sirius?

— Am fost construit pe una din planetele Confederației Siriene.

Lucky se încruntă. Vocea creaturii era de-a dreptul neplăcută.

Puținii roboți de fabricație terestră pe care Lucky avusese prilejul să-i vadă în laboratoarele experimentale fuseseră echipați cu dispozitive vocale care, prin sunet direct sau prin intermediul undelor radio, păreau la fel de plăcute și naturale precum vocea unui om cultivat. Cu siguranță că sirusienii ar fi îmbunătățit această caracteristică.

Mintea lui Lucky trecu imediat la o problemă mai presantă. El spuse:

— Trebuie să găsesc o zonă umbroasă. Vino cu mine.

— Te voi conduce spre cea mai apropiată umbră, spuse robotul imediat, pornind imediat în mers săltat, picioarele sale metalice mișcându-se cu o oarecare neregularitate.

Lucky porni în urma arătării. Nu avea nevoie să fie condus ca să ajungă la umbră, dar rămase în urmă ca să poată urmări mersul robotului.

Ceea ce de la distanță i se părise a fi un mers stângaci, de la apropiere se vădea a fi un șchiopătat pronunțat. Mersul șchiopătat și glasul aspru erau două imperfecțiuni la acest robot a cărui înfățișare exterioară dădea impresia unei magnifice minuni mecanice.

Îl frapă cu tărie gândul că era posibil ca robotul să nu fi fost reglat pentru căldura și radiația de pe Mercur. Probabil că expunerea la radiații îl deteriorase. Omul de știință din Lucky simți o

undă de regret la acest gând. Robotul era prea frumos ca să merite o asemenea soartă.

Privi mașinăria cu admirație. Sub craniul masiv din oțel cromat se afla un ovoid delicat dintr-un compus spongios platină-iridiu având aproximativ dimensiunile creierului uman. În interiorul lui, cvadrilioane de cvadrilioane de pozitroni luau viață și dispăreau în intervale de milionimi de secundă. Pe parcursul apariției și al dispariției lor, pozitronii urmau trasee prestabilite care duplicau, într-o manieră simplificată, celulele responsabile cu gândirea ale creierului omenesc.

Inginerii calculaseră acele trasee pozitronice astfel încât să fie favorabile omenirii și în ele proiectaseră „cele trei legi ale roboticii”.

Prima Lege spunea că un robot nu putea face rău unei ființe omenești sau să permită să i se facă rău. Nimic nu avea prioritate față de acest precept. Nimic nu i se putea substitui.

A Doua Lege spunea că un robot trebuie să se supună ordinelor cu excepția celor care ar încălca Prima Lege.

A Treia Lege îngăduia unui robot să se protejeze, cu condiția ca Prima și A Doua Lege să nu fie încălcate.

Lucky ieși din scurta sa reverie atunci când robotul se împiedică și aproape căzu. Nu se vedea nici o neregularitate a solului pe care Lucky să o poată vedea, nici o groapă înșelătoare care să fi putut provoca incidentul. Dacă ar fi existat așa ceva, o dungă de umbră neagră ar fi semnalat-o.

În acel punct, solul era neted ca-n palmă. Pasul robotului se frânsese pur și simplu fără nici un motiv și îl aruncase într-o parte. Robotul își reveni după ce se agită frenetic un timp. Apoi își reluă mersul către umbră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lucky își zise: „Hotărât lucru, e în stare proastă de funcționare”.

Intrară în zona umbroasă împreună și Lucky își aprinse lumina costumului, după care spuse:

— Nu faci bine că distrugi echipamente utile. Faci rău oamenilor.

Pe fața robotului nu se citea nici o emoție; nici nu s-ar fi putut să apară. Nici în vocea sa nu se simți vreo emoție când spuse:

— Mă supun ordinelor.

— Asta e A Doua Lege, spuse cu severitate Lucky. Nu te poți supune unor ordine care fac rău unor ființe omenești. Asta ar însemna să încalci Prima Lege.

— Nu am văzut nici un om. Nu am făcut rău nimănui.

— Ai făcut rău unor oameni pe care nu i-ai văzut. Îți spun eu asta.

— Nu am făcut rău nici unui om, replică robotul cu încăpățănare iar Lucky se încruntă la auzul repetiției lipsite de rațiune. În pofida înfățișării lustruite, probabil că nu era un model prea avansat.

Robotul continuă:

— Am primit instrucțiuni să evit oamenii. Am fost avertizat când au venit oamenii, dar nu am fost avertizat în privința ta.

Lucky privi dincolo de umbră la peisajul mercurian scânteietor, roșcat și cenușiu în cea mai mare parte, dar pătat de o zonă întinsă de material sfărâmicios de culoare neagră care părea a fi extrem de obișnuit în această regiune a planetei. Se gândi la Mindes care zărise robotul de două ori (relatarea lui căpăta sens acum) și îl pierduse atunci când încercase să se apropie. Din fericire, propria sa invazie secretă a părții însoțite în combinație cu folosirea ergometrului fuseseră încununate de succes.

Lucky spuse pe neașteptate și pe un ton care nu dădea drept la replică:

— Cine te-a avertizat să eviți oamenii?

Lucky nu se aștepta cu adevărat să-l ia prin surprindere pe robot, gândindu-se că mintea unui

robot este totuși o mașinărie. Nu poate fi păcălită, așa cum nu poți „păcăli” lumina unui costum spațial să se aprindă ducând mâna la întrerupător și prefăcându-te că ai închis contactul.

Robotul spuse:

— Am primit instrucțiuni să nu răspund la această întrebare.

Apoi, cu încetineală, de parcă ar fi pronunțat cuvintele împotriva voinței sale, robotul adăugă:

— Nu doresc ca tu să îmi mai pui astfel de întrebări. Ele mă tulbură.

Lucky își spuse: „Încălcarea Primei Legi ar fi și mai tulburătoare”.

Cu pași mășurați, ieși din umbră la lumina soarelui, apoi îi spuse robotului care venea în urma lui:

— Care e numărul tău de serie?

— RL-726.

— Foarte bine, RL-726, înțelegi că eu sunt un om?

— Da.

— Nu sunt echipat ca să suport căldura soarelui de pe Mercur.

— Nici eu, zise robotul.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Lucky gândindu-se la felul cum robotul fusese cât pe-aci să cadă cu câteva minute mai devreme. Cu toate acestea, un om este mult mai slab echipat pentru așa ceva decât un robot. Înțelegi acest lucru?

— Da.

— Acum, ascultă-mă. Vreau să-ți încetezi activitățile distructive și vreau să-mi spui cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul.

— Am primit instrucțiuni...

— Dacă nu mi te supui, spuse Lucky cu glas tare, voi rămâne aici în lumina soarelui până când voi fi ucis iar tu vei fi încălcat Prima Lege, deoarece ai permis ca eu să fiu omorât deși ai fi putut să împiedici acest lucru.

Lucky aşteptă cu inima strânsă. Declarația unui robot nu putea fi acceptată ca dovadă, firește, în orice tribunal, dar l-ar fi asigurat că se află pe calea cea bună dacă i-ar fi spus ceea ce se aştepta să audă de la el.

Dar robotul nu spuse nimic. Ezita. Un ochi clipi pe neașteptate (încă o imperfecțiune!) apoi se trezi la viață. Se auzi mai întâi un țipăt strident, apoi un mormăit ca de bețiv:

— Te voi transporta la loc sigur.

— Mă voi opune și vei fi nevoit să-mi faci rău. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mă voi întoarce de bună voie la umbră, și astfel îmi vei fi salvat viața fără să mi se întâmple nimic rău.

Tăcere.

Lucky spuse:

— Ai de gând să-mi spui cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul?

Deodată robotul făcu un salt înainte, oprindu-se la o jumătate de metru de Lucky.

— Ți-am spus să nu îmi mai pui această întrebare.

Mâinile se ridicară ca și cum ar fi vrut să-l apuce pe Lucky dar nu-și duseră mișcarea până la capăt.

Lucky privea cu severitate dar fără să-și facă griji. Un robot nu putea face rău unei ființe omenești.

Dar iată că pe neașteptate robotul ridică una din acele mâini puternice și o duse la cap într-un gest care semăna izbitor de mult cu cel al unui om suferind de o durere de cap.

Durere de cap!

Un gând brusc își făcu loc în mintea lui Lucky. Pe Marea Galaxie! Fusese orb! Dăduse dovadă de o orbire prostească, de-a dreptul criminală!

Nu picioarele robotului funcționau prost, nici vocea lui și nici ochii. Cum ar fi putut căldura să le afecteze? Însuși creierul pozitronic era cel care fusese afectat, nu avea cum să fie altfel. Acesta

fusese expus direct la căldura și radiațiile soarelui mercurian pentru cât timp? Câteva luni?

Creierul acela era deja parțial deteriorat, de bună seamă.

Dacă robotul ar fi fost o ființă omenească, s-ar fi putut spune despre el că se afla într-una din etapele unei căderi psihice. Sau că se afla într-o fază incipientă de nebunie.

Un robot nebun! Adus în pragul nebuniei de căldură și radiație!

Cât de valabile mai puteau rămâne cele trei legi ale roboticii într-un creier pozitronic deteriorat?

Iar acum Lucky Starr stătea în fața robotului și îl amenința cu propria sa moarte, în vreme ce același robot, aproape nebun, se apropia de el cu brațele întinse.

Însăși dilema în care Lucky îl plasase pe robot ar fi putut să-i agraveze nebunia.

Prudent, Lucky bătu în retragere, zicând:

— Te simți bine?

Robotul nu-i răspunse. Pașii săi se iuțiră.

Lucky se gândi: „Dacă e gata să încalce Prima Lege, înseamnă că e în pragul unei descompuneri complete. Un creier pozitronic ar trebui să fie făcut bucăți ca să fie capabil de așa ceva”.

Totuși, pe de altă parte, robotul rezistase luni întregi. Putea să mai reziste probabil alte câteva luni.

Vorbi încercând cu disperare să întârzie deznodământul și căutând să mai câștige ceva timp pentru a gândi. Spuse:

— Te doare capul?

— Doare? spuse robotul. Nu înțeleg semnificația cuvântului.

Lucky spuse:

— Mi-e din ce în ce mai cald. Ar fi mai bine să ne retragem la umbră.

Nu mai putea fi vorba de a se lăsa să moară de căldură. Se retrase pe jumătate alergând.

Vocea robotului se auzi bubuind:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferență cu ordinele care mi s-au dat.

Lucky se întinse după blaster și oftă. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi fost obligat să distrugă robotul. Era o realizare mareață a omului, iar Consiliul ar fi putut trage foloase cercetându-i caracteristicile tehnice. Și îi repugna să-l distrugă fără măcar să fi obținut informația dorită. Lucky spuse:

— Oprește-te în locul în care te afli.

Brațele robotului se mișcă spasmodic în încercarea de a-l prinde și Lucky scăpă ca prin urechile acului sărind într-o parte, profitând din plin de gravitația scăzută de pe Mercur.

Dacă ar fi reușit să se strecoare la umbră; dacă robotul l-ar fi urmat până acolo...

Poate că răcoarea ar fi calmat traseele pozitronice deranjate. Poate se îmblânzea, poate devenea mai rezonabil și Lucky ar fi fost scutit de necesitatea de a-l distruge.

Lucky se feri din nou și robotul trecu încă o dată pe lângă el, picioarele sale metalice ridicând pietrișul negru care cădea imediat înapoi pe sol, întrucât Mercur nu avea o atmosferă care să-l țină cât de cât suspendat. Era o confruntare stranie, pașii omului și ai robotului rămânând neauziți în vidul cosmic.

Lucky căpătă un dram de încredere. Mișcările robotului deveniseră mai bruște. Controlul său asupra angrenajelor și releelor care-i dirijau membrele era imperfect și gradul de imperfecțiune sporea de la o clipă la alta.

Și totuși robotul făcea o tentativă evidentă de a-l scoate din umbră. În mod categoric și fără nici o umbră de îndoială încerca să-l ucidă.

Cu toate acestea, Lucky nu se putea hotărî să folosească blasterul.

Se opri brusc în loc. Robotul se opri și el. Se aflau față în față, la un metru și jumătate distanță, pe peticul negru de sulfură de fier. Culoarea neagră

parcă făcea căldura și mai mare și Lucky simți cum îl cuprinde slăbiciunea. Robotul stătea amenințător între Lucky și umbră.

Lucky spuse:

— Dă-te la o parte din calea mea.

Îi venea greu să vorbească.

Robotul spuse:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferență cu ordinele care mi s-au dat. Tu te-ai amestecat unde nu trebuia.

Lucky nu mai avea de ales. Își făcuse un calcul greșit. Niciodată nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială valabilitatea celor trei legi ale roboticii, indiferent de circumstanțe. Înțelesese prea târziu adevărul, iar greșelile sale de raționament îl aduseseră la următoarea situație: pericolul în care se afla propria sa viață și necesitatea de a distruge un robot.

Ridică blasterul cu tristețe.

Și aproape imediat își dădu seama că din nou calculase greșit. Lăsase prea mult timp să treacă și acumularea de căldură și oboseală făcuse din corpul său o mașină la fel de imperfectă ca și cea a robotului. Brațele sale se ridicară cu încetineală și pentru mintea și vederea sa obosită robotul părea să aibă proporții duble.

Robotul se mișcă iute și de data asta corpul obosit al lui Lucky nu reuși să reacționeze suficient de rapid. Blasterul îi fu smuls din mână și zbură cât colo. Brațul lui Lucky fu prins în strânsoarea mâinii metalice, în vreme ce celălalt braț metalic îi cuprinse talia.

Nici în cele mai favorabile împrejurări Lucky nu ar fi putut să se opună mușchilor de oțel ai omului mecanic. Nici o ființă omenească nu ar fi putut. Acum simțea că-i dispăruse orice capacitate de rezistență. Simțea numai căldura.

Robotul îl strânse pe Lucky și mai tare, îndoindu-l pe spate ca pe o păpușă de cârpe. Lucky se gândi ca prin ceață la slăbiciunea structurală a

costumului izolant. Poate că un costum spațial obișnuit l-ar fi protejat față de forța robotului. Dar un costum izolant nu putea face asta. În orice clipă, o secțiune a sa se putea îndoi și ceda.

Lucky își agită fără speranță brațul rămas liber, zgâriind cu degetele pietrișul negru de jos.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Încercă cu disperare să-și coordoneze mușchii într-o ultimă tentativă de a scăpa de moartea inevitabilă în mâinile unui robot nebun.

12. PRELUDIUL UNUI DUEL

Situația critică a lui Lucky era ca o reflectare în oglindă la problemele cu care se confruntase Bigman cu câteva ore mai devreme. Viața lui Bigman fusese pusă în pericol nu de căldură, ci de îngheț. Era prins în strânsoarea unor „funii” din piatră la fel de ferm cum era prins Lucky în strânsoarea de metal a robotului. Într-o anumită privință, totuși, situația lui Bigman mai păstra o speranță. Mâna lui amorțită se prinsese cu disperare de blasterul înțepenit în mâna lui Urteil.

Iar blasterul începea să se miște. De fapt, se desprinsese atât de brusc încât nu lipsi mult ca degetele înghețate ale lui Bigman să-l scape.

— Pe nisipurile de pe Marte! bombăni el și ținu strâns arma.

Dac-ar fi știut unde se afla un punct vulnerabil al tentaculelor, dacă ar fi putut trage în orice parte a acelor tentacule fără să-l ucidă pe Urteil sau pe el însuși, problema lui ar fi fost simplă. Dar așa, nu-i mai rămânea decât să meargă la risc.

Reglă cu stângăcie butonul de intensitate, apăsându-l în jos. Se simțea cuprins de somnolență, ceea ce era un semn rău. Trecuseră câteva minute de când nu mai auzise nici un semn de viață de la Urteil.

Scăzuse la minim intensitatea. Încă ceva: trebuia să ajungă la activator cu degetul arătător, fără să scape arma.

Pe Spațiu! Nu trebuia să scape blasterul!

Degetul lui arătător atinse punctul potrivit și apăsă.

Blasterul se încălzi. Putea să-și dea seama de asta după strălucirea roșie întunecată a rețelei de pe țeava armei. Asta era rău pentru rețea, căci un

blaster nu era conceput pentru a fi folosit ca armă termică, dar nu mai conta.

Cu puterea care-i mai rămăsese, Bigman aruncă blasterul cât de departe putu.

Avu în acel moment impresia că realitatea oscilă preț de o clipă, ca și cum s-ar fi aflat la limita înconștienței.

Deodată simți prima undă de căldură, un firicel firav de căldură trimis spre corpul său de instalația termică a costumului și scoase un strigăt slab de bucurie. Căldura era suficientă pentru a-i semnala că energia nu mai era absorbită direct în corpurile lacome ale tentaculelor consumatoare de căldură.

Își mișcă brațele. Ridică un picior. Erau libere. Tentaculele dispăruseră.

Lumina de la costum se aprinse și văzu cu claritate locul unde fusese aruncat blasterul. Locul, dar nu și blasterul. Acolo unde ar fi trebuit să se afle arma nu se vedea decât o masă cenușie de tentacule încâlcite, care se mișcau cu lentoare.

Tremurând din toate încheieturile, Bigman smulse blasterul lui Urteil, fixându-l la intensitate minimă și aruncându-l dincolo de poziția primului. Asta ar fi ținut departe creatura dacă eneigia primului s-ar fi epuizat.

Bigman spuse cu nerăbdare în glas:

— Hei, Urteil. Mă auzi?

Nu primi nici un răspuns.

Cu forțele care-i mai rămăseseră, trase după el silueta îmbrăcată în costum. Lumina de la costumul lui Urteil licări, și indicatorul de la unitatea energetică arăta că nu se golise complet. Temperatura din interiorul costumului acestuia ar fi trebuit să revină rapid la normal.

Bigman chemă Cupola. În acele momente, nu mai era posibilă nici o altă decizie. În starea de slăbiciune în care se aflau, cu rezervele de energie diminuate, o nouă întâlnire cu formele de viață mercuriene le-ar fi adus moartea. Și va reuși el cumva să protejeze poziția lui Lucky?

Oamenii au ajuns la ei surprinzător de repede.

După ce bău două cești de cafea și se delectă cu o masă caldă, înconjurat de lumina și căldura Cupolei, Bigman putea acum să vadă recente evenimente terifiante într-o perspectivă corespunzătoare. Devenise deja o amintire neplăcută.

Doctorul Peverale îi dădea târcoale cu o atitudine care era pe jumătate cea a unei mame grijulii, pe jumătate cea a unui bătrân neliniștit. Părul lui cenușiu era răvășit.

— Ești sigur că totul e în regulă, Bigman? Nici un fel de efecte negative?

— Mă simt minunat. Mai bine ca niciodată, insistă Bigman. Problema e, doctore, ce face Urteil?

— S-ar părea c-o să fie bine. Vocea astronomului deveni mai rece. Doctorul Gardoma l-a consultat și ne-a dat vești încurajatoare despre starea sa.

— Bun, zise Bigman aproape cu satisfacție.

Doctorul Peverale spuse cu oarecare surprindere:

— Te preocupă starea lui?

— Cred și eu, doctore. Am planuri pentru el.

Doctorul Hanley Cook intră în cameră, aproape tremurând de agitație.

— Am trimis oameni în mine ca să vedem dacă putem surprinde vreo creatură. Au luat cu ei elemente de încălzire. Știți, ca o momeală pentru pești.

Și, întorcându-se spre Bigman, adăugă:

— Ai avut noroc că ai scăpat.

Bigman se arătă ofensat și spuse cu voce pițigăiată:

— N-a fost noroc, a fost inteligență. M-am gândit că cel mai mult le place căldura pură și le-am dat-o.

Doctorul Peverale plecă, dar Cook rămase și începu să vorbească despre creaturi, mergând

agitat prin încăpere și făcând tot felul de speculații.

— Închipuiește-ți! Vechile povești despre moartea prin congelare în mine erau adevărate! Sută la sută adevărate! Numai când te gândești! Niște tentacule din piatră acționând ca niște bureți de căldură, absorbind energia oriunde reușesc să stabilească contactul. Ești sigur pe descrierea pe care ai făcut-o, Bigman?

— Bineînțeles că sunt sigur. Când ai să prinzi una, o să te convingi.

— Ce descoperire!

— Cum se face că n-au mai fost descoperite până acum? Întrebă Bigman.

— După spusele tale, ele se contopesc cu mediul înconjurător. Mimetism de protecție. Pe urmă, ele atacă doar oameni izolați.

Cook începu să vorbească mai repede, cu mai multă însuflețire, frământându-și degetele.

— Poate că e vorba de un soi de instinct, o inteligență rudimentară care le ține ascunse vederii. Sunt sigur de asta. Este un gen de inteligență care le ține departe de noi. Ele știu că nu sunt în siguranță decât în întuneric, așa că atacă doar oameni izolați, neînsoțiți. Pe urmă, timp de vreo treizeci de ani, în mine n-a mai apărut nici un om. Prețioasele lor nuclee de căldură neobișnuită au dispărut și totuși nu s-au lăsat sufocate de tentația de a invada Cupola. Dar când în cele din urmă oamenii au apărut din nou în mine, acea tentație s-a dovedit prea mare și una dintre creaturi a atacat, deși era vorba de doi oameni, nu de unul singur. Asta le-a fost fatal. În felul acesta au fost descoperite.

— De ce nu se duc pe partea însorită a planetei dacă vor energie și dacă sunt atât de inteligente precum zici? Întrebă Bigman.

— Poate că acolo e prea cald, spuse imediat Cook.

— S-au repezit la blaster și era aproape incandescent.

— Poate că partea însorită este prea încărcată de radiații dure. S-ar putea să nu fie adaptate la asta. Sau poate că există o altă specie de asemenea creaturi pe partea însorită. De unde să știm? Poate că cele de pe partea întunecată trăiesc de pe urma minereurilor radioactive și a luminii coronare.

Bigman săltă din umeri. Asemenea speculații i se păreau neprofitabile.

Gândurile lui Cook părură să se schimbe și ele. Privi gânditor la Bigman, frecându-și ritmic bărbia cu degetul.

— Vasăzică, i-ai salvat viața lui Urteil.

— Exact.

— Poate că e mai bine așa. Dacă Urteil ar fi murit, ar fi dat vina pe tine. Senatorul Swenson v-ar fi făcut viața amară și ție, și lui Starr și Consiliului. Indiferent ce explicație ai fi dat, ai fi fost acolo când Urteil a murit iar Swenson n-ar fi avut nevoie de mai mult.

— Ascultă, zise Bigman foindu-se neliniștit, când o să ajung să-l văd pe Urteil?

— În momentul în care doctorul Gardoma o să spună că poți să-l vezi.

— Atunci, ia legătura cu el prin cablu și zi-i să spună că pot.

Privirea lui Cook rămase fixată pe micul marțian.

— Ce-ai de gând?

Și întrucât Bigman trebuia să facă aranjamente legate de gravitație, el îi explică lui Cook o parte din planul său.

Doctorul Gardoma deschise ușa și îi făcu semn din cap lui Bigman că poate intra.

— E la dispoziția ta, Bigman, spuse el în șoaptă. Eu nu-l vreau.

Ieși din încăpere și Bigman și Urteil rămaseră din nou singuri, față în față.

Jonathan Urteil era ușor palid în locurile unde barba nerasă nu-i acoperea fața, dar ăsta era

singurul semn care-i trăda zbuciumul interior. Își întinse buzele într-un rânjel sălbatic.

— Sunt întreg, dacă asta ai venit să vezi.

— Da, de-aia am venit. Și totodată să-ți pun o întrebare. Mai ai în cap tâmpenia aia despre Lucky că ar organiza o falsă bază siriusiană în mine?

— Am de gând s-o dovedesc.

— Uite ce e, ticălosule, știi bine că e o minciună, iar tu vei falsifica dovezile dacă vei putea. Ai să le falsifici. Acum nu mă aștept să cazi în genunchi și să-mi mulțumești că ți-am salvat viața...

— O clipă! Încet, fața lui Urteil se înroși. Tot ce-mi amintesc e că chestia aia m-a luat prin surprindere. A fost un accident. După aceea, nu știu ce s-a întâmplat. Ceea ce spui tu n-are nici un sens pentru mine.

Bigman țipă de-a dreptul furios:

— Bulgăre de praf cosmic ce ești, ai strigat după ajutor!

— Ai martori? Nu-mi amintesc nimic.

— Și cum crezi c-ai scăpat?

— Nu cred nimic. Poate că arătarea a plecat singură. Poate că n-a fost nimic. Poate că am fost lovit de o cădere de pietre și n-am mai știut nimic. Dacă ai venit aici așteptându-te să-ți plâng pe umăr și să-ți promit c-am să-ți cruț prietenul, o să suferi o dezamăgire. Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, la revedere.

— Uiți ceva, Urteil, spuse Bigman. Ai încercat să mă ucizi.

— Ai martori? Acum, dacă nu pleci, am să-mi umflu obrazii și-o să te zbor de-aici, piticanie!

Bigman rămase calm, dând dovadă de un adevărat eroism.

— Am să-nchei un târg cu tine, Urteil. Ai proferat toate amenințările care ți-au trecut prin minte numai pentru că ești cu un centimetru mai înalt decât mine și cu un kilogram mai greu, dar te-

ai târât în genunchi cu singura ocazie când m-am dat la tine.

— Da, sigur, când tu aveai un cuțit energetic iar eu eram neînarmat. Nu uita acest amănunt.

— Iar eu spun că ești laș. Hai să ne luptăm acum. Fără arme. Sau ești prea slăbit?

— Prea slăbit pentru tine? Nici dac-aș sta doi ani în spital și tot n-aș fi prea slab pentru tine!

— Atunci luptă-te! În fața martorilor! Putem folosi spațiul din sala generatorului electric. Am aranjat asta cu Hanley Cook.

— Cook trebuie că te urăște. Și ce-a zis Peverale?

— Nu l-a întrebat nimeni. Și Cook nu mă urăște.

— Părea tare dornic să-ți facă felul. Dar nu cred c-am să-i dau această satisfacție. De ce m-aș lupta cu un chil jumate de piele și vânt?

— Ești laș?

— Am zis, de ce? Ai spus că vrei să-ncheiem o înțelegere.

— Exact. Dacă câștigi, eu n-am să suflu o vorbă despre ce s-a-ntâmplat în mine, ce s-a întâmplat cu adevărat. Dacă înving eu, lași în pace Consiliul.

— Ce mai înțelegere! Și de ce mi-aș face eu griji despre orice ai putea spune despre mine?

— Nu! ți-e frică să pierzi, nu-i așa?

— Pe spațiu!

Exclamația era suficientă prin ea însăși.

Bigman spuse:

— Și atunci?

— Probabil că mă crezi un prost. Dacă mă lupt cu tine în fața martorilor, voi fi acuzat de crimă. Dacă-mi pun un deget pe tine, te-am făcut chisăliță. Du-te și găsește-ți altă metodă de sinucidere.

— Bun. Cu cât ești mai greu decât mine?

— Cu vreo cincizeci de kilograme, spuse disprețuitor Urteil.

— Cincizeci de kilograme de grăsime, pufni Bigman și fața-i liliputană se strâmbă într-o

grimasă feroce. Să-ți spun o chestie. Hai să luptăm la gravitația planetei Mercur. Asta îți dă un avantaj de douăzeci de kilograme. Și-ți păstrezi avantajul inerției. Ți se pare corect?

— Pe spațiu, zise Urteil, mi-ar plăcea să-ți ard una numai așa, ca să-ți lipesc gura aia mare peste fața aia nenorocită!

— Uite că ți se oferă șansa. Ne-am înțeles?

— Pe Pământ, ne-am înțeles! Am să-ncerc să nu te ucid, dar asta e tot ce pot să fac. Ai căutat-o cu lumânarea.

— Corect. Acum să mergem. Să mergem.

Și Bigman era atât de nerăbdător încât începu să topăie în timp ce vorbea, făcând și câteva mișcări de antrenament cu pumnii. De fapt, atât de mare era dorința sa de a purta acest duel încât nici o clipă nu se gândi la Lucky și nici nu avu vreun presentiment al dezastrului. N-avea de unde să știe că, cu câțva timp în urmă, Lucky luptase într-un duel mai periculos decât cel pe care-l propunea acum Bigman.

Nivelul de alimentare cu energie avea generatoare uriașe și echipament greu, dar mai dispunea și de un spațiu adecvat întrunirilor personalului. Era cea mai veche parte a Cupolei. În primele zile, înainte ca primul puț de mină să fie săpat în solul mercurian, primii ingineri constructori dormiseră pe paturi de campanie în spațiul dintre generatoare. Chiar și acum acel spațiu era folosit pentru proiecțiile de filme tridimensionale.

Acum era folosit ca ring, iar Cook, împreună cu alți cinci-șase tehnicieni, stăteau pe margine, neștiind ce să creadă.

— Numai atâți? întrebă Bigman.

— Mindes și oamenii lui sunt pe partea însorită a planetei, răspunse Cook. Mai sunt zece oameni în mine care caută funiile tale de piatră, iar restul supraveghează instrumentele.

Se uită cu oarecare teamă la Urteil și spuse:

— Ești sigur că știi ce faci, Bigman?

Urteil era gol până la brâu. Avea pieptul și umerii acoperiți de un păr des și își mișca mușchii cu o bucurie de atlet.

Bigman privi cu indiferență în direcția adversarului său.

— Totul e pus la punct în legătură cu gravitația?

— Avem totul pregătit la semnal. Am aranjat controalele în așa fel încât restul Cupolei să nu fie afectat. Urteil a fost de acord?

— Firește, spuse Bigman zâmbind. Totul e-n regulă, amice.

— Așa sper și eu, spuse cu fervoare Cook.

Se auzi glasul lui Urteil:

— Când începem?

Apoi, privind în jur la micul grup de spectatori, întrebă?

— Are cineva curajul să parieze pe maimuță?

Unul dintre tehnicieni se uită la Bigman cu un rânjet stingher. Bigman, care între timp se dezbrăcase și el până la brâu, arăta surprinzător de vânos, dar diferența de gabarit dădea confruntării o aparență grotescă.

— Nu se fac pariuri aici, spuse tehnicianul.

— Sunteți gata? strigă Cook.

— Eu sunt gata, anunță Urteil.

Cook își umezi buzele palide și acționează comutatorul principal. Se auzi o schimbare de tonalitate în hurelul monoton al generatoarelor.

Bigman se clătină din cauza pierderii bruște de greutate. La fel pățiră și ceilalți. Urteil se împiedică dar își reveni rapid și avansă cu grație în mijlocul spațiului liber. Nu se obosi să-și ridice brațele ci rămase în așteptare, într-o postură de relaxare completă.

— Dă-i drumul, gân-ganie, spuse el.

13. CONSECINȚELE UNUI DUEL

În ceea ce-l privea, Bigman înainta cu mișcări delicate ale picioarelor, care se translatau în pași lenți și grațioși, de parcă s-ar fi aflat pe arcuri.

Și într-un fel așa era. Gravitația de la suprafața lui Mercur era aproape exact aceeași ca și gravitația de pe suprafața marțiană, ceea ce-l făcea să se simtă ca acasă. Ochii săi calmi, cenușii, priveau cu intensitate, urmărind fiecare unduire a corpului lui Urteil, fiecare încordare neașteptată a vreunui mușchi atunci când să se străduia să-și mențină poziția verticală.

Greșelile de calcul chiar și în menținerea propriului echilibru erau inevitabile atunci când te mișcai într-o gravitație cu care nu erai obișnuit.

Bigman se mișcă pe neașteptate, mișcându-se de pe un picior pe celălalt și dintr-o parte în alta într-o mișcare fragmentată care era în același timp complet derutantă și amuzantă.

— Ce-i asta? urlă exasperat Urteil. Un vals marțian?

— Ceva de genul ăsta, spuse Bigman. Întinse brațele lateral și apoi îl izbi într-o parte pe Urteil cu un pocnet răsunător, făcând matahala să se clatine.

Se auzi un suspin din mulțime și un strigăt:

— Hei, băiete!

Bigman rămase pe loc, cu mâinile în șolduri, așteptând ca Urteil să-și recapete echilibrul.

Urteil reuși acest lucru în câteva secunde, dar acum pe o parte a corpului se lăfăia o pată roșie urâtă, iar pe fiecare obraz îi apăruseră pete și mai urâte.

Își aruncă cu forță brațul înainte, cu palma pe jumătate desfăcută, ca și cum o plesnitură ar fi fost

de ajuns ca să alunge pentru totdeauna această insectă dăunătoare.

Dar lovitura își continuă traiectoria, trăgându-l și pe Urteil după ea. Bigman eschivase, lăsând un spațiu de câțiva milimetri între el și brațul în mișcare, cu aprecierea sigură a unui corp perfect coordonat. Eforturile lui Urteil de a-și opri mișcarea indusă de inerție îl dezechilibrară serios, aducându-l înapoi spre Bigman.

Bigman își puse piciorul pe turul pantalonilor lui Urteil și-l împinse ușor. Reculul îl făcu să țopăie înapoi în celălalt picior, dar Urteil căzu lent pe față într-o mișcare cu încetinitorul grotescă.

De pe laturi se auzi un hohot neașteptat de râs.

Unul dintre spectatori strigă:

— M-am răzgândit, Urteil. Pariez.

Urteil nu dădu semne că ar fi auzit provocarea. Era din nou față-n față cu Bigman și din colțul buzelor sale groase un firicel de salivă lipicioasă își croia drum în jos spre colțul bărbiei.

— Creșteți gravitația! urlă el răgușit. Aduceți-o la normal!

— Ce-ai pățit, butoiaș? îl întreabă batjocoritor Bigman. Nu-ți ajunge un handicap de douăzeci de kilograme?

— Am să te omor! Am să te omor! urlă Urteil.

— Hai, îndrăznește!

Bigman își depărtă brațele de trup, parcă invitându-l batjocoritor.

Dar Urteil nu-și pierduse întru totul rațiunea. Se mișcă în jurul lui Bigman, șchiopătând ușor, și spuse:

— O să-mi recapăt eu picioarele de la gravitație normală, gânganie, și de oriunde te voi apuca am să smulg o bucată din tine.

— Hai, apucă-mă!

Dar printre oamenii care urmăreau duelul se așternuse o tăcere stingheră. Urteil era ca un butoi dezechilibrat, cu picioarele crăcănate și brațele

bătând frenetic aerul. Își menținea echilibrul, adaptându-se la ritmul gravitației.

Prin comparație, Bigman era un lujer zvelt. Poate că era grațios și sigur pe el ca un dansator, și totuși arăta jalnic de mărunț.

Dar Bigman nu părea îngrijorat. Propulsându-se brusc cu picioarele, făcu un salt înainte care-l proiectă sus în aer, iar când Urteil se repezi la silueta care se înălța, Bigman își ridică picioarele și ateriză în spatele adversarului său înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă.

Se auziră aplauze furtunoase și Bigman zâmbi larg.

Execută o manevră care semăna cu o piruetă atunci când se feri de unul din brațele puternice care-l amenințau, întinzând în același timp mâna și lovind cu muchia palmei bicepsul celuilalt.

Urteil își reținu ținutul și se răsuci din nou.

Urteil reușea să păstreze un calm impresionant în fața tuturor acestor provocări spectaculoase. Bigman, pe de altă parte, încerca prin toate mijloacele să-l irite și să-l scoată din sărite pe Urteil, căutând să-l atragă într-o mișcare necontrolată care l-ar fi făcut să-și piardă echilibrul.

Înainte și înapoi; lovituri rapide și puternice, pe care celălalt abia le resimțea ca pe niște înțepături.

Dar în mintea micuțului marțian își făcea loc un nou respect față de Urteil. Ticălosul suporta cu stoicism manevrele. Își păstra poziția ca un urs care se apără de atacurile unui câine de vânătoare. Iar Bigman era câinele de vânătoare care nu putea decât să se agite la marginea domeniului, să mârâie, să lovească scurt și să se păstreze dincolo de raza de acțiune a labelor ursului.

Urteil chiar semăna cu un urs cu corpul său mare și păros, cu ochii lui mici și injectați și fața fâlcoasă și acoperită de barba nerasă.

— Luptă, ticălosule! strigă disprețuitor Bigman. Eu sunt singurul care oferă spectatorilor un

spectacol.

Urteil își clătină capul încet și spuse:

— Vino mai aproape.

— Bineînțeles, spuse Bigman și deodată atacă.

De data asta Urteil era cât se poate de pregătit. Nu-și mișcă nici capul, nici brațele, dar piciorul lui stâng țâșni în față.

Bigman se îndoi, sau încercă să se îndoiaie de mijloc, dar manevra nu-i prea reuși. Șutul tras de Urteil îl lovi drept în gleznă, făcându-l să țipe de durere.

Mișcarea lui Urteil îl purtă înainte și Bigman, cu un brânci rapid aplicat în spatele oponentului său accelerează mișcarea cu pricina.

De data asta, Urteil, mai obișnuit cu gravitația, nu se mai lăsă aruncat înainte atât de departe și-și reveni mult mai repede, în vreme ce Bigman, cu glezna cuprinsă de flăcările durerii, se deplasa cu o stângăcie înspăimântătoare.

Scoțând un strigăt sălbatic, Urteil atacă și Bigman, pivotând pe piciorul teafăr, nu reuși să fie destul de rapid. Urteil îl prinse cu nădejde de umăr și de cot și amândoi căzură la sol.

Un geamăt se ridică din rândurile spectatorilor și Cook, alb la față, strigă: „Opriți lupta!” cu o voce răgușită.

Urteil se ridică în picioare, ținându-l strâns pe Bigman, ridicându-l pe micul marțian de parc-ar fi fost un fulg. Bigman, cu fața schimonosită de durere, se zvârcoli încercând să stea pe picioarele sale.

Urteil îi mârâi în ureche:

— Ai crezut că ești șmecher păcălindu-mă să lupt în condiții de gravitație scăzută. Mai crezi chestia asta?

Bigman nu stătu prea mult pe gânduri. Va trebui să pună măcar un picior pe podea... Sau pe rotula lui Urteil, căci piciorul său drept se sprijinea momentan pe genunchiul lui Urteil și asta trebuia să rezolve situația.

Bigman apăsă cu putere în jos și își aruncă corpul pe spate.

Urteil se legănă în față. Mișcarea în sine n-ar fi fost periculoasă pentru Urteil, dar încercând să se echilibreze se lăsă pe spate. Iar Bigman, care se aștepta la mișcarea asta, își schimbă centrul de greutate și împinse cu putere înainte.

Urteil căzu atât de rapid încât spectatorii nici nu băgară de seamă cum se întâmplase. Bigman reuși să se elibereze pe jumătate.

Se ridică în picioare rapid ca o felină, deși brațul drept îi rămăsese blocat. Bigman își coborî brațul stâng pe încheietura lui Urteil și-și ridică genunchiul cu forță spre cotul celuilalt.

Urteil urlă și-i dădu drumul lui Bigman în momentul în care își schimbă poziția ca să nu se aleagă cu brațul rupt.

Bigman profită de șansa care i se oferise cu repeziciunea unui fulger. Își eliberă mâna blocată continuând să-l strângă pe Urteil de încheietură. Îl apucă cu mâna liberă pe Urteil de braț, deasupra cotului. Îl ținea acum cu două mâini pe Urteil de brațul stâng.

Urteil se chinuia să se ridice în picioare și, în timp ce făcea asta, corpul lui Bigman se aplecă și apoi se ridică o dată cu mișcarea de ridicare a lui Urteil.

Mușchii lui Bigman, în combinație cu mișcarea de ridicare a lui Urteil, înălțară corpul solid al acestuia din urmă de la sol într-o mișcare lentă, o demonstrație impresionantă a ceea ce se putea face într-un câmp de gravitație scăzută.

Simțindu-și mușchii întinși până aproape de limita ruperii, Bigman ridică și mai sus corpul lui Urteil, apoi îi dădu drumul, privindu-l în timp ce zbură dezordonat într-o traiectorie parabolică ce părea grotesc de înceată după standardele terestre.

Toată lumea privea și toți fură luați prin surprindere de neașteptata schimbare de gravitație. Cu forța și viteza unui trăsnet, gravitația își

recăpătă valoarea terestră, iar Bigman căzu în genunchi răsucindu-și dureros glezna. Spectatorii căzură și ei într-un cor confuz de țipete de durere și uimire.

Bigman abia reuși să surprindă cu coada ochiului ce i se întâmplă lui Urteil. Schimbarea de gravitație îl prinsese aproape de punctul cel mai înalt al parabolei, trăgându-l în jos cu o accelerație bruscă. Capul lui se lovi de unul din stâlpii de susținere ai unuia dintre generatori și se auzi un pârâit strident.

Bigman, ridicându-se amorțit în picioare, își scutură capul încercând să-și limpezească mintea. Se poticni și-l zări pe Urteil întins nemișcat pe jos și pe Cook care stătea aplecat asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? strigă Bigman. Ce s-a întâmplat cu gravitația?

Ceilalți repetară întrebarea. Din câte-și putea da seama Bigman, Cook era singurul care rămăsese pe propriile picioare, singurul care părea să gândească.

Cook spunea:

— Nu gravitația mă-ngrijorează acum, ci Urteil.

— E rănit? strigă careva.

— Nu mai e, spuse Cook ridicându-se în picioare. Sunt destul de sigur că e mort.

Neliniștiți, toți cei de față făcură cerc în jurul cadavrului. Bigman spuse:

— Ar fi mai bine să-l aducem pe doctorul Gardoma.

Abia dacă-și auzi vorbele. Un gând îndrăzneț îi trecu prin minte.

— O să avem necazuri, spuse Cook. Tu l-ai ucis, Bigman.

— Ba nu, a murit din cauza schimbării de gravitație.

— Asta o să fie greu de explicat. Tu l-ai aruncat.

— O să fac față oricăror probleme. Nu vă faceți griji.

Cook își umezi buzele și se uită într-o parte.

— O să-l chem pe Gardoma.

Gardoma sosi după cinci minute și după puțin timp confirmă că verdictul lui Cook fusese corect.

Medicul se ridică în picioare ștergându-și mâinile de o batistă și spuse:

— E mort. Fractură de craniu. Cum s-a întâmplat?

Mai mulți încercară să vorbească dar Cook le făcu semn să tacă, spunând:

— O luptă crâncenă între Bigman și Urteil...

— Între Bigman și Urteil?! explodă Gardoma. Cine a permis una ca asta? Ați înnebunit cu toții? Chiar vă închipuiți că Bigman o să-l poată înfrunta...

— Hei, ușurel, ușurel! Eu sunt cel care-am rămas teafăr.

Supărat, Cook încercă să se apere:

— Așa e, Gardoma, Urteil a murit. Iar Bigman a insistat pentru această luptă. Recunoști asta, nu?

— Recunosc, nici o problemă, spuse Bigman. Tot eu am cerut să luptăm la gravitația mercuriană.

Doctorul Gardoma făcu ochii mari.

— La gravitație mercuriană? Aici?

Se uită la propriile picioare, întrebându-se parcă dacă nu cumva simțurile îi jucau o festă și, de fapt, era mai ușor decât se simțea.

— Acum nu ne mai aflăm la gravitația mercuriană, spuse Bigman, deoarece câmpul pseudo-gravitațional a trecut brusc la gravitație terestră într-un moment crucial. Bum! Chiar așa! Asta l-a ucis de fapt pe Urteil, nu subsemnatul.

— Ce a determinat câmpul pseudogravitațional să treacă la valoarea terestră? întrebă Gardoma.

O clipă nu-i răspunse nimeni, apoi Cook zise:

— Se poate să fi fost un scurt...

— Prostii, îl întrerupse Bigman. Mânerul e ridicat. Nu putea să se ridice singur.

Urmă o nouă tăcere și încă una stingheră.

Unul dintre tehnicieni își drese glasul și spuse:

— Poate că în agitația luptei, cineva s-a mișcat și l-a ridicat cu umărul, fără măcar să-și dea seama.

Ceilalți aprobă cu convingere. Unul dintre ei spuse:

— Pe spațiu! S-a întâmplat pur și simplu!

Cook zise:

— Va trebui să raportez întregul incident. Bigman...

— Ei bine, spuse calm micul marțian, sunt arestat pentru omucidere?

— N-nu, spuse Cook șovăind. N-o să te arestez, dar va trebui să raportez și până la urmă s-ar putea să fii arestat.

— Aha. Păi, mulțumesc că m-ați prevenit.

Pentru prima oară de când se întorsese de la mine, Bigman se pomeni gândindu-se la Lucky. „Uite ce necaz îl așteaptă pe Lucky la întoarcere”, își spuse el.

Și totuși micul marțian se simțea cuprins de un val de agitație ciudată, fiindcă era sigur că putea ieși din acel necaz... și totodată să-i demonstreze niște chestii lui Lucky cu această ocazie.

O nouă voce interveni:

— Bigman!

Toată lumea ridică privirea. Era Peverale, coborând pe rampa care ducea la nivelele superioare.

— Pe marele spațiu, Bigman, ești acolo? Și Cook? Apoi adăugă aproape cu arțag: Ce se întâmplă aici?

Nimeni nu păru în stare să spună vreo vorbuliță. Ochii bătrânului astronom căzură pe cadavrul lui Urteil și spuse cu oarecare surprindere:

— E mort?

Spre uimirea lui Bigman, Peverale nu părea prea interesat de acest lucru. Nici măcar nu așteptă răspunsul la întrebare, că se și întoarse către Bigman.

— Unde-i Lucky Starr?

Bigman deschise gura dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă abia reuși să spună cu glas firav:

— De ce întrebați?

— Mai e în mine?

— Păi...

— Sau e pe partea însorită?

— Vreau să știu de ce întrebați.

— Mindes, spuse cu nerăbdare Peverale, a ieșit să-și controleze zona ocupată de cabluri. Face asta uneori.

— Și?

— Și ori e nebun, ori greșește când spune că l-a văzut acolo pe Lucky Starr.

— Unde? întrebă Bigman deodată.

Gura doctorului Peverale se strânse într-o expresie de dezaprobare.

— Înseamnă că într-adevăr este acolo. E clar. Ei bine, se pare că prietenul tău Lucky Starr a avut neazuri cu un om mecanic, cu un robot...

— Un robot!

— Și după spusele lui Mindes, care nu a coborât la sol dar așteaptă ca o echipă să fie trimisă acolo, Lucky Starr este mort!

14. PRELUDIUL UNUI PROCES

În momentul în care zăcea prins în inexorabila strânsoare a robotului, Lucky se aștepta să moară pe loc, iar când acest lucru nu se petrecu imediat, o speranță firavă încolți în sufletul lui.

Să fi fost faptul că robotul, având adânc întipărită în mintea-i torturată imposibilitatea de a ucide o ființă omenească, s-a pomenit că este incapabil să comită gestul final acum când chiar trebuia s-o facă?

Pe urmă se gândi că nu era vorba de așa ceva, căci i se părea că strânsoarea robotului se intensifica încetul cu încetul.

Strigă cu toată puterea de care mai era în stare:

— Dă-mi drumul!

Apoi își ridică mâna liberă din poziția în care rămăsese atârând. Mai rămăsese o ultimă șansă, o șansă slabă, aproape insignifiantă.

Își ridică mâna spre capul robotului. Nu-și putea întoarce capul ca să vadă, căci robotul i-l ținea strâns lipit de propriul său piept. Mâna îi alunecă pe suprafața metalică netedă a craniului robotului de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi își îndepărtă mâna.

Nu mai putea face nimic altceva.

Deodată... Să fi fost doar un renghi al imaginației, sau într-adevăr strânsoarea robotului slăbise? Să fi trecut în sfârșit marele Soare al lui Mercur de partea sa?

— Robotul! strigă el.

Robotul scoase un sunet, dar semăna doar cu scârțâitul unor angrenaje ruginite.

Strânsoarea robotului slăbea într-adevăr. Acum era momentul să ajute evoluția evenimentelor

chemând în joc ceea ce o mai fi rămas din Legile Roboticii.

Lucky spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Nu poți face rău unei ființe omenești.

Robotul răspunse: „Nu pot...” poticnindu-se și, fără nici un avertisment, căzu la sol.

Strânsoarea îi rămăsese constantă, de parcă fusese cuprins de rigiditatea morții. Lucky spuse:

— Robotule, dă-mi drumul!

Tresărind, robotul își slăbi strânsoarea. Nu în întregime, dar Lucky își eliberă picioarele și reuși să-și miște capul. Spuse:

— Cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul?

Nu se mai temea de reacția necontrolată a robotului la această întrebare. Știa că el fusese cel care adusese acea minte pozitronică la dezintegrarea totală. Dar în ultimele stadii de dinaintea disoluției, era posibil ca vreo reminiscență a Legii a Doua să fi rămas valabilă. Repetă întrebarea:

— Cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul?

Robotul scoase un sunet nedeslușit:

— Ăă... ăă...

Apoi, contactul radio se întrerupse, înnebunindu-l pe Lucky, iar gura robotului se închise și se deschise de două ori, ca și cum în ceasul al treisprezecelea ar fi încercat să comunice prin intermediul sunetelor obișnuite.

După care, nimic.

Robotul era mort.

Acum, după ce pericolul imediat al morții iminente trecuse, Lucky își simțea mintea încețoșată. Nu avea energia necesară să-și desfacă în întregime membrele robotului înfășurate pe corpul lui. Controalele radio fuseseră zdrobite în îmbrățișarea robotului.

Știa că mai întâi de toate trebuia să-și recapete forțele. Pentru asta trebuia să iasă cât mai repede de sub acțiunea directă a radiației marelui Soare al lui Mercur. Asta însemna să ajungă la umbra

stâncii din apropiere, la care nu reușise să ajungă în timpul duelului cu robotul.

Cu trupul săgetat de dureri, își strânse picioarele sub el. Apoi începu să-și târască corpul către umbra stâncii, trăgând toată greutatea robotului după el. Încă o dată. Încă o dată. Manevra părea să dureze o veșnicie.

Încă o dată. Încă o dată.

Avea impresia că nu mai avea nici pic de putere în picioare și nici nu mai simțea nimic, iar robotul părea să cântărească o tonă.

Chiar și la gravitația scăzută de pe Mercur, încercarea părea să-i depășească puterile și numai voința pură era cea care-l făcea să mai înainteze.

Mai întâi ajunse la umbră cu capul. Lumina slăbi brusc în intensitate. Așteptă, gâfâind, și pe urmă, cu un efort care aproape că-i provocă o ruptură musculară, se trase de-a lungul solului încă o dată, și încă o dată.

Acum se afla la umbră. Unul din picioarele robotului rămăsese în lumina soarelui, trimițând reflexii în toate direcțiile. Lucky privi amețit peste umăr și observă acest amănunt. Apoi, aproape cu recunoștință, se lăsă furat de starea de inconștiență.

Mai târziu au fost intervale de timp în care percepția senzorială îi reveni.

Apoi, mult mai târziu, zăcea liniștit, conștient că se afla pe un pat moale, și încerca să-și readucă în minte acele intervale. Îi rămăseseră în memorie imagini fragmentate ale unor oameni apropiindu-se, o vagă impresie de mișcare într-un vehicul propulsat cu jet reactiv, apoi vocea lui Bigman, ascuțită și neliniștită. Pe urmă, parcă o idee mai clar, îngrijirile unui medic.

După aceea, o nouă pauză, urmată de amintirea limpede a doctorului Peverale care îi puneă întrebări cu o voce blândă. Lucky își aminti că răspunsese destul de rațional, așa că partea cea mai dificilă a chinului său trebuie să fi trecut deja. Deschise ochii.

Doctorul Gardoma se uita la el sumbru, având încă în mână o seringă hipodermică.

— Cum te simți? întrebă el.

— Cum ar trebui să mă simt? întrebă Lucky zâmbind.

— Mort, aş zice, după cele prin care ai trecut. Dar ai o constituție fizică remarcabilă, așa că ești viu.

Bigman, care se agitase neliniștit prin preajmă, pătrunse în câmpul vizual al lui Lucky și spuse:

— Nu trebuie să-i mulțumești lui Mindes pentru asta. De ce naiba n-a coborât capsomanul ăla ca să-l salveze pe Lucky după ce a reperat piciorul robotului? Ce mai aștepta? Voia să-l lase pe Lucky să moară?

Doctorul Gardoma puse deoparte seringă și se spălă pe mâini. Cu spatele la Bigman, spuse:

— Scott Mindes a fost convins că Lucky murise. Singurul lui gând a fost să stea deoparte astfel ca nimeni să nu-l poată acuza că el ar fi fost criminalul. Știa că mai încercase o dată să-l ucidă pe Lucky și că ceilalți își vor aminti de asta.

— Cum a putut să gândească așa de data asta. Robotul...

— Mindes se află el însuși sub presiune zilele astea. A chemat după ajutor. Țăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Lucky spuse:

— Liniștește-te, Bigman, n-am fost în pericol. Am adormit la umbră iar acum sunt bine. Ce-i cu robotul, Gardoma? a fost salvat?

— L-am adus în Cupolă. Totuși, creierul s-a dus, e imposibil de studiat.

— Păcat, spuse Lucky.

Medicul își ridică vocea:

— Gata, Bigman, să mergem. Trebuie să-l lăsăm să doarmă.

— Hei... protestă indignat Bigman.

Lucky se grăbi să intervină:

— E-n regulă, Gardoma. De fapt, chiar voiam să vorbesc cu el între patru ochi.

Doctorul Gardoma ezită apoi săltă din umeri.

— Ai nevoie de somn, dar am să-ți dau o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să plece.

— Va pleca.

De îndată ce rămaseră singuri, Bigman îl apucă pe Lucky de umăr și-l zgâlțâi cu violență, spunându-i cu vocea gătuită:

— Maimuțoi tembel. Dacă arșița nu l-ar fi terminat pe robot exact la timp... ca în filmele de pe subeterice...

Lucky zâmbi fără voioșie.

— N-a fost o coincidență, Bigman. Dacă-aș fi așteptat un final ca în subeterice, acum aș fi fost mort. A trebuit să-l păcălesc pe robot.

— Cum?

— Carcasa în care avea creierul era foarte bine lustruită. Reflecta o mare parte din radiația solară. Asta însemna că temperatura creierului său pozitronic era destul de mare pentru a-i afecta „rațiunea”, dar nu suficient de mare pentru a-l scoate definitiv din funcțiune. Din fericire, o mare parte din solul mercurian din zona asta este alcătuită dintr-o substanță neagră care se poate detașa ușor. Am reușit să-i întind pe cap niște substanță din asta.

— Și ce-ai realizat cu asta?

— Negrul absoarbe căldura, Bigman. Nu o reflectă. Temperatura creierului a crescut rapid și robotul a murit aproape instantaneu. În orice caz, am scăpat ca prin urechile acului... Totuși, să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat aici cât timp am fost plecat? Ceva de semnalat?

— Ceva? Mamă, mamă! Ascultă!

Și, în timp ce Bigman povestea, Lucky îl ascultă într-adevăr, cu o expresie care devenea tot mai gravă pe măsură ce firul povestirii se depăna.

Când relatarea ajunsese la sfârșit, Lucky se încruntase de-a dreptul supărat.

— Și de ce zici că te-ai luptat cu Urteil? A fost o prostie!

— Lucky, spuse ofuscat Bigman, a fost strategie. Întotdeauna spui că mă reped orbește înaintea și nu sunt în stare să pun la cale o șiretenie. Ei, află că asta a fost o șiretenie. Știam că-l pot umili la gravitație scăzută...

— S-ar părea că n-a lipsit mult să nu reușești. Ai glezna scrântită.

— Am alunecat, a fost un accident. În afară de asta, am învins. A fost vorba de un târg pe care l-am încheiat cu Urteil. Putea să facă mult rău Consiliului cu minciunile sale, dar în cazul în care învingeam ne-ar fi lăsat în pace.

— Și ai putut să-l crezi pe cuvânt?

— Păi... încep Bigman, tulburat.

Lucky continuă:

— Zici că i-ai salvat viața. De bună seamă că a știut acest lucru și totuși asta nu l-a convins să renunțe la scopurile sale. Te-ai gândit că s-ar fi putut să procedeze la fel și în urma luptei voastre?

— Păi..., făcu Bigman din nou.

— Mai ales dacă pierdea și, prin urmare, ar fi fost furios la culme pentru că a fost umilit de față cu toată lumea... Să-ți spun eu cum stau lucrurile, Bigman. Ai făcut-o pentru că voiai să-l bați și să te răzbuni pentru că și-a bătut joc de tine. Chestia cu târgul încheiat cu el a fost doar un pretext care să-ți ofere prilejul să te bați. Am dreptate?

— Of, Lucky! Pe nisipurile de pe Marte...

— Ei bine, mă înșel?

— Am vrut să închei un târg...

— Dar în primul rând voiai să te bați și-acum uite ce încurcătură ai provocat.

Bigman lăsa privirea-n jos.

— Îmi pare rău.

Lucky se împlânzi dintr-o dată.

— O, măreață Galaxie! Bigman, nu sunt supărat pe tine. De fapt, pe mine sunt supărat. Am apreciat greșit robotul ăla și era cât pe ce să fiu ucis pentru

că n-am judecat. Aș fi putut să văd că era defect și n-am făcut nici o clipă legătura cu efectul căldurii asupra creierului său pozitronic până n-a fost aproape prea târziu... Ei bine, trecutul ne oferă o lecție pentru viitor, dar altfel s-o lăsăm baltă. Întrebarea e ce facem cu situația lui Urteil.

Lui Bigman îi reveni dintr-o dată inima la loc.

— În orice caz, spuse el, ticălosul nu are cum să ne mai supere.

— Așa este, spuse Lucky, dar ce facem cu senatorul Swenson?

— Hmm.

— Ce explicație o să dăm? Consiliul Științei este investigat și, ca urmare a unei lupte provocate de unul din apropiații Consiliului, cineva care este aproape membru, anchetatorul moare. Asta n-o să dea bine...

— A fost un accident. Câmpul pseudogravitațional...

— N-o să ne fie de nici un folos. Va trebui să vorbesc cu Peverale și...

Bigman se înroși și spuse repede:

— E doar un moșulică. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestei întâmplări.

Lucky se ridică într-un cot.

— Cum adică, nu acordă nici cea mai mică atenție?

— Păi chiar așa, spuse Bigman cu vehemență. A venit acolo când Urteil zăcea mort pe podea și, în afară de faptul că a întrebat dacă e mort, n-a mai zis nimic.

— N-a mai zis nimic?

— Absolut nimic. Pe urmă a tot întrebat unde ești și a spus că Mindes raportase că un robot te-a ucis.

Lucky îl privea fix pe Bigman.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost tot, spuse Bigman încurcat.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci? Haide, Bigman, tu nu vrei să vorbesc cu Peverale. De ce?

Bigman se uită într-o parte.
— Haide, Bigman.
— Ei bine, voi fi judecat, sau ceva de genul
ăsta.
— Judecat!
— Peverale zice că e vorba de o crimă și că va
provoca agitație pe Pământ. Zice că trebuie
stabilite responsabilitățile.
— În regulă. Când are loc procesul?
— Of, Lucky. Nu voiam să-ți spun. Doctorul
Gardoma a spus că nu trebuie să te amărăști.
— Ia nu te mai purta ca o cloșcă, Bigman. Când
are loc procesul?
— Măine la ora două după-amiaza, ora standard
a sistemului solar. Dar nu ai de ce să-ți faci griji,
Lucky.
— Cheamă-l pe Gardoma, spuse Lucky.
— De ce?
— Fă cum ți-am spus.
Bigman ieși din încăpere și, când se întoarse,
doctorul Gardoma era cu el.
Lucky spuse:
— Nu-i așa că nu există nici un motiv pentru
care să nu mă pot ridica din pat mâine la ora două
după-amiaza?
Doctorul Gardoma ezită.
— Aș prefera să nu te grăbești.
— Nu-mi pasă de ce preferi dumneata. N-o să
mor din asta, nu-i așa?
— N-ai muri nici dacă te-ai ridica din pat chiar
acum, domnule Starr, spuse jignit doctorul
Gardoma. Dar nu ar fi indicat.
— În regulă atunci. Acum spune-i doctorului
Peverale că voi lua parte la procesul lui Bigman.
Știai despre asta, presupun?
— Da.
— Toată lumea știa în afară de mine, așa e?
— Nu erai într-o situație care...
— Spune-i doctorului Peverale că voi lua parte
la proces și că nu trebuie să înceapă fără mine.

— Am să-i spun, dar acum ar fi mai bine să te culci. Vino cu mine, Bigman.

Bigman protestă:

— Doar o secundă.

Se duse iute lângă patul lui Lucky și spuse:

— Uite, Lucky, nu trebuie să te necăjești. Am toată situația sub control.

Lucky ridică sprâncenele. Bigman, mai mai să plesnească de îngâmfare, spuse:

— Am vrut să-ți fac o surpriză, fir-ar să fie! Pot să dovedesc că n-am avut nici un amestec în faptul că Urteil și-a rupt gâtul. Am rezolvat cazul. (Se bătu cu pumnul în piept.) Eu l-am rezolvat. Eu! Bigman! Știu cine e vinovat pentru toate.

— Cine? întrebă Lucky.

Dar Bigman se grăbi să spună:

— Nu! Nu-ți spun nimic. Vreau să-ți demonstrez că am și altceva în minte decât bătăile cu pumnii. De data asta eu am să dirijez spectacolul, iar tu ai să fii spectator, asta e. Ai să afli la proces.

Micul marțian își încreți fața plin de încântare, execută un mic pas de dans și-l urmă pe doctorul Gardoma la ieșirea din încăpere, purtând pe față un triumf voios.

15. PROCESUL

A doua zi, Lucky intră în biroul doctorului Peverale cu puțin înainte de ora două după-amiaza.

Ceilalți se adunaseră deja. Doctorul Peverale, așezat la biroul său vechi și plin de hârtii, dădu din cap cu amabilitate la sosirea lui, iar Lucky răspunse cu gravitate:

— Bună ziua, domnule Peverale.

Atmosfera semăna cu cea din seara banchetului. Cook era acolo, bineînțeles, și arăta, cantotdeauna, neliniștit și, oarecum, slăbit. Stătea într-un fotoliu mare la dreapta doctorului Peverale, iar trupul firav al lui Bigman se foia și mai-mai că se pierdea într-un fotoliu la fel de mare, aflat la stânga astronomului.

Mindes era și el prezent, posomorât, desfăcându-și din când în când degetele împreunate pentru a bate darabana pe picior. Doctorul Gardoma stătea lângă el, apatic, și-și ridică pleoapele grele pentru a-l privi dezaprobator pe Lucky atunci când intră. Mai erau de față șefii de departamente și alți astronomi.

De fapt, singurul om care fusese prezent la banchet iar acum lipsea era Urteil.

Doctorul Peverale începu în maniera sa blândă:

— Putem începe acum. Mai întâi, câteva cuvinte pentru domnul Starr. Am înțeles că Bigman v-a vorbit despre această procedură ca despre un proces. Te rog să fii sigur că nici vorbă de așa ceva. Dacă va fi cazul unui proces, iar eu sper că nu, el va avea loc pe Pământ, cu judecători calificați și avocați în regulă. Noi nu încercăm aici decât să adunăm laolaltă elementele unui raport pentru a fi transmis la Consiliul Științei.

Doctorul Peverale aranjă puțin talmeș-balmeșul de pe biroul său și continuă:

— Dați-mi voie să vă explic de ce e nevoie de un raport complet. În primul rând, ca urmare a îndrăzneței pătrunderi a domnului Starr pe partea însorită a planetei, sabotorul care provoca probleme proiectului doctorului Mindes a fost oprit. S-a dovedit a fi un robot de fabricație siriusiană, care acum nu mai este în stare de funcțiune. Domnule Starr...

— Da? spuse Lucky.

— Chestiunea prezintă o asemenea importanță încât mi-am luat libertatea de a vă chestiona atunci când ați fost adus aici și vă aflați într-o stare de semi-inconștiență.

— Mi-amintesc de asta destul de bine, răspunse Lucky.

— Vreți să confirmați o parte din acele răspunsuri acum, pentru a fi consemnate în raport?

— Da.

— În primul rând, sunt implicați și alți roboți?

— Robotul nu s-a referit la asta, dar nu cred că au mai fost și alții.

— Oricum, nu a precizat în mod specific că ar fi singurul robot de pe Mercur.

— Nu.

— Atunci ar putea fi mulți alții.

— Nu cred.

— E vorba doar de opinia dumneavoastră, totuși. Robotul n-a spus că n-ar mai fi și alții.

— Nu, nu a spus.

— Foarte bine, atunci. Câți siriusieni au fost implicați?

— Robotul nu mi-a spus, pentru că a primit instrucțiuni să n-o facă.

— A precizat poziția bazei invadatorilor?

— N-a spus nimic în această privință. Nu a făcut nici un fel de precizare cu privire la siriusieni.

— Dar robotul era de fabricație siriusiană, nu-i așa?

— A recunoscut acest lucru.

— Aha, făcu doctorul Peverale fără umor. În cazul acesta, mi se pare evident că pe Mercur se găsesc siriusieni care acționează împotriva noastră. Consiliul Științei trebuie prevenit în acest sens. Trebuie întreprinsă o cercetare organizată a planetei și, dacă siriusienii reușesc să ne scape și să părăsească planeta, trebuie măcar să se conștientizeze pericolul siriusian.

Cook interveni stingherit:

— Mai e și problema formelor de viață mercuriene, doctore Peverale. Consiliul va trebui informat și în această privință.

Se adresa apoi întregii adunări.

— Una dintre ființe a fost capturată ieri și...

Bătrânul astronom îl întrerupse oarecum agasat:

— Da, doctore Cook, fără doar și poate că Consiliul va fi informat. Totuși, problema siriusiană este cea care ar trebui să rămână prioritară. Celelalte chestiuni trebuie sacrificate în favoarea pericolului imediat. De exemplu, propun ca doctorul Mindes să-și abandoneze proiectul până când Mercur va fi făcut sigur pentru pământeni.

— O clipă, vă rog, sări Mindes ca ars. Aici au fost investiți o groază de bani, ca să nu mai vorbim de timp, de eforturi și...

— Am spus, până când Mercur va deveni sigur. N-am sugerat o renunțare definitivă la Proiectul Lumina. Și întrucât este necesar să acordăm prioritate pericolului mercurian, va trebui să ne asigurăm că protectorul lui Urteil, senatorul Swenson, va fi împiedicat să ridice obiecții pornind de la chestiuni secundare.

Lucky spuse:

— Cu alte cuvinte, vreți să-i dăm senatorului un țap ispășitor în persoana lui Bigman, legat frumos de mâini și de picioare și cu o etichetă lipită pe frunte. Situație în care, în vreme ce el se va ocupa cu sfârșierea lui Bigman, vânătoria de siriusieni

poate continua pe Mercur fără nici un amestec din afară.

Astronomul își ridică sprâncenele albe.

— Un țăp ispășitor, domnule Starr? Noi nu vrem decât adevărul.

— Păi atunci continuați, spuse Bigman, foindu-se fără odihnă în scaun. O să aveți adevărul.

— Bun, spuse doctorul Peverale. Având în vedere că ai fost personajul central, vrei să începi dumneata? Povestește-ne tot ce s-a întâmplat între tine și Urteil, cu propriile tale cuvinte. Aș aprecia însă conciziunea. Și nu uita, aceste proceduri sunt înregistrate pe microfilm cu sunet.

Bigman spuse:

— Vreți să depun jurământul?

Peverale clătină din cap.

— Nu ne aflăm la un proces oficial.

— Cum doriți!

Și, cu o surprinzătoare detașare, Bigman relatează povestea, începând cu ironiile lui Urteil la adresa înălțimii sale și continuând cu întâlnirea neașteptată din mine, până când ajunse la duel. Nu omise decât amenințările lui Urteil cu acțiunile îndreptate împotriva lui Lucky Starr și a Consiliului.

Doctorul Gardoma urmă la rând, confirmând cele întâmplate cu prilejul primei întâlniri dintre Bigman și Urteil și descriind totodată, spre aducere aminte, scena de la masa de banchet. Continuă cu descrierea tratamentului aplicat lui Urteil după întoarcerea din mine.

— Și-a revenit repede din starea de hipotermie. Nu i-am cerut amănunte și nici el nu mi le-a oferit. Totuși, a întrebat de Bigman și, când i-am spus că Bigman n-avea nici o zgârietură, aș zice că antipatia lui față de Bigman i-a crescut și mai mult. Nu s-a comportat ca și cum Bigman i-ar fi salvat viața. Trebuie să precizez însă că, din observațiile mele asupra sa, nu mi s-a părut că Urteil ar putea fi victima unui atac de gratitudine.

— Asta e numai o părere, interveni grăbit doctorul Peverale, și aş recomanda să nu creăm confuzie cu astfel de afirmații.

Urmă doctorul Cook. Se concentrează asupra duelului, spunând:

— Bigman a insistat asupra luptei. Asta e tot ce se poate spune. Eu am avut impresia că dacă aş aranja o astfel de confruntare la gravitație scăzută, așa cum mi-a sugerat Bigman, cu martori, nu se va putea întâmpla nimic rău. Puteam interveni dacă treaba se agrava. M-am temut că, dacă aş refuza, s-ar fi putut ca între cei doi lupta să aibă loc fără martori și că asta ar putea avea consecințe grave. Desigur, acele consecințe n-ar fi putut fi mai grave decât s-au dovedit a fi, dar nu mi-am închipuit una ca asta. Recunosc că ar fi trebuit să mă consult cu dumneavoastră, doctore Peverale.

Doctorul Peverale încuviință din cap:

— Cu siguranță că așa ar fi trebuit să faci. Dar chestia e acum că Bigman a insistat ca lupta să aibă loc și tot el a cerut să se desfășoare la gravitație scăzută, nu-i așa?

— Așa este.

— Și ți-a dat asigurări că îl va omorî pe Urteil în astfel de condiții.

— Mai exact, a spus că „îl va ucide pe ticălos”. Cred că vorbea doar la modul figurat. Sunt sigur că nu a plănuit cu adevărat să-l omoare.

Doctorul Peverale se întoarce către Bigman.

— Ai ceva de comentat în această privință?

— Da, am. Și dat fiind că doctorul Cook se află la bară, aş vrea să-i pun câteva întrebări.

Doctorul Peverale se arată surprins:

— Aici nu suntem la un proces.

— Ascultați-mă, spuse Bigman cu înflăcărare. Moartea lui Urteil nu a fost un accident. A fost o crimă și vreau să-mi dați șansa s-o dovedesc.

Liniștea provocată de această declarație nu dură decât o clipă, fiind urmată de un murmur confuz.

Vocea lui Bigman se ridică până la a se auzi aproape ca un scâncet ascuțit.

— Sunt hotărât să-i pun întrebări domnului Hanley Cook.

Lucky Starr spuse cu răceală:

— Vă sugerez să-l lăsați pe Bigman să meargă până la capăt, doctore Peverale.

Bătrânul astronom era întruchiparea derutei.

— Serios vorbind... nu cred... Bigman nu poate...

Se bâlbâi îngrozitor și deodată tăcu. Bigman spuse:

— Mai întâi, doctore Cook, cum de-a ajuns Urteil să afle traseul pe care Lucky și cu mine îl urmăm în mine?

Cook se înroși la față.

— N-am știut că ar fi aflat de traseu.

— Nu ne-a urmărit direct. A mers pe o rută paralelă, ca și cum ar fi intenționat să ne prindă din urmă și să ne pice în spate mult în interiorul minelor, după ce ne-am fi convins că suntem singuri și nu ne urmărește nimeni. Pentru a face asta, trebuia să fie sigur de traseul pe care intenționam să-l urmăm. Acum Lucky și cu mine am pus la punct acel traseu cu tine și cu nimeni altcineva. Nici Lucky, nici eu nu i-am spus lui Urteil. Atunci cine?

Cook se uită disperat în jurul lui, de parcă ar fi cerut ajutor.

— Nu știu.

— Nu e evident că tu i-ai spus?

— Nu. Poate că a auzit.

— Nu putea să audă niște semne făcute pe o hartă, doctore Cook... Să lăsăm asta, deocamdată. M-am luptat cu Urteil și dacă gravitația ar fi rămas la valoarea normală de pe Mercur și acum ar fi fost în viață. Numai că gravitația a crescut brusc la valoarea terestră exact la momentul potrivit pentru a-l ucide. Cine a făcut asta?

— Nu știu.

— Tu ai fost primul care-ai ajuns lângă Urteil. Ce făceai acolo? Te asigurai că e mort?

— Resping această acuzație. Doctore Peverale...

Cook își întoarse fața înroșită spre șeful său. Doctorul Peverale întrebă cuprins de agitație:

— Îl acuzi cumva pe doctorul Cook de a-l fi ucis pe Urteil?

— Ascultați-mă, spuse Bigman. Schimbarea bruscă de gravitație m-a tras la sol. Când m-am sculat de jos, toți ceilalți se ridicau în picioare sau se mai aflau încă la sol. Când o greutate de 40-50 de kilograme îți cade în spate fără avertisment, nu te ridici în picioare în graba mare. Dar Cook s-a ridicat. Nu numai că se ridicase în picioare, dar ajunsese deja lângă Urteil și stătea aplecat deasupra lui.

— Ce dovedește asta? întrebă Cook.

— Dovedește că nu te-ai prăbușit când gravitația a crescut, altfel nu ai fi ajuns acolo așa de repede. Și de ce nu te-ai prăbușit când gravitația a crescut? Pentru că te așteptai să crească și erai pregătit pentru asta. Și de ce te așteptai să crească? Pentru că tu ai apăsat pârghia.

Cook se întoarse spre doctorul Peverale:

— Aceasta e persecuție. E o nebunie.

Dar doctorul Peverale se uita la secundul său cu o groază nedisimulată. Bigman continuă:

— Dați-mi voie să reconstitui faptele. Cook lucra mână-n mână cu Urteil. Numai așa Urteil ar fi putut afla de traseul nostru din mine. Dar el colabora cu Urteil de teamă. Poate că Urteil îl șantaja. Oricum, singura modalitate prin care Cook putea să scape era să-l omoare pe Urteil. Când am spus că aş putea să-l ucid pe ticălos la gravitație scăzută, poate că i-am implantat ideea în minte, iar după ce a început lupta, a stat în așteptare în apropierea mânerului. Asta e tot.

— O clipă, spuse iute Cook, aproape înecându-se. Asta e o... e o...

— Nu trebuie să mă credeți pe cuvânt, spuse Bigman. Dacă teoria mea e corectă, și sunt sigur că este, atunci Urteil trebuie să aibă ceva în scris, sau o înregistrare pe film sau pe alt suport, pe care o ținea ca pe o sabie deasupra capului lui Cook. Altfel, Cook nu s-ar fi simțit încolțit până la punctul de a comite o crimă. Deci, căutați printre lucrurile lui Cook. Veți găsi ceva și acel ceva va constitui dovada.

— Sunt de acord cu Bigman, spuse Lucky.

Doctorul Peverale spuse într-o stare de extremă tulburare:

— Presupun că e singura modalitate de a lămuri lucrurile, deși cum...

Aerul păru să iasă brusc din doctorul Cook, lăsându-l palid, zguduit și neajutorat.

— Așteptați, spuse el cu glas firav. Vă voi explica.

Și toate fețele se întoarseră spre el.

Obrajii supti ai lui Cook erau scăldați de transpirație. Mâinile îi tremurau vizibil.

— Urteil a venit la mine la puțin timp după sosirea pe Mercur și mi-a spus că ancheta Observatorului. A spus că senatorul Swenson avea dovezi despre ineficiența și pierderile provocate de funcționarea acestuia. A mai spus că era evident că doctorul Peverale trebuia scos la pensie. Că era un bătrân incapabil să se ridice la înălțimea responsabilității. A mai spus că eu aș putea fi un înlocuitor potrivit.

Doctorul Peverale, care ascultase primele fraze cu surprindere, strigă:

— Cook!

— Sunt de acord cu el, spuse pe un ton sumbru Cook. Într-adevăr, sunteți prea bătrân. Oricum eu conduc treburile în timp ce sunteți ocupat până peste cap cu mania asta legată de siriusieni.

Cook se întoarse din nou către Lucky.

— Urteil mi-a spus că dacă-l voi sprijini în anchetă va avea grijă ca eu să fiu următorul

director. L-am crezut; toată lumea știe că senatorul Swenson este un om puternic. I-am furnizat o mulțime de informații. Unele din ele au fost în scris și semnate. A spus că are nevoie de ele pentru procedurile juridice de după aceea. Și pe urmă... pe urmă a început să mă șantajeze cu acele informații scrise. A reieșit că era mult mai interesat de Proiectul Lumina și de Consiliul Științei. Voia să mă folosesc de poziția mea pentru a deveni un soi de spion personal în folosul lui. Mi-a dat de înțeles limpede că dacă refuzam se va duce la doctorul Peverale cu dovezile faptelor mele. Asta ar fi pus capăt carierei mele, ar fi pus capăt la tot.

Cook își dresе glasul și continuă:

— Eram nevoit să spionez pentru el. A trebuit să-i dau informația referitoare la traseul pe care urmau să plece Starr și Bigman în mine. L-am ținut la curent cu tot ce făcea Mindes. De fiecare dată când îi cedam puțin, mă cufundam și mai neajutorat sub puterea lui. Până într-o zi când mi-am dat seama că până la urmă mă va zdrobi, indiferent cât de mult l-aș fi ajutat. Era în stare de așa ceva. Am început să simt că singura modalitate prin care puteam să scap de el era să-lucid. Dacă aș fi știu cum... Pe urmă Bigman a venit la mine cu planul lui de a lupta cu Urteil la gravitație scăzută. Era cât se poate de încrezător că-l va putea înfrânge pe Urteil. M-am gândit atunci că aș putea... Era o șansă de una la sută, sau poate de una la mie, dar mi-am zis că nu mai aveam nimic de pierdut. Așa că am stat lângă panoul de control al câmpului pseudogravitațional și mi-am așteptat șansa. Aceasta a venit și Urteil a murit. A funcționat perfect. M-am gândit că va fi considerat un accident. Chiar dacă Bigman intra în belea, Consiliul avea să-i salveze pielea. Nimeni nu avea de suferit cu excepția lui Urteil, și o merita cu vârf și îndesat. Oricum, asta este.

În tăcerea uluită care a urmat, doctorul Peverale spuse cu glas răgușit:

— În circumstanțele date, Cook, desigur că te vei considera eliberat din toate funcțiile și sub stare de ar...

— Hei, stați așa, stați așa! strigă Bigman. Mărturisirea nu este completă încă. Uite ce e, Cook, asta a fost a doua oară când ai încercat să-l ucizi pe Urteil, nu-i așa?

— A doua oară? spuse Cook uluit.

— Păi cum rămâne cu costumele „aranjate”? Urteil ne-a prevenit în privința asta, așa că trebuie să se fi confruntat cu o situație de genul ăsta. A dat de înțeles că Mindes ar fi de vină, dar Urteil era un ticălos mincinos și nimic din ce spunea nu trebuia crezut ca atare. Ce vreau să spun e că tu ai încercat să-l ucizi pe Urteil în felul acesta, dar a descoperit lucrătura și te-a obligat să-l transferi în camera noastră după ce am venit aici. Pe urmă ne-a avertizat în privința costumelor, numai ca să ne facă să credem că ar fi de partea noastră și ca să-l bage în rahat pe Mindes. Nu-i așa?

— Nu, strigă Cook. Nu! Nu am nimic de-a face cu costumul izolant. Nimic.

— Ei haide, începu Bigman. Doar n-o să credem...

Dar de data asta Lucky se ridică în picioare și spuse:

— E-n regulă, Bigman. Cook nu are nici o vină în privința costumelor. Poți să-l crezi. Omul vinovat pentru costumele tăiate este același care e vinovat de chestia cu robotul.

Bigman se uita la prietenul lui fără să-i vină a crede.

— Te referi la siriusieni, Lucky?

— Nu mă refer la siriusieni, spuse Lucky. Nu există nici un sirusian pe Mercur. Niciodată n-au existat.

16. CONSECINȚELE UNUI PROCES

Vocea profundă a doctorului Peverale devenise răgușită din cauza consternării.

— Nu există siriusieni? Îți dai seama ce spui, Starr?

— Perfect. Lucky Starr se duse la biroul doctorului Peverale, se așeză pe un colț al acestuia și se întoarse cu fața la adunare. Doctorul Peverale îmi va confirma această afirmație după ce îmi voi fi expus raționamentul.

— Eu să-ți confirm afirmația? Te asigur că nu ai de ce să te temi, pufni bătrânul astronom, cu o expresie de dezaprobare profundă. Nici nu merită să discutăm... Apropo, va trebui să-l arestăm pe Cook.

Se ridică pe jumătate în picioare. Lucky îl îndemnă să se așeze la loc pe scaun.

— E-n regulă, sir. Bigman va avea grijă ca doctorul Cook să rămână sub control.

— N-o să vă fac nici un fel de probleme, spuse cu glas înăbușit Cook. Bigman își trase fotoliul aproape de el, pentru orice eventualitate.

— Să ne aducem aminte, doctore Peverale, de seara banchetului și de propriile dumneavoastră cuvinte despre roboții siriusieni... Apropo, doctore Peverale, știați de multă vreme că există un robot pe planetă, nu-i așa?

Astronomul răspunse jenat:

— Ce vrei să spui?

— Doctorul Mindes v-a relatat că ar fi văzut siluete umanoide în mișcare, îmbrăcate în costume spațiale cu aspect metalic, care păreau totodată să reziste la radiația solară mai bine decât te-ai fi așteptat de la un om.

— Asta am văzut, interveni Mindes, și ar fi trebuit să-mi dau seama că ceea ce vedeam era un robot.

— Nu aveai experiența pe care o are doctorul Peverale cu roboții, spuse Lucky, care se întoarse din nou spre bătrânul astronom. Sunt sigur că ați suspectat existența roboților de fabricație siriussiană imediat ce Mindes a raportat ceea ce văzuse. Descrierea lui se potrivea perfect.

Astronomul încuviință dând încet din cap.

— Eu, pe de altă parte, n-am bănuir că ar fi vorba de roboți mai mult decât Mindes. Totuși, după banchet, când dumneavoastră, doctore Peverale, ați discutat despre Sirius și roboții săi, am avut impresia foarte acută că asta ar fi explicația. De bună seamă că și dumneavoastră v-ați gândit la fel.

Doctorul Peverale încuviință din cap din nou și spuse:

— Mi-am dat seama că noi singuri nu putem face nimic împotriva unei incursiuni a siriisienilor. De aceea l-am descurajat pe Mindes.

(În acest moment Mindes se făcuse palid la față și bombănea ceva numai de el auzit.)

Lucky continuă:

— N-ați raportat niciodată Consiliului Științei?

Doctorul Peverale ezită:

— M-am temut că n-or să mă creadă și că nu voi reuși decât să-i determin să mă înlocuiască. Cinstit vorbind, nu știam ce să fac. Era evident că nu mă puteam folosi de Urteil. Era interesat numai de planurile lui. Când ai venit tu, Starr – spuse bătrânul astronom cu o voce mai profundă, mai cursivă parcă – , am simțit că aș putea avea în sfârșit un aliat, și pentru prima oară m-am simțit în stare să vorbesc despre Sirius, despre pericolul pe care îl reprezintă, despre roboți.

— Da, spuse Lucky, și vă mai amintiți cum ați descris afecțiunea siriisienilor pentru roboții lor? Ați folosit cuvântul „dragoste”. Ați spus că

siriusienii își răsfăță roboții; că-i iubesc; că nimic nu e prea bun pentru ei. Ați spus că prețuiesc un robot cât o sută de pământeni.

— Bineînțeles, spuse doctorul Peverale. Țsta e adevărul.

— Păi dacă-și iubesc atât de mult roboții, de ce ar trimite unul din ei pe Mercur, fără izolație și neadaptat la radiația solară? De ce și-ar condamna unul dintre roboți la o moarte înceată, chinuitoare, sub acțiunea Soarelui?

Doctorul Peverale rămase tăcut, cu buza de jos tremurând.

Lucky continuă:

— Până și eu abia m-am putut hotărî să trag în robot cu blasterul, deși mi-a pus viața în pericol, și eu nu sunt siriusian. Ar fi putut oare un siriusian să fie atât de crud față de un robot?

— Importanța misiunii... începu doctorul Peverale.

— Să admitem, spuse Lucky. Eu nu spun că siriusienii n-ar trimite un robot pe Mercur în scopuri de sabotaj, dar, pe Marea Galaxie, mai întâi de toate i-ar fi izolat creierul. Chiar dacă am lăsa deoparte marea lor dragoste pentru roboți, e o chestie de bun simț. I-ar fi putut prelungi funcționarea în felul acesta.

Se auzi un murmur de aprobare din partea adunării.

— Dar, se bâlbâi doctorul Peverale, dacă nu siriusienii, atunci cine...

— Ei bine, spuse Lucky, să vedem ce indicii avem. Numărul unu. Mindes a zărit robotul de două ori și tot de două ori acesta a dispărut când Mindes a încercat să se apropie. Robotul m-a informat ulterior că primise instrucțiuni să evite oamenii. Evident, fusese avertizat că Mindes plecase în căutarea sabotorului. Este tot atât de evident că trebuie să fi fost avertizat de cineva din interiorul Cupolei. Totuși, n-a fost avertizat în

privința mea, pentru că eu anunțasem că voi merge în mine.

Lucky făcu o pauză apoi continuă:

— Indiciul numărul doi. În timp ce robotul zăcea gata să moară, l-am întrebat încă o dată cine i-a dat ordinele. N-a putut să spună decât „Ăă... ăă...” Pe urmă stația radio s-a oprit și gura i s-a mișcat de parcă ar fi vrut să pronunțe două silabe.

Bigman strigă dintr-o dată, înflăcărarea care-l cuprinsese făcând să i se ridice părul roșcat din cap.

— Urteil! Robotul încerca să spună Urteil! Ticălosul ăla împruțit a fost sabotorul tot timpul. Se potrivește la fix! Se potrivește...

— Posibil, spuse Lucky, posibil. Vom vedea. Mie mi s-a părut că era posibil ca robotul să încerce să spună de fapt „Pământean”^[1].

— Și la fel de posibil, spuse Peverale, e că a fost doar un sunet vag scos de un robot aflat pe moarte, sunet lipsit de orice semnificație.

— Posibil, admise Lucky. Dar iată că am ajuns la indiciul numărul trei, care devine instantaneu concludent. Robotul era de fabricație siriusiană și ce om din cei aflați aici, în Cupolă, ar fi avut șansa să intre în posesia unui robot siriusian? A fost vreunul din noi pe una din planetele lui Sirius?

Ochii lui Peverale se îngustară:

— Eu am fost.

— Exact, spuse Lucky Starr, și nimeni altcineva. Țasta e răspunsul pe care-l căutați.

Urmă o stare de derută generalizată și Lucky solicită liniște. Apoi spuse cu o voce autoritară și cu fața solemnă:

— În calitate de membru al Consiliului Științei, declar din acest moment trecerea în subordinea mea a acestui observator. Doctorul Peverale este înlocuit din funcția de director. Am luat legătura cu Cartierul General al Consiliului de pe Pământ și o navă se îndreaptă deja încoace. Se vor lua măsurile corespunzătoare.

— Cer să fiu ascultat, strigă doctorul Peverale.

— Veți fi ascultat, spuse Lucky, dar mai întâi ascultați care sunt argumentele împotriva dumneavoastră. Sunteți singurul om de aici care a avut posibilitatea să fure un robot siriusian. Doctorul Cook ne-a spus că ați primit un robot pentru servicii personale pe timpul șederii dumneavoastră pe Sirius. E adevărat?

— Da, dar...

— L-ați trimis pe nava dumneavoastră când nu ați mai avut nevoie de el. Într-un fel sau altul ați reușit să-i păcăliți pe siriusieni. Probabil că nici n-au visat vreodată că cineva ar fi în stare să comită ceea ce pentru ei constituie o crimă oribilă, și anume furtul de roboți. Probabil că tocmai de aceea nu au luat nici o măsură de precauție împotriva acestui gen de evenimente. În plus, are sens să presupunem că robotul încerca să spună „Pământeau” când l-am întrebat cine i-a dat ordinele. Erați singurul pământeu de pe Sirius. Probabil că atunci când a fost repartizat în serviciul dumneavoastră, a auzit că vi se spunea „Pământeau” și așa se gândea el la dumneavoastră. În fine, cine ar fi putut să știe mai bine când ar fi posibil ca cineva să exploreze partea însorită? Cine l-ar fi putut informa cel mai bine pe robot prin radio când se afla în siguranță și când trebuia să se ascundă?

— Neg totu, spuse doctorul Peverale cu înverșunare.

— Nu are nici un rost să negați, spuse Lucky. Dacă insistați să vă susțineți nevinovăția, Consiliul va trebui să trimită pe cineva pe Sirius pentru informații. Robotul mi-a spus că numărul de serie este RL-726.

Dacă autoritățile siriene ne vor confirma că robotul pe care vi l-au repartizat cât timp v-ați aflat pe Sirius avea seria RL-726 și că acesta a dispărut cam în perioada când ați plecat de pe Sirius, asta vă va condamna.

Mai mult, furtul robotului s-a produs pe Sirius și întrucât avem un tratat de extrădare cu planetele siriene, s-ar putea să fim obligați să vă predăm în custodia lor. V-aș sfătui, doctore Peverale, să mărturisiți și să lăsați justiția terestră să-și facă treaba, decât să vă susțineți nevinovăția și să riscați pedeapsa pe care v-ar putea-o aplica cei de pe Sirius pentru că le-ați furat unul din iubiții lor roboți și l-ați ucis în chinuri groaznice.

Doctorul Peverale privea la adunare cu niște ochi jalnici, care nu mai vedeau nimic. Încet, cu mișcări fragmentate, se prăbuși la podea.

Doctorul Gardoma se grăbi să-i controleze inima.

— E viu, dar cred c-ar fi mai bine să-l mutăm pe un pat.

Două ore mai târziu, avându-i de-o parte și de alta pe doctorul Gardoma și pe Lucky Starr, și în contact subteric cu Cartierul General al Consiliului, doctorul Lance Peverale își dicta confesiunea.

În timp ce se îndepărtau rapid de Mercur, deși știa cu siguranță că acum emisarii Consiliului puseseră stăpânire pe situație, eliberându-l de orice responsabilitate, Lucky continua să se simtă încordat. Expresia lui era gravă și meditativă.

Bigman, cu o expresie de neliniște pe față, spuse:

— Care-i problema, Lucky?

— Îmi pare rău pentru bătrânul Peverale. În felul lui, a fost bine intenționat. Sirusienii sunt într-adevăr un pericol, chiar dacă nu atât de iminent precum credea el.

— Consiliul nu l-ar fi predat celor de pe Sirius, nu-i așa?

— Probabil că nu, dar temerile sale față de Sirius au fost îndeajuns de mari ca să-l forțeze să mărturisească. A fost un șiretlic plin de cruzime, dar necesar. Oricât de patriotice i-ar fi fost motivele, a fost forțat să comită o tentativă de

crimă. Și Cook a fost incitat să comită o crimă, ceea ce n-a diminuat gravitatea faptei sale, indiferent cât de proastă părere avem despre Urteil.

Bigman spuse:

— Și până la urmă ce avea bătrânul împotriva Proiectului Lumina, Lucky?

— Peverale a spus-o limpede la banchet, zise posomorât Lucky. Totul s-a lămurit în seara aceea. Ți-aduci aminte, se plângea că Pământul devine tot mai slab bazându-se pe alimente și pe resurse importate. A spus că Proiectul Lumina ar face Pământul dependent de stațiile spațiale prin însăși maniera în care își va obține lumina solară. El voia ca Pământul să fie cât mai independent din punctul ăsta de vedere astfel încât să reziste în fața pericolului siriusian.

În mintea sa ușor dezechilibrată, trebuie să-și fi făcut socoteala că ar ajuta la obținerea unei asemenea independențe sabotând Proiectul Lumina. Probabil că într-o primă fază el n-a adus aici robotul decât ca pe o demonstrație spectaculoasă a puterii siriusienilor. Constatând progresele Proiectului Lumina la întoarcere, a transformat robotul într-un sabotor.

Când Urteil a sosit aici, la început s-a temut probabil că Urteil o să-și bage nasul în afacerea Proiectul Lumina și o să-l dea în vileag. Așa că a plasat un costum izolan spintecat în camera lui Urteil, dar acesta a descoperit lucrătura. Poate că Urteil chiar a crezut că Mindes era vinovatul.

Bigman spuse:

— Așa e, dacă stai să te gândești. Prima oară când l-am întâlnit pe bătrân nici nu voia să discute despre Urteil, atât era de furios pe el.

— Întocmai, spuse Lucky, și nu exista nici un motiv evident pentru care ar fi trebuit să fie astfel, ca în cazul lui Mindes, de exemplu. M-am gândit că o fi vorba de vreun motiv pe care nu-l cunosc.

— Asta te-a făcut să fii cu ochii pe el de la început, Lucky?

— Nu, a fost altceva. A fost costumul izolant din camera noastră. Omul care avusese prilejul cel mai favorabil să facă asta era chiar Peverale. Tot el ar fi fost și cel mai în măsură să se descotorosească de costum după ce l-ar fi ucis pe cel care l-ar fi purtat. El știa cel mai bine ce cameră ne fusese repartizată și totodată putea să repartizeze și costumul. Totuși, ceea ce m-a deranjat a fost motivul. De ce să fi vrut să mă ucidă?

În aparență, numele meu nu însemna nimic pentru el. La prima noastră întrevvedere a întrebat dacă nu cumva sunt inginer sub-temporal ca Mindes. Asta în vreme ce Mindes mi-a recunoscut numele și a încercat să mă atragă de partea lui, pentru a-l ajuta. Doctorul Gardoma auzise de mine în legătură cu otrăvirile de pe Marte. Urteil știa totul despre mine, desigur. M-am întrebat dacă nu cumva și doctorul Peverale auzise totuși de mine.

De exemplu, a fost Ceres, unde noi doi am zăbovit o vreme în timpul bătăliei împotriva piraților. Acolo se află cel mai mare observator din Sistemul Solar. Să nu fi fost doctorul Peverale acolo la acea dată? L-am întrebat și a negat că ne-am fi întâlnit acolo. A recunoscut că a vizitat Ceres, iar Cook ne-a spus ulterior că bătrânul se ducea destul de des pe Ceres. Peverale a ținut apoi să explice, fără vreun imbold din partea mea, că fusese bolnav la pat în timpul raidului piraților, amănunt confirmat după aceea de Cook. Prin asta s-a trădat. Îngrijorarea l-a făcut pe bătrânul astronom să vorbească prea mult.

Micul marțian privea nedumerit.

— Nu-nțeleg cum vine asta.

— E simplu. Dacă Peverale a fost pe Ceres de mai multe ori, de ce a simțit nevoia să-și construiască un alibi tocmai pentru momentul când a avut loc raidul piraților? De ce pentru atunci și nu pentru altă dată? Evident, știa cu ce prilej fusesem eu pe Ceres și a încercat să-și facă un alibi pentru acea ocazie. Încă o dată este evident că știa

cine sunt. Acum, dacă mă cunoștea, de ce a încercat să mă ucidă pe mine, ca și pe Urteil de altfel? Amândoi ne-am confruntat după cum știi cu problema costumelor izolante spintecate. Amândoi eram anchetatori. De ce se temea Peverale?

Pe urmă a început să vorbească la banchet despre siriusieni și despre roboți și lucrurile au început să se limpezească. Dintr-o dată relatarea lui Mindes căpăta sens, și am știut imediat că singurii care-ar fi putut aduce un robot pe Mercur erau ori siriusienii, ori doctorul Peverale. Mie mi s-a părut că răspunsul era doctorul Peverale, care încerca să se folosească acum de siriusieni ca de un soi de asigurare. Dacă robotul era găsit și sabotajul era oprit, ar fi servit ca o perdea de fum pentru a-i ascunde vina și, mai mult, ar fi fost o bună propagandă anti-siriusiană.

Aveam nevoie de dovezi. Altfel, senatorul Swenson ar fi țipat că noi ridicam o perdea de fum pentru a acoperi incompetența și extravagantele Consiliului. Aveam nevoie de dovezi solide. Cu Urteil la fața locului, n-am mai îndrăznit să discut problema cu nimeni, Bigman, nici măcar cu tine.

Bigman oftă dezgustat.

— Când o să ajungi să ai încredere în mine, Lucky?

— Când o să fiu sigur că o să fii în stare să eviți trucuri ieftine precum luatul la trântă cu oameni de două ori mai solizi ca tine, replică Lucky cu un zâmbet care mai atenuează o parte din asprimea dojenii. Oricum, am hotărât să capturez robotul pe partea însorită a planetei și să-l folosesc ca dovadă. Manevra nu mi-a reușit și am fost nevoit să-l oblig pe doctorul Peverale să mărturisească.

Lucky clătină din cap. Bigman spuse:

— Și cum rămâne cu Swenson acum?

— Scorul e egal, cred, spuse Lucky. Nu poate face prea multe în legătură cu moartea lui Urteil, dat fiind că-l putem folosi pe doctorul Cook ca martor pentru a scoate la iveală o parte din

trucurile murdare ale lui Urteil. Nici noi nu putem face prea multe împotriva lui, întrucât doi dintre oamenii de frunte ai Observatorului de pe Mercur au fost eliberați din funcție pentru încălcări ale legii. Cum îți spuneam, scorul e egal deocamdată.

— Pe nisipurile de pe Marte! spuse cu năduf Bigman. Înseamnă că ticălosul o să ne stea în coastă altădată.

Dar Lucky clătină din cap.

— Nu, senatorul Swenson nu constituie un motiv adevărat de îngrijorare pentru noi. E lipsit de scrupule și periculos, dar tocmai din acest motiv ține Consiliul în stare de alertă, ne împiedică să ne culcăm pe o ureche. În plus, adăugă el gânditor, Consiliul Științei are nevoie de critici, la fel ca și Congresul și guvernul. Dacă vreodată Consiliul ar începe să se considere mai presus de critici, ar putea veni o vreme când ar considera necesar să instaureze o dictatură asupra Pământului și în mod cert eu n-aș dori să se întâmple una ca asta.

— Mă rog, se poate să fie cum zici, spuse Bigman nesatisfacut de răspuns, dar mie nu-mi place de Swenson.

Lucky râse și îi ciufuli părul lui Bigman.

— Nici mie, dar de ce să ne facem griji pentru asta acum? Uite acolo afară sunt stelele și cine știe unde vom merge săptămâna viitoare, sau de ce?

[1] În limba engleză, pronunția cuvintelor Urteil și Earthman (Pământean) începe cu silaba care în limba română se poate transcrie aproximativ „ăă” (n. tr.).

Cuprins

PARTEA I OCEANUL

1. PRIN NORII LUI VENUS
2. SUB CUPOLA DIN MARE
3. PE DROJDIE!
4. CONSILIER ACUZAT!
5. PĂZEA, VINE APA!
6. PREA TÂRZIU!
7. ÎNTREBĂRI
8. MEMBRU AL CONSILIULUI DAT ÎN URMĂRIRE!
9. AFARĂ DIN ABIS
10. MUNTELE DE CARNE
11. SPRE SUPRAFAȚĂ?
12. ÎN ORAȘ?
13. ÎNTÂLNIREA MINȚILOR
14. BĂTĂLIA MINȚILOR
15. INAMICUL?
16. INAMICUL!

PARTEA A-II-A PROIECTUL LUMINA

1. FANTOMELE SOARELUI
2. NEBUN SAU ZDRAVĂN?
3. MOARTEA AȘTEAPTĂ ÎNTR-O CAMERĂ
4. BANCHETUL
5. DE UNDE VINE PERICOLUL
6. PREGĂTIRI
7. MINELE DE PE MERCUR
8. DUȘMANUL DIN MINĂ
9. ÎNTUNERIC ȘI LUMINĂ
10. PARTEA ÎNSORITĂ
11. SABOTOR!
12. PRELUDIUL UNUI DUEL
13. CONSECINȚELE UNUI DUEL
14. PRELUDIUL UNUI PROCES
15. PROCESUL
16. CONSECINȚELE UNUI PROCES

Table of Contents

PARTEA I OCEANUL	2
1. PRIN NORII LUI VENUS	3
2. SUB CUPOLA DIN MARE	13
3. PE DROJDIE!	21
4. CONSILIER ACUZAT!	30
5. PĂZEA, VINE APA!	40
6. PREA TÂRZIU!	47
7. ÎNTREBĂRI	58
8. MEMBRU AL CONSILIULUI DAT ÎN URMĂRIRE!	68
9. AFARĂ DIN ABIS	76
10. MUNTELE DE CARNE	86
11. SPRE SUPRAFAȚĂ?	93
12. ÎN ORAȘ?	101
13. ÎNTÂLNIREA MINȚILOR	110
14. BĂTĂLIA MINȚILOR	118
15. INAMICUL?	128
16. INAMICUL!	137
PARTEA A-II-A PROIECTUL LUMINA	146
1. FANTOMELE SOARELUI	147
2. NEBUN SAU ZDRAVĂN?	157
3. MOARTEA AȘTEAPTĂ ÎNTR-O CAMERĂ	167
4. BANCHETUL	176
5. DE UNDE VINE PERICOLUL	186
6. PREGĂTIRI	196
7. MINELE DE PE MERCUR	206
8. DUȘMANUL DIN MINĂ	216
9. ÎNTUNERIC ȘI LUMINĂ	225
10. PARTEA ÎNSORITĂ	234
11. SABOTOR!	243
12. PRELUDIUL UNUI DUEL	253
13. CONSECINȚELE UNUI DUEL	262

14. PRELUDIUL UNUI PROCES	271
15. PROCESUL	280
16. CONSECINȚELE UNUI PROCES	290